This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

LVCII AMPELII
LIBER MEMORIALIS

IN

VSVM SCHOLARVM

EMENDATVS

ET

SVBIECTIS NOTIS

INLVSTRATVS.

LIPSIAE

IMPENSIS S. L. CRVSII

MDCCXCIII

DISSERTATIO DE AMPELIO.

1. Quis fuerit Ampelius, quales habuerit natales, qua vitae ſorte et conditione uſus ſit, obſcura eſt et dubia quaeſtio, quam nec ejus liber inluſtrat, nec 1) aliorum curae ſatis

 expe-

1) de Ampelio, quem ſilentio multi praeterierunt, in his Voſſius, Hambergerus, Sabbathieriùs, Bergſtraeſſerus — conſulendi ſunt ex recentioribus Salmaſius in praefatione ad Ampelium, Gothofredus in Proſopographia Codicis Theodoſiani p. 349. Valeſius ad Ammianum Marcellinum 28, 4. Reineſius ad Hofmannum epiſt. 27. p. 117. Fabricius in bibl. Lat. Tom. 1. 2, 23. §. p. 126, Tom. 2. p. 784. (ed. Erneſti Tom.

tato non ponit. Trajani
nem facit cap. 47. et Hadr
pora ſpectare videtur, quod
Iovis Olympii Athenis dedi
rat cap. 8. fin. Ante di
Theodoſio imperium Roma
xiſſe, adparet ex cap. 29. f.
leguntur: Donec exort
lis civilibus inter
rem et Pompejum et o

Tom. 2. p. 449.) Tillemor
des Empereurs T. 5. article
Dukerus in praefatione ad Fl
fin. Mazzucchelli

ſa per vim libertate, ſub unius Caeſaris poteſtatem redacta ſunt omnia. Poſterioris aevi certiſſima ſigna praefert orationis forma non ſolum, ſed et ipſa verba, quae paſſim adhibet, et ſi judicare licet ex iis, quae de verborum novorum prima origine et frequentiori uſu, quatenus perſequi et inveſtigare licet, novimus, occurrit verbum perpotiri c. 18.,[2]) cujus prima exempla praebet Codex Iuſtin. 12, 16, 3. ubi in edicto Theodoſii et Valentiniani ponitur. Quae quidem cum ſuperioribus non refragentur, ſed ſubjungi commode poſſunt, tenenda eſſe videntur.

2. At circumſpiciendum nunc eſt, quae aetatis et vitae ſigna adferant alii auctores illis congrua. Quorum ſi teſtimonia et priſci aevi

2) *vid. ibi not.* 32.

--pellatur, utrum illud no
auctorem noſtrum an ad ali
tineat, pro certo adfirmari
eſt. Modo id liquet, in R
id nomen non incognitum
et, ſi quis propius conjectur
ſtrum accedere velit, ex A
rum gente eum eſſe eligi
cujus aetas in Theodoſii tem
imperium incidit. Occurrit
in auctoribus Ampelii cu
mentio, qui Valentiniani et
doſii aetatem proxime adti
illis fuit aequalis, veluti in H
eclog. 21. in. 3) et orat. 20. in

54. 64. (66.) Eundem etiam reſpicere videtur Sidonius Apollinaris carm. 9, 301. (305.) quia ſimul praeter alios conjungit Symmachum. Qui ſi fuit Ampelius noſter, ut videtur, [5]) doctique viri, etſi, quod in his fieri debet, fere dubitanter, exiſtimant, natus eſt [6]) Antiochiae, quocum conſentit forma nominis Graeca, atque inde Romam conceſſit, ubi ad ſummos honores evectus eſt. Ità clarae et illuſtris recordationis virum vocat [7]) Symmachus, et in altero loco, de ſummatibus quondam Senatus. Sed ſi honores ipſos diſerte indicatos velis, fuit [8]) magiſter

* 5 offi-

5) veluti Savaro ad Sidonium c. l. Borrichius in conſpectu auctor. Latin. p. 23. et, quos ſupra commemoravi, Salmaſius, Mazzucchelli, Saxius, Wernsdorfius cc. ll.

6) Ammian. c. l.

7) 5, 54.

8) *Ammianus* c. l.

ſulatum Achajae atque A
te ἀνθύπατον vocat etiam
rius, unde de proconſu.
conjicere licet, quem ex
ſtantii annis, forſitan an.
eſſe, putat [11]) Wernsdo
cae proconſulatum ex Co
doſiano ad exordium V
refert Valeſius. Multo
ſcribit Ammianus, ad P
(Urbis) culmen evectus
mentionem injicit etiam
machus. Quod Onuphr
nius in Faſtis notat, ini

Tillemontius indicat annum Chr. 370-372. Adminiſtravit autem eam ad favorem populi adipiſcendum aptiſſime, nonnunquam ſeveriſſime, ſed ad morum luxuriantium correctionem parum conſtanter, de quo plura adfert Ammianus Marcellinus. Quodſi idem ille eſt Ampelius, cujus mentionem facit Sidonius Apollinaris, cum inter eruditos homines non ſine laude ponatur, et ipſum literarum ſcientia inſtructum fuiſſe credibile eſt. Et ſic facile auctor libri hujus multiplici et varia rerum copia referti eſſe potuit. Diverſum tamen noſtrum hunc putat Fabricius a Symmachi, et quod hinc conſequitur, etiam aliorum Ampelio; in quo conſentientem habet Dukerum, recte quidem, ſi Ampelium illum Symmachi Sidonio aequalem cum Savarone facias, etſi Sidonius de eo tamquam mortuo *loquitur*. Alios, qui paſſim

ait, nec temere retulerit.

3. Firmius judicari p
Ampelii libro, cujus potiora
viter ſtrictimque commemo
Inſcribitur liber memo
quem titulum ipſe auctor in
praefixa probat. Dicuntu
varie illi libri, prout fert ver
ſignificatio, vel temporum r
minumque uſus invexit.
enim eſſe, et ſunt vere libri,
bus res enarrantur, quorum
riam poſteritati mandari et

tum, [14]) Gellium et jam apud [15]) Ciceronem. Et ſic memoria vitae in [16]) Suetonio. Eodem vero etiam ſenſu dicuntur libri memoriales, quales ſcripſiſſe Maſurium Sabinum conſtat ex [17]) Gellio, qui antiquiori nomine ſunt commentarii, veluti Iulii Caeſaris de bello Gallico, Graecis ἀπομνημονεύματα, qualia ſunt Xenophontis de Socrate. Poſt vero omnes omnino libri hac adpellatione inſigniuntur, qui memoriae adjuvandae et firmandae cauſa confici ſolebant, et a [18]) Suetonio memorantur. In gloſſariis Graecis μνημόσυνον explicatur memorabile, ſeu potius memoriale, uti legendum cenſet

14) N. A. 4, 6. in. 12.
15) in oratore cap. 34.
16) in Claudio cap. 1. cf. Erneſti et Oudendorp. ad Sueton. Aug. c. 79. f.
17) 4, 20. 5, 6. 6, 7.
18) in Iul. Caeſ. cap. 56.

moria commodeque repetei
vocare obportune poſſint.
plicem eorum uſum prolix
cat [20]) du Fresne, ſimulqu
memoriales membra
iam dici ex inſcriptione Cod
rolini MS. apud [21]) Lam
Erant etiam eadem de cau
moriales inter Palatina
qui in ſcriniis memoriae, e
rum, libellorum ſacrarumqu
ſitionum referebantur, uti
[22]) Codice Iuſtiniani, omn

cujuslibet ſcrinii ſcripta exſequebantur, et quaſi ſcriptores erant, de quibus diſſeruit [23]) Gutherius. Scrinia autem illius temporis ſenſu loculi ſunt, in quibus acta principum, libelli et commentarii adſervantur, et quo nomine paullo ante memoriae numerabantur. Hic autem Ampelii liber memorialis, cujus cauſa illa diſputata ſunt, conlectio eſt variarum rerum toto orbe memorabilium ex variis auctoribus compilata, ſummatimque claſſibus ſuis et locis deſcripta, ut quaſi uno conſpectu brevique imago rerum caeleſtium terreſtriumque contracta mentis oculis ſubjiceretur celeriusque comprehenderetur. Mos quippe fuit ſeculi illius, prono curſu ad barbariem ruentis, hominibus, qui vel ipſi libris continuis ſcribendis impares

23) de *officiis* domus Auguſtae 3, 7.

iam magis quidem apto proba
que conſilio, aliorum libros
compendium et ſummas redig
unde multorum auctorum jac
conſecuta eſt, vel ex multiplic
brorum antiquorum lectione po
conquirere et per indices et n
bra quaedam digeſta ordine b
terque recenſere. Ejusmodi l
multos Gellii aetate, miris ali
titulis inſignitos, fuiſſe, docet
in praefatione. De utroque
rum genere disputavit et exe
poſuit Salmaſius in praefatione

4. Dedicavit autem Macrino, de quo, quis qualisve fuerit, adferre non poſſum, nec alius quispiam adtulit. Hoc unum omitti non debet, Salmaſii vetus exemplar habuiſſe ad Macrinum, at aliter, ad Marinum, fuiſſe in Codice Divionenſi adfirmaverat Pithoeus Sirmondo, uti hic refert ad [24]) Sidonium Apollinarem.

5. Diverſa expertus eſt hic liber hominum eruditorum judicia. Culpant alii, alii iique pauciores laudant. Futilis vocatur a viro docto in [25]) actis eruditorum; vix dignus, cui beneficium demtae maculae conferatur, ab Hemſterhuſio ad Luciani [26]) dialogos Deorum. In utroque concinit Dukerus. Contra ſtili con-

24) c. l. p. 141.
25) an. 1723. p. 114.
26) 26, l.

varietatem, qua narration
orbis celebriores breviter co
tur, Fabricius in [28]) bibliot
tina, nudum et ſimplicem
[29]) Olaus Borrichius. Dig
iam quidam cenſuerunt, cui
lando et paſſim inluſtrando
ſuam darent, in quibus Mu
Freinshemius, Heinſius, Pe
et Dukerus praecipue nor
ſunt. In hoc ſententiarum c
etſi, quid recte ſtatuendum e
lectorum arbitrium commo
ferri poſſe videbatur, quod oc

uſibus conſultum velit, ut conlocatae operae cauſam et rationem declaret, auctoremque ſuum commendatione aliqua munitum in lucem publicam producat, deeſſe et iſti officio nolui.

6. De oratione autem primum cum Latinitatis corruptae multa et luculenta ſigna praeferat hic liber, etſi aliqua a librarii imperitis manibus adſperſa eſſe arbitror, non refragor, ſi quis aliquantum ab indole et elegantia priſci aevi recedere dicat. Neque brevitas ipſa narrationis et adſtrictior tot tantarumque rerum complexus admittebat, aut deſiderabat, ſi vel maxime enitendum putaſſet auctor, orationis concinnam ſuavitatem numeroſamque et copioſam ubertatem. Sufficit, ſi exceperis ſeculi labem, deſcriptorum incuria aut inſcitia auctam, de qua monendi *ſunt* juvenes, ſatis recte elegan-

7. At ſpectandae hi
mum res ipſae, quas
rum orbe conquiſitas c
breviter et locis ſuis d
adſpectum ponit, ut i
mora et citius ad mer
tenerique poſſint. Ut a
adlicit legentes delecta
earum varietas, ita etian
tenditque multarum nov
aliunde diſcere non licet
tradidit, veluti de Marce
cap. 18. docuiſſe ſcribit eq
modo ſine fuga cedo

gari ſcientia remota. Alia autem aperte falſa tradidit, multa etiam turbavit, in quibus monendi erant juvenes, et ad veriora et rectiora avocandi. Ex quibus autem fontibus ſua hauſerit, in novis non liquet, in aliis nec ſemper nec certo. In aſtronomicis vidi pleraque petiiſſe ex Nigidio, cujus dum multa loca reddit Scholiaſtes Germanici, illud ſimul manifeſte comprobat. Nepotem imitatur cap. 15. in pluribus locis Florum ſequitur, de quibus in notis etiam monitum eſſe intelligent lectores. Quam vere autem recteque narret, dubium ſaepe eſſe videtur, etſi de omnibus judicare non licet, in aliis ordinem chronologicum turbat.

8. Ampelii primam editionem debemus Salmaſio, qui Codicem ex bibliotheca Iureti nactus erat, ut ſcribit in *praefatione* et antea indicaverat

ad [31]) Sidonium Apoll
et Sirmondus, ignorat
poſſe inde ſuſpicatur
praefatione, quod Iur
bliotheca aliquando l
acceperit. Sic igitur
Divionenſis deſcriptus
manus transiiſſe videtu
deſcriptione nihil not
Quod Savaro opera A
mondus fragmenta Am
ex Divionenſi illo Cc
rant, illorum judicium
quod rem ipſam nec n

ex illo acceperat, Sirmondo in ignoti obſcurique nominis ſcriptura error admitti potuerit, et in his admitti ſoleat, quivis facile intelligit. At dubitationem omnem ſuſtuliſſet, et disceptationem diremiſſet, ſi placuiſſet Sirmondo, praefationem adſcribere, quam ſibi a Pithoeo oſtenſam fuiſſe adfirmat. Primum autem edidit hunc Ampelii librum Salmaſius Floro adpenſum Lugduni Batavorum 1638. 12. et, qua ratione egerit, quamque operam adhibuerit, ipſe in praefatione ſic commemorat: „Quae potuerunt ſine magno negotio et citra nimiam libertatem caſtigari, ea correximus omnia. Plurima tamen etiam reliquimus, quae facillimum erat reſtituere et mutari tuto poterant; ſed intacta ideo praetermiſimus, quia tantum nobis licere noluimus, et non tanti viſa ſunt nonnulla eorum, ut ſcripturam veterem ſollicitandam putaremus. Fatendum

eſt,

davimus, et, quae inen
quimus, in notis aliquan
dorum, ratio reddetur,
tur. Edentur autem p
De commentario, quen
idem teſtatur Clementiu
Salmaſii, ſed, quo migra
addit, forſitan quod ignor
quam enim adparuit ille
tarius, ex quo non ſolur
cis lectionibus verius jud
in tam copioſa et vaſta Sa
ditione ipſi Ampelio clar
oboriri potuiſſet. Non a

tur, illo praeeunte, Rhoete, et p. m. 607. Pelinnam, ubi nunc legitur cap. 2. Pelenaeo monte. Poſt ſaepius prodiit Ampelius, comes perpetuus Floro adjunctus, nudus quidem et incultus, donec excitatum doctorum quorundam ſtudium ad ejus curam converteretur. Fuerunt hi in primis Munckerus, qui multa Ampelii loca tractavit in notis ad mythographos Latinos, Freinshemius paſſim ad Florum, Heinſius et Perizonius, qui exemplaribus ſuis adleverant aliquot emendationes, quas in lucem protractas ſuis auxit et Ampelio ſubjecit Dukerus, qui et ipſe multa loca explanavit et explicavit in Flori editione duplici 1722. et 1744. quam poſteriorem, ut in Floro, ita etiam in Ampelio nova prioribus addere, aliqua etiam immutata adferre ex utriusque comparatione facta ſaepe intellexi. Neque tamen illorum virorum curae totum auctorem et ex

recentiores, quod fortè, in rep
nibus verborum et nominum
thetarum negligentia deflexeru
in notis paſſim indicavi. Hi
ctum eſt, ut alia emendanda
rent, quae recte olim expreſſa
veluti c. 7. ſupremum, c. 1
loppone ſi, c. 25. partibi
alia manca et male omiſſa rep
derent, quae typothetarum cul
ciderant, cujus inſigne eſt
plum in capite ultimo. N
quod mireris, neglecta prorſ
tione prima auctoris noſtri 16
[illegible] ſequentem 1655. §

eadem editione 1655, cum prima ſit et vera ſola Salmaſii, quam dedit poſtea 1657. etſi, ſi exordium excipias, parum discrepat. Porro ſunt alia, quae, etſi recte reſtituerunt in notis viri docti, ita tamen jam legebantur in editione 1657. 12. veluti cap. 21. Larte Tolumnio. Tacite enim plura exhibet illa editio, quae prima ignorat, neque tamen certam legem et rationem ſequitur. Ita cap. 7. pro Abinnam dat Abylam; cap. 19. excitaret, interfectus eſt, male, pro excitarent, interfecti ſunt; cap. 19. deſervierat pro deſeruerat. Sed et ipſa omittit verſum illum integrum cap. 50. Acceſſerunt in noſtris editionibus aliae quaedam labes, quae ex Dukeriana ed. 2. defluxerunt. Sic cap. 11. male hodie cum illa omittunt minus. Quaedam tamen jam Dukeriana editio prior male *obtruſit*, quae antiquiores non

ralis Miſnenſis Rector et ac
et digniſſimus, quod ex lib
ſupellectile mecum prima
Salmaſii editionem hun
communicavit, ad quam t
dierni formam et rationem
licebat. Haec igitur habu
huc, quae tributa eſſent
textus ipſe jacuit ſordibus
quinatus, res ipſae plerae
bris occultae, nec oratio
vel adjutoris opem experta
enim tradit [33]) Koenigius
cum commentario editum
etſi di

gius, quem honoris causa nomino, quantum ejus benevolentiae acceptum tulerim, suo loco melius praedicabo. Bipontini etiam, qui Floro notitiam literariam editionum Ampelii praeposuerunt uberrime instructam, nec eam norunt, nec omnino editionem Flori et Ampelii eo anno factam indicant. Abeat igitur illa editio augeatque commentorum cumulum, qui sat altus congeri possit ex narrationibus doctorum hominum de veterum auctorum antiquis maxime editionibus, donec prodeat testis idoneus, qui se recte et vere vidisse vel possidere adfirmet. Ex editionum autem copia, quarum recentissima, quod equidem sciam, curata est Norimbergae 1787. 12. plerasque manibus versavi, maxime antiquiores cum recentioribus comparavi, unde quidem fructus aliquis percipi posset. Exstat etiam versio Ampelii Italica *Romae 1639. 12.* vulgata, cujus auctor

tis, Bipontinis etiam exc...
opagatum videam, notare l
at. Scribit enim Fabricius a
tum esse Sextum Rufum, que
nen postea demum in repetita
elii versione Romae 1672. 12.
um esse, docuit [34]) Paitoni, e
ra Fabricium diserte monuit.

9. Quam ego rationem in
randa hac editione secutus sin
ipso usu cognosci optime pos
viter tamen admonere non d
ut de meis conatibus, si aequ
mum benevolumque adtuleri
... vereque i

rum ampliorem et exultiorem descriptionem ipsa antiquorum auctorum lectio exhibet, vel recolere et uno quasi obtutu prospectare, quae longius latiusque dispersa per auctores lustraverant, vanam, imo nullam, operam duxi, si auctoris verba, qualia adhuc ferebantur, redderem, virorumque doctorum conjecturas meis qualibuscunque augerem, parum curiosus, an oratio esset usitata et probabilis, an res ipsae recte et ordine expositae; utrum in umbra et tenebris incerti errarent juvenes, an luce conlustrati ex hac quasi angustiori specula longius circumspicere patentes antiquitatis campos possent et remetiri oculis, quae antea ipsi propius adierant et accuratius erant contemplati. Ita vero et in tanta rerum diversarum, singularium etiam, et undique conlectarum farragine constructaque congerie, si singula vellem persequi, *longior* instabat via, multa

cis apte utiliterque poſſem. labore perferendo etſi conſ patientiam minime defuiſſe mi conſcius ſum, obtuſam tamen multitudine oculorum mei aciem deflectere ſubinde a pr curſu et aberrare potuiſſe ul gior. Quod ſicubi lectores res factum deprehenderint, bunt aut monebunt humaniter nes autem, quaecunque fuerint, iis lubenter utentur.

C. H. TZSCHU

LUCIUS AMPELIUS

MACRINO SUO SAL.

Volenti tibi omnia noſſe, ſcripſi nunc librum [1]) memorialem, ut noris, quid ſit mundus, quid elementa, quid orbis terrarum ferat, vel quid genus humanum peregerit.

CAP.

1) tales libri jam apud Sueton. in Iul. Caeſ. cap. 56. commemorantur, ubi Caeſar dicitur ad paginas et formam eorum epiſtolas ad ſenatum miſiſſe (quae forma etiam vulgo erat epiſtolarum) cum antea transverſa charta (nos patente forma) ſcriptas mitterent duces. Hic intelligitur liber, in quo ad ſubſidium memoriae multa et varia ſuis partibus apte deſcripta continerentur, quales in hunc uſum editos adfert Gellius N. A. in praef. et a Maſſurio ſcriptos paſſim cum aliis laudat, cf. etiam, quae dicta ſunt in praefatione.

quo omnia iunt, et extra
qui Graece dicitur κόσμος.
mundi IV. Ignis, ex qu

1) Cicero acad. Quaeſt. I, 7
e Graeco vertam, elemen
στοιχεῖα. Principia etiam v
ex quibus omnia oriun
Quaeſt. I, 10. quamquam
a principiis diſcernunt.
tidem etiam ſtatuerunt P
phanes — quibus addidit
quam naturam Ariſtoteles,
eſſet. Duo Parmenides, i
ram. Ἄπειρα στοιχεῖα dixi
tus. Et ſic alii varia adfe
quidem noſtri opinio obti
Empedocles ſtatuit

m. Aqua, ex qua mare 3) Oceanum. er, ex quo 4) venti, *) et tempeſtates. erra, quam, propter formam ejus, orbem terrarum appellamus. Cae- regiones ſunt quatuor: 6) oriens, occidens; meridies, 8) ſeptentrio.

vero latiori ſenſu dixit, quo caelum de mundo intelligitur, ut Plato aliique fe- cerunt. Noſter proprie, quia ignis natura ſua ſupremum locum occupat. 3) ſic et veteres dixerunt, veluti Caeſ. de B. G. 3, 7, 2. Plura ad Melam 2, 6, 10. 4) facit huc Ovidius Metam. 1, 54. il- lic (in aere) et nebulas, illic conſiſtere nubes juſſit et hu- manas motura tonitrua men- tes, et cum fulminibus fa- cientes frigora ventos, cf. Plin. 2, 38. (37.) *) addidi ex editione prima. 5) ſenſu phyſico, quo glo- bi figuram indicat, etſi quidam ali- ter. Sic Plin. 2, 64. Orbem dici- mus terrae globumque verti- cibus includi fatemur. Inde Graecis σφαιροειδὲς. Hodie circa po los depreſſiorem eſſe, ex aſtronomorum et- iam obſervationibus conſtat. 6) ſ. or- tus. 7) ſ. occaſus; vid. Mela 1, 1. in. 8) a 7 ſtellis axis vocatur, quae in ipſo revolutae rotantur. Hic proprie

et vertex dicitur, eo quod ve
Ita Iſidorus orig. 13, 1: 9) zon
circuli adpellantur, quod in c
ductione ſphaerae exſiſtunt.
orig. 13, 6. Alii diſtinguunt,
auctor incertus, cujus fragmentu
cli Chreſtomathiae poeticae a
Carrio, ubi ſic cap. 2. ut c
caelo, ita in terra zona
cantur. 10) adpellatur, quo
eum Arcturi ſigna incluſa per
tur, quae a nobis in urſarum
ficta ſeptentriones adpellantur.
rus c. l. 11) quod contrariu
ctico circulo. 12) quod ſol,
eum orbem pervenit, aequinoc
cir. Iſidorus c. l. Graecis ἰσ

mene dicitur, neque incolitur, ob nimiam vim ardoris: [14]) Brumalem et [15]) Solſtitialem, ſub quibus habitatur: ſunt enim temperatiſſimi, per quos obliquus circulus vadit, cum XII. ſignis, in quibus Sol annuum conficit curſum.

A 3 CAP.

docet. Ceterum in Proclo de ſphaeris in hoc ordine ponuntur: ἀρκτικὸς, θερινὸς τροπικὸς, ἰσημερινὸς, χειμερινὸς τροπικὸς, ἀνταρκτικὸς. Iis vero zonae definiuntur, ut poſt monet Proclus de zonis; quare et noſter utrumque conjungit. Uti enim circuli in caelo, ita zonae in terra vocantur, ut ait Schol. Germanici in. 14) hiemalis etiam, quia, cum ſol ad eum circulum pervenit, hiemem iis, qui ad aquilonem ſunt, facit; aeſtatem autem iis, qui in auſtri partibus commorantur. Iſidor. c. 1, Graecis χειμερινὸς τροπικός. 15) quia in eo circulo ſol aquilonis finibus aeſtatem faciens ultra eum circulum non transit, ſed ſtatim revertitur, et inde tropicus adpellatur. Iſidor c. l. et ubi iſta omnia jam dederat 3, 43. Gr. τροπικὸς θερινὸς.

1) Signa iuni ...
Aries beneficio Liberi: quod, ...
cu

1) nota illa fidera 12. coeleſtia, quae
peragit (Ovid. Metam. 13, 619.) et
κατ' ἐξοχήν dicuntur. Gr. ζῴδια (
malcula) et hinc ipſe circulus voc
Zodiacus, quod et Latini receper
Sic Hygin. in poet. aſtron. 1, 7.
prie ſignifer orbis, ut apud
cer. de divin. 2, 42. vel ſign
circulus, ut apud Plin. 2, 4.
eis etiam paſſim ζωοφόρος κύκλο
Deſcriptum autem eſt fere totu
caput ex Scholiaſte Germanici C
ad Phaenomena Aratea, quem
contuli ex editione Hygini —
1549. fol. cui adjectus eſt a pa
... ibi omnia ad G

cum exercitum in Indiam per Libyam duceret per loca ſicca et arenoſa, cum aquae inopia eſſet, et exercitus ejus ſiti adfligeretur, aries eis aquam demonſtravit, et ob id a Libero 3) Iovis 4) Ammon eſt appellatus, eique fanum magnificum fecit, ad eum locum, ubi aquam invenit. Quod ab-

liaſtes Germanici p. m. 189. Hoc facto Liber eum arietem Iovem Hammonem adpellavit, eique fanum — in eo loco, in quo reperta eſt aqua. De Hammone alii alia. 3) Hanc nominativi formam olim etiam in uſu fuiſſe monent Grammatici, veluti Varro de L. L. 7, 38. Poſterior aetas revocavit illam formam et promiſcue utramque adhibuit. Quare in numis etiam Othonis, Veſpaſiani, aliorumque crebro legitur: Iovis conſervator, cuſtos, ſtator. — Livio 1, 10, 6, adeo ex Codice ſuo malit reddere Modius. Talia vero paſſim etiam notantur in aliis verbis, ut: trabis, bovis, nucis, ſuis, ſcrobis — et ſic iterum infra Iovis noſter, etſi etiam uſitatiori forma utitur: Iupiter. 4) melius cenſent praefixa adſpiratio-

ne

ne Hammon, ut Hannibal
Dukerus haec: „hoc corrupt
Nam 6 dierum itinere a Marec
de abfuiſſe colligitur e Curti
Freinshem. ad Curt. 4, 7, 15.“
pe etiam Freinshemius perpera
Ampelio legi monuit. Adju
Schol. Germanici c. l. ab
Alexandria itinere d
novem. Ex quo adparet
diei iter perinde habuiſſe indo
pelium, aut potius librarium
rum eandem hiſtoriam mutati
refert etiam Hyginus in aſtr
poetico 2, 20. quae quidem te
liaſte Germanici ex Nigidio
6) Scholiaſtes Germanici non

neficio Iovis, quem Iupiter a Neptuno fratre per gratiam abduxit, qui ſenſum humanum figura Tauri continebat. Isque Iovis juſſu Europam, Agenoris filiam, 8) Sidonia adludens decepit, et eam Cretam deportavit. Ob eam rem Iupiter in 9) ſideribus eum dignatus eſt immortali memoria. Gemini, qui 10) Samothraces

 11) no-

Auctorem vero hujus narrationis Euripidem faciunt Eratoſthenes in Cataſteriſmis cap. 14. et Hygin. c. l. 2, 21. 8) Heinſius: Sidoniam, i. e. Europam Agenoris, Phoenicum regis, filiam. Sidon Phoenices urbs celebris. Forte Sidonida, uti Ovid. Metam. 2, 840. Sidonida tellurem, ubi hanc fabulam narrat; vel ipſam Europam Sidonida adpellat Faſtor. 5, 610. Ceterum alii referunt ad Io in bovem converſam et a Iove inter ſidera conlocatam. 9) notum, etſi quidam discrepant. Ovidius Faſtor. 5, 617. Taurus init caelum. 10) Dii addit Schol. Germanici ex Nigidio. Sunt θεοὶ μεγάλοι, ſive Cabiri, quos Dioscuros putant, vel etiam Penates, ut refert Macrobius Saturnal. 3, 4. Dioscuros eſſe geminos dicit Eratoſthenes c. l. cap.

Caſtorem et Pollucem, qu
deinceps adrigit. Docte aute
Diis expoſuit Hemſterhuſiu
ciani dialogos Deorum 2. 6,
ideo laudavi, quod hunc A
cum per viam tractavit. 11
Latinitas aetati condonanda.
ſtes tantum: Nigidius Deos S
cas dixit. Reliqua eodem fe
12) Hemſterhuſius c. l. legit
nuntiare aliis praete
vel, ſi quis malit, praeter e
praeterquam eis, quomodo n
ſoleant Latini recentiores. 13
ſterhuſius emendat: qui i
praeſto ſunt, ſeque adjut
dicit Scholiaſte Germanici. Ne
ita praeivit: qui miniſteriis
ſunt. Confirmari etiam illa e
tio [illegible]

Alii Caſtorem et Pollucem dicunt, quod hi [14]) principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſent. Sunt, qui dicant [15]) Herculem et Theſeum, quod ſimilia [16]) athla ſint adepti. Cancer,

[17]) Car-

paſſim apud auctores memorantur. 14) ſic Strabo 1. p. m. 33. (48.) propter expeditiones maritimas ſuſceptas Dioscuros vocatos eſſe ſcribit ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων. Plures vero navigantibus auxilium et ſalutem tuliſſe praedicant, et eo nomine ſaepius eorum fidem laudantur. Scholiaſtes ſic: quod principes pacationis dicantur, et quod mare totum praedonibus — pacatum reddidiſſent. „Hinc Graecis θεοὶ σωτῆρες, ἀρωγοναῦται δαίμονες. 15) de his nihil Scholiaſtes. At Hyginus poet. aſtron. 2, 22. habet Herculem et Apollinem. Alii, quod ſubjicit, putant Triptolemum et Iaſiona. Et ſic et alii aliter. 16) Vox Graeca, quae de laborum, certaminum praemiis dici ſolet. Receperunt poſteriores Latini ſenſu tamen immutato ſic, ut vulgo de ſtipendiis, laboribus Herculis adhiberent, poſt ad alios transferrent. Illo ſenſu Hyginus fab. 30. in. enarrat Herculis athla duodecim ab Eury-

ipia Excetra. Idque malum
les difficillimum habuit, Ca
que 21) Cancrum ob id factu

Euryſtheo imperata, ubi Staver
hujus verbi uſu expoſuit. 17
ante videtur: ſeu, vel. Sin
iam poſt. 18) penult. brevi a
cer. Quaeſt. Tuſcul. 2, 8. F
ut Donatus docuit, hydra Le
vocatur. cf. Plaut. in Perſa 1,
Gloſſarium Cyrilli: ὕδρα, exc
unde facile ſcedra emendatur
dori origin. 11, 3. Hinc de malc
nicioſo homine dicitur, ut apuc
39, 11. in. Ceterum de hydra fa
diverſa ferunt. De Carcino (Gr
Καρκῖνος) conſule Palaephat. cap
19) V

ſideribus eſt dignata. Leo, [22]) Leon, qui educatus eſt Nemeae, Iunonis conſilio ad Herculis interitum miſſus, in terra Argiva diu ſpelunca latitavit, quem Hercules dicitur interfeciſſe cum Molorcho hoſpite ſuo, cujus clavam ei tributam tum principio eſt adeptus, qua Leonem interfecit, ejusque pellem poſtea pro [23]) tegumento habuit. Ob id factum Iunoni odio eſſe coepit, Leonemque caeleſti dignitate eſt [24]) honorata. Virgo, quam nos [25]) Iuſtitiam dicimus, fuit

 cum

que habuiſſe contendat. 22) Graecum et hic adjicit, ut ante eodem modo: Cancer, Carcinus, nec hinc neceſſe eſt, cum Heinſio emendare: Leo Cleonae, etſi ſic ſaepe occurrit apud poetas. Nempe Cleonae et Nemea vicina fuerunt Argolidos oppida, et Hercules leonem adgreſſurus Cleonas pervenit et inde Nemeam. 23) vid. Hygin. fab. 30. ubi etiam: cujus pellem pro tegumento habuit. 24) pro honoravit. Ita Solinus 7. (1. fin.) et ſic ſimilia paſſim. 25) Aſtraeam vocat Ovid. Metam. 1, 149. Seneca in Octav. v 422. Themis aliis. *Erigone, vel* etiam aliter Graecis, ut Heſio-

gonam, ...
dicant, cujus patri Liber ...
dit, ut hominibus ad [27]) ſuav
daret. Quibus dedit, ebriati ſi
lapidibus eum [28]) occiderunt.

Heſiodo Opp. et Dier. v. 254
vid. Hygin. poet. aſtron. 2, 25.
130. ubi: Erigone ſignu
neris, quam nos luſtiti
pellamus. 26) revocavi
quis editionibus. Vulgo hoc
gonem, quod et habet G
27) nempe Liber aliquando
hoſpitio exceptus utrem vin
muneri dedit. Hygin. fab. 1
poſt vocat: genus ſuavit
fab. 274. ſuavitatem in
ſuavem potum. 28) H

qui cum illo erat, vidit [29]) hominem occiſum, et cum ululatu ad Erigonam rediit, quem ut moeſtum et ſingularem vidit, ſollicita proficiſcitur cum eo. Venere ad locum, ubi Icarius jacebat. Vidit corpus patris. Magna lamentatione in Hymetto monte ſepelivit. Ipſa vero ſe ſuspendit laqueo. [30]) Canis ad pedes ejus discumbens diutius, et fine alimentis deficiens, poſt aquam anhelans in puteum ſe projecit. Tum Liber a Iove [31]) pe-

Scholiaſtes Germanici, qui eadem habet, depromta forte ex Hygino. De canis tamen interitu ſolus Hyginus poet. aſtron. 2, 4. retulit. Alii aliter totam rem ejusque cauſam commemorant. Ceterum ille canis Sirius vulgo vocatur, quamvis ſplendidam alii in canis lingua ſtellam ita dici volunt. Hygin. poet. aſtron. 2, 4. Canem, inquit, ſua adpellatione et ſpecie Caniculam dixerunt; quae a Graecis, quod ante majorem canem oritur, προκύων adpellatur. 29) Heinſius malebat dominum; propius et aptius. Et ſic Hygin. poet. aſtron. 2, 4. ululans, ut videretur obitum domini lacrymari. 30) Icarius

rius inde dictus. vid. Ovi
9;9. Amor. 2, 16, 4.
omnes editiones ad Duker
ram, in qua petiit, unde
tes manavit. Petit etiam i
ferri poteſt, ut vel Iulius
cet. 32) Dukerus: pro
rant; nempe quod illis c
exſtiterat. 33) proprie ſtell
in Arctophylacis zona. H
aſtron. 3, 3. inter ejus genu
toſthenem in cataſteriſmis c
et ὅλος ὁ Βοώτης ſic adpell
Suida ſub illa voce. Hin
fab. 224. Icarus in Arct
gone in virginis ſi
Bootes nominari dicit in n

Graeci Ζυγὸν appellant, virile nomen eſt.

Virginem nominaverunt; canem autem ſua adpellatione et ſpecie caniculam dixerunt, quae a Graecis, quod ante majorem canem exoritur, προκύων adpellatur.“ Quidam tamen etiam caniculam vocant majorem canem; ſed perperam. 35) Libram Scorpii chelas (χηλὰς, forcipes) explicat Macrobius Saturnal. 1, 18. et cap. 21. Scorpius, in quo libra eſt, et cap. 12. priorem Scorpii partem, cui ζυγὸς apud Graecos nomen eſt, nos libram vocamus. At in commentario in Ciceronis ſomnium Scip. 1, 18. ſcorpii chelas dicit, quam vocem etiam pene omnes retinuerunt poetae Latini. Facit etiam huc Hygin. in poet. aſtron. 2, 26. in. ubi haec de ſcorpio: Hic propter magnitudinem membrorum in duo ſigna dividitur, quorum unius effigiem noſtri libram dixerunt; et 4, 5. prior pars chelae, reliqua ſcorpio vocatur. Hinc et monet, proprie non eſſe 12 ſigna, ſed 11, (ita Chaldaeis) quia ſcorpio duorum ſignorum locum occupat; (cf. Ovid. Metam. 2, 195.) Chelas autem a nonnullis Libram dici adfirmat Hyginus c. l. 4, 3. Ex quo adparet, nondum aeta-

esse dicique Latinis ex comparatio
efficitur. Ita Cicero de divin. 2, 4
Romam conditam fuisse ex aliis refe
in jugo cum esset luna, proq
Solinus 2, (1.) habet: in libr
Nempe pars pro toto. Quare ve
chelas libram dixerint, discitur ex N
nethone in apotelesm. 1, 136. ubi ha
χηλαί δ', ἃς καὶ δὴ μετεφήμεσαν ἄνε
ἱροὶ (legitur εἰροὶ) καὶ ζυγὸν ἐκλε
σαν, ἕπειτ' ἐτάνυσσ' ἑκατερθεν, εἰ
περ πλάστιγγες ἐπὶ ζυγῷ ἑλκομέν
Plures causas enumerat Schol. Arati
phaenomena v. 88. χηλὰς, inquit,
ἀτρολόγοι τὸν ζυγὸν εἶναί φασιν·
ὅτι ἐμφερεῖς εἰσι πλάστιγγι, ἢ ὅτι
ρὰ τοῖς ποσὶν εἰσι τῆς Παρθένου· ἢ
τὴ δέ ἐστι καὶ Δίκη, ἥτις καὶ ζυ
ταλαντεύει. Libram ab aequalitate me

36) juſtitia 37) Mochos dictus: qui primus dicitur librae pondus hominibus inveniſſe, quae utiliſſima mortalibus aeſtimantur, ideoque in numerum ſtellarum receptus eſt, et Libra eſt dictus. Scorpius, qui dicitur ad perniciem Orionis in inſula Chio, in monte 38) Pelenaeo voluntate Dianae natus.

ſationem facit ſenſus librae ſubjectus. 37) de eo nihil in aliis auctoribus inveni. Apud Strabonem 16. p. m. 521. (757.) occurrit Mochus Sidonius, aliis Moſchus, quem doctrinam de atomis excogitaſſe ſcribit. An Mochlos? Haec enim vox in Graecis ad libram explicandam valet. At praeterea libellae, ut torni, clavis inventorem Plinius 7, 57. (56.) facit Theodorum Samium. De Felice in Encyclopedie Tom. 4. p. 444. (Yverdon) putat, antiquos librae adpoſuiſſe figuram hominis, forſitan Mochi. 38) Dukerus: Pelinaeo ſ. Pelinnaeo. Pelinnaeus mons in inſula Chio a pluribus notatur, ex quo Iupiter etiam cognomen traxit. Ita tamen etiam Plinius 5, 38. (31.) Pellenaeum montem Chii memorat, commutatione in his vocibus ſolemni. Prave hic Schol. Germanici: in inſula Chio in monte Che-

lip-

ſippio; atque illud quid
dio. Unde adparet, noſtru
Scholiaſtem, quam ipſum
deſcripſiſſe. Longius recedi
nes in caraſteriſmis cap. 7.
τῆς Κολώνης τῆς Χίου νήσου,
te corruptum eſt, quia Col
inſula alibi non memoratu
ſecundum Ovid. Faſtor. 5,
mitem ſibi Delia ſum
Deae cuſtos, ille fatell
ubi aliam ſimul cauſam hon
adfert, meritique ea praem
40) Dukerus haec: lege (
Euphemes nutricis.
ad Hygin. fab. 224. Non c

ſuſarum, quae Muſae ſemper dilexeunt eum, quod plauſu et luſu ſagittarum eas avocaret. 41) Alii 42) Chironem dicunt, quod 43) juſtus et pius, doctus, hoſpitalis fuerit. Ab eo Aeſcu-

poet. aſtron. 2, 27. Crotum nomine Euphemes Muſarum nutricis filium, cujus narrationis auctorem uterque facit Soſitheum, tragoediarum ſcriptorem. Nec aliter Schol. Germanici p. 194. quamquam in nominibus corruptus. Crotonem item habet. At ex Nigidio addit, eum non converſatum eſſe cum Muſis, quod Soſitheus narraverat, ſed, dum illae cantus chorosque celebrarent, hunc procul audito repentino plauſu ad pedem feriendo oblectare canentes." 41) imo complures ſecundum Hyginum c. l. et Eratoſthenem c. l. (πλείους.) 42) ſuperiores ſcriptores tantum omnino Centaurum producunt, qualis fuit Chiron; de ceteris hic quidem nihil. At Chiron hic, vel omnino Centaurus, nam in nomine diſſentiunt, ſuum ſuo nomine habuit ſidus. 43) juſtitiam, pietatem et diligentiam in eo laudat, cauſasque honoris impetrati facit Hygin. poet. aſtron. 2, 38. In juſtitiae laude conſentit etiam Eratoſthenes c. l. cap. 40.

Uter-

... Aegyptum prof
bellum, Pan ſe in capr
convertit. Igitur Dii i
poſtquam Pythonem dig
adfecerunt, Pana aſtrorun

Uterque nutritorem Aeſcul
lis referunt, nec minus a
Hyginum nominantur. 44
Eratoſthenes c. l. cap. 27.
ſimilem dicit Hyginus c. l.
Schol. Germanici p. m. 19
eodem ſuadente ex Nigidi
eſſe videntur. 45) Typh
Typhonem Heinſius et
ad Hygin. fab. 196. notant
Videtur noſter ſic legiſſe in

coraverunt. 46) Aquarius, qui putur eſſe Ganymedes, dicitur 47) Deulion Theſſalus, qui maximo 48) caclymſo cum uxore Pyrrha ſolus ſalit, et hic 49) pietatis cauſſa inter dera locatus eſt. 50) Piſces, ideo iſces, quia bello Gigantum Venus erturbata in piſcem ſe 51) transfigurait. Nam dicitur et in Euphrate fluvio

alii, paulo etiam aliter. 46) Gr. ὑδροχόος, uti et adnotat Schol. Germanici p. m. 192. ex Nigidio. 47) de hoc explicat Nigidius c. l. Hegeſianacti autem hanc alteram explicationem adtribuit Hygin. in poet. aſtron. 2, 29. 48) quo verbo Graeco utuntur paſſim et Latini, quibus proprie eſt diluvium, ſ. irrigatio ſec. Hygin. fab. 153. Ducem et in his ſecutum eſſe Nigidium ex Schol. Germanici adparet. 49) obſcuritas aliunde facile, in re notiſſima, dispellitur. Plenius ex Nigidio expoſuit Schol. Germanici c. l. 50) alii, ut Eratoſthenes c. l. cap. 38. tantum unum habent, magnum quidem, unde duo nati ſunt. Hinc Schol. Germanici: piſces hi ſunt, et major piſcis. Reliqua ex eodem praeeunte Nigidio. 51) occurrit hoc verbum etiam

iam in Seneca, Suetonio . kerus haec: adi Salmaſ. 199. et Hyginum fab. 117 ckerus non male pro ad emendat infediſſe e Sc manici. „Imo ex Nigidic hic reddidit. De columba bula conſule Grotium de ver relig. ad lib. 1. §. 16. in.

Cap. III.

De ſideribus.

Praeter duodecim ſigna ſima ſidera in caelo

quam 2) merguntur; ideoque navium curſus regunt, quorum alter 3) Cynoſura dicitur. 4) Bootes, idem Arcturus.

plura disputat de nomine ſeptemtrionis. Id quidem de majori Arcto valere, monet Hyginus c. l. praeeunte Homero Il. 18, 487. Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duas autem Arctos habet Virgil. Georg. 1, 245. Hyginus etiam fab. 177. urſam, in quam Calliſto mutata transiit, ſeptemtrionem majorem in ſtellis dici tradit. Hinc in noſtro major et minor, et in Mela 3, 7, 19. neuter ſeptemtrio. 2) Homer. c. l. ἄμμορος λουτρῶν ὠκεανοῖο, et inde Virgil. c. l. metuentes aequore tingui. Tingi, mergi, demergi, βαπτίζειν et ſimilia de ſideribus, quae Oceanum ſubire fabulantur. 3) urſa minor, quam et Phoenicen alii vocant; alii aliter, uti referunt Eratoſthenes in Cataſterismis cap. 2. Hygin. in poet. aſtron. 2, 2. et alii a viris doctis ad Hyginum producti, quibus addi poteſt Germanicus in Arateis v. 31. ſeq. et ejus Scholiaſtes p. m. 180. cf. noſter poſtea. 4) idem etiam alias Arctophylax, cujus ſtella ſplendidiſſima in-

ter

— — — ejus Arcturum
gin. in poet. aſtron. 3, 3.
Arati phaenom. v. 94. C
noſter, ſic et Schol. Germ
183. Bootes, qui et A
5) penult. longa. Ante U
Faſtor. 5, 535. aliique. P
dictus eſt Oarion (pen
Latinis paſſim Iugula, p
quoties corrupte incola i
ſte Germanici, v. c. p. m. 19
ſam hanc adponit: eo quod
tus, ut gladius — iisdem
Iſidorus orig. 3, 70 6) in
gnitudine fuiſſe notat et Thec
phaenom. v. 224. cf. Ovid.
537 Quod nempe Servius a
Virgil. Aen. 10, 763. tantae
gnitudinis, ut nulla eum alti
ris potuerit ingredientem mor-

7) Pliades, quae latine 8) Vergiliae dicuntur. 9) Hyades, quae a nobis

 10) Su-

ut Hygin. in poet. aſtron. 3, 33. et alii. 7) Gr. Πλειάδες ſ. Πληϊάδες Praeferunt tamen et in aliis boni libri Pliades, et ſic dedit Burmannus in Valerii Flacci Argon. 4, 268. etſi utramque ſcripturam, Pliades et Pleiades, in Latinis diſerte notat Schol. Germanici p. m. 187. Fuerunt ſorores 12, ex quibus 5 inter ſidera conlocatae dicuntur. Septem habent alii, quarum nomina dant Germanicus v. 261. Hyginus fab. 192. Ovidius Faſtor. 4, 172 ſeq. Alii aliter. Eaedem et Hyades dicuntur, in cujus nominis cauſa non magis conſtant auctores. Attamen et hic noſter aliter. 8) Vergilias eas ſtellas noſtri adpellaverunt, quod poſt ver exoriuntur; ita Hyginus in poet. aſtron. 2, 21. Scholiaſtes Germanici p. m. 191. quod vere exoriantur, quam adpellationis cauſam etiam adfert Iſidor. in orig. 3, 70. Et ſic alii a vere derivant. Vulgo Virgiliae hic editur. In cauda Tauri hae ſtellae ponuntur. 9) diſtinguit noſter a Pliadibus, quod et quidam alii faciunt, numeroque ſtellarum ſeparant. Illis enim

nim adſignant 5, Pliadibus [illegible]
quam omnino teleſcopiorum recentior uſus plures detexit. 10) imperite, Cicerone quidem teſte de Nat. Deor. 2, 43. quaſi eſſent a ſuibus (Gr. ὗες) non ab imbribus nominatae. cf. et Tiro apud Gellium 13, 10. Alias aliorum etymologias dabit Perizon. ad Sanctii Minervam 1, 10. qui ipſe derivat ab ὗω, ut poculum a πίνω, baculus a βάω — Praeit Iſidorus origin. 3, 70. 11) vid. cap. 2. Sirius etiam dicitur, et hic Latinis canis. Inde dies caniculares; quae habet Schol. Germanici p. m. 196. Proprie tamen Sirius in lingua canis. Eratoſthenes c. l. cap. 35. vel ſecundum Hygin. in poet. aſtron. 2, 35. in canis capite; illam ipſam vero canem dictam eſſe tra[illegible] Plinius 2. 47. ardentis

) potentiſſimae in caelo ſunt 14) ſeptem: Saturnus, Sol, Luna, Mars, Mercurius, Iupiter, Venus, quae Graecis 15) planetae, a nobis) erraticae dicuntur, quia ad arbitrium

18, 68. (28.) Nempe ex veterum ſententia, ortu coſmice accepto. 13) hic ſuperlativus argentea aetate increbruit, veluti apud Quinctilianum, Plinium — 14) Ante 5 tantum numerabantur, uti adparet ex Pauſania 3, 20. qui in via a Sparta in Arcadiam ſigna earum erecta fuiſſe inſtar pilarum ſcribit. Diſerte magis et aperte 5 recenſet Eratoſthen. c. l. cap. 43. quot et habet Germanicus v. 434. et Hygin. in poet. aſtron. 2, 42. variis ſingulae nominibus inſignitae. Deſunt Saturnus, qui tamen teſte Hygino c. l. 2, 42. aliis etiam Sol dictus eſt, et Luna, poſt additae. 15) πλανήται ſc. ἀστέρες, quod paſſim additur. 16) ſic et alii. Plin. 2, 6. (8.) errantia ſidera. Nigidius, teſte Gellio 3, 10 et 14, 1. vocavit errones. Macrobius in Cic. ſomnium Scip. 1, 6. vagantes ſphaeras, ubi de ſeptenario numero hinc etiam disputat, ut Gellius. Noſtra aetate numerantur: *Mercurius*, Mars, Venus, Terra, Uranus

nus (ab Herſchelio 1781 detectus), Saturnus, Iupiter, Sol, ex diametri magnitudine ſic diſpoſiti. 17) nota ſuperiorum aetatium ſuperſtitio, hodie profligata. 18) Germanicus v. 435. proprio motu mundo contraria volvunt. Plin. 2, 6. (8.) contrarium mundo agunt

CAP. IV.

Quibus partibus ſedeant XII ſigna duodecim ventorum.

[1]) Aries, in Africum. Taurus, in [2]) Circium. Gemini, in Aquilonem. Cancer, in [3]) Septemtrionem. Leo,

1) ab eo ſignorum ordinem ducebant veteres praeter Aratum, qui a Cancro incipit, monente etiam Hygino in poet. aſtron. 4, 5. De ventis poſt ſeorſum. Praeterea 12 ſignis illis regiones adſignabant earumque tutelas, etſi non ſine varietate. vid. Manilius in Aſtron. 4, 745. ſeq. et quae notavit Scaliger p. 355. 2) Cercius etiam paſſim. Gr. Κίρκιος et Καικίας. Notus eſt hic ventus in primis, quod Galliam Narbonenſem maxime infeſtabat, uti conſtat ex Seneca Nat. Qu. 2, 17. Gellio 2, 22. Expertus eum erat Claudius imperator, ut narrat Sueton. in vita c. 17. Circumſcripſit Mela 2, 5, 19. omnis plaga auſtro atque africo expoſita eſt. Ex quo plaga caeli, unde ſpirabat, intelligitur, cum a Mela adcuratius notatam eſſe, recentiores teſtentur, nempe ab occaſu et meridie, etſi *aliter a quibusdam* intelligi ſcio. 3) conſtat

ſtat ſibi, ne de caeli plaga int
Nempe ſeptemtrio ſpirat a ſepte
nibus, interque eum et exortum
tialem Aquilo; Aparctias et
dicti teſte Plinio 2, 46. (47.
quod adfirmat Gellius 2, 22.
Septemtrionarius. 4) que
dam etiam Circium adpellarun
Timoſthene apud Agathemer. in
1, 2. ubi de ventis exponit. F
ter Septemtrionem et occaſum ſ
lem ſecundum Plin. c. l. Latini
vocabulum, ſec. Senecam Nat. (
5, 16. Thraſciam in Ponto
qui in Graecia ſit Sciron, a
Arrianus in periplo Ponti Euxi
(Vol. 1. Geogr. minor. Hudſ.)
occaſu ſolſtitiali, quem alii eti
phyrum et Corum vocant. Pli

nus, in Auſtrum. Aquarius, in Eurum et Notum. Piſces, in Eurum.

cuntur. Reſpectu 4 anni temporum ſic notavit Germanicus v. 6 ſeq. Qua ſol ardentem Cancrum rapidiſſimus ambit, Diverſasque ſecat metas gelidi Capricorni, Quaque aries et libra aequant divortia lucis.

Cap. V.

De 1) *Ventis.*

Venti fiunt ex aeris 2) motu et inclinatione. Sunt autem genera-

1) de ventis ſcripſerunt multi veterum, veluti Ariſtoteles meteorolog. 2, 6. Plin. 2, 46. (47.) Seneca natur. Quaeſt. 5, 16. Gellius 2, 22. Alios poſtea paſſim laudabo. Contulit omnes et explicavit nuper diligentia Kappii in excurſu 3 ad Ariſtotelem de mundo p. 367. Multos produxit etiam Geſnerus in theſauro ſ. v. ventus. Recentiora nomina adpoſuit praeter alios Penzel ad Strabonem V, 1. p. 393.

2) imo *ipſum κινούμενον καὶ ῥέοντα ἀέρα ventum vocat* Ariſtoteles Meteorol. 1, 13.

etiam de cauſis diſſe
tus ab Iſidoro orig
citur aer commot
tus. 3) olim, uti St
(29.) refert, quidam d
tos praecipuos (κυρίω
runt, teſtesque produc
ces et Homerus, qui
(Il. 11, 306.) et Fa
(Il. 9, 5.) adſcribat. A
qui poſt Thraſyalcem v
nioni addictus fuit, ut
rol. 2, 6. intelligitur.
orig. 13, 11. ſcribit: E
ventis (quos antea rec
cardinales (κυριώτατ
bo) ſunt, Septemt
ſter. Videntur et ſic ſta
noſtri, quod illae plagae

liotes 4), idem 5) Vulturnus, ab oriente. Ab occidente, Zephyrus, idem 6) Corus, idem Favonius. Aqui-

lo,

merus plures nominat, hebeti ratione. Secuta aetas octo addidit, nimis subtili et concisa; (hine igitur 12.) proximis inter utramque media placuit, ad brevem ex numerosa additis quatuor (igitur 8.) — Numerosior ratio (qua 12 numerabantur) quatuor his (superioribus) interjecerat. — Aristoteles et alii philosophi numerant 8, nautae post auxerunt, ut essent 32. — Quatuor autem ventorum cardinalium recensum variato colore distinctum habes apud Manilium 4, 592. Ovid. Trist. 1, 2, 27. et Metam. 1, 61 seq. Quae Ampelius adtulit de ventis, satis sunt turbata et confusa, ut quadrata rotundis mixta esse judicaverit Kappius c. l. 4) Gr. Ἀπηλιώτης vel etiam Ἀφηλιώτης, Subsolanus dictus a nautis Romanis. Gellius, Seneca. — 5) Plinius: ab oriente aequinoctiali Subsolanus, ab oriente brumali Vulturnus; illum Apelioten, hunc Eurum Graeci adpellant: Consentit et Seneca. Gellius addit Vulturnum Graecis etiam Euronotum dici. 6) idem etiam Caurus dictus. Plinius et *Seneca: ab* occasu aequinoctiali Favonius,

nius, ab occaſu ſolſt
etiam Zephyrus, hic
quam notante Seneca
dam ſunt Corus et Ar
dem ipſe improbat.
Vulgo antea Aparc
Λιψ, idem qui Africu
mali. in quo ceteri c
item in Auſtro, qui eſt
meridie. 9) olim duc
τάτης credidiſſe refert
19. (29.) Boream et
quatuor fecerunt, quot
Odyſſ. 5, 295. eumqu
ſunt reliqui poetae. Po
refert Plinius c. l. octo
ximis inter utramque ra
placuit

ciales adſcribuntur. Ut [10]) Iapyx Zephyro, qui ab Iapygio, Apuliae promontorio, flat. [11]) Leuconotus Noto, cum ſerenior flat. [12]) Caurus Aquiloni, cum vehementior Gallias perflat. Item [13]) Eteſiae, qui ſtatis diebus flant per aeſtatem.

miſcet ſpeciales cum iis, qui quorundam locorum ſunt proprii. 10) ſc. adſcribitur. Infeſtat Calabriam ſec. Senecam c. I. 5, 17. Nempe Calabriam Graeci non raro vocant Iapygiam. Aliis idem eſt, qui Caurus, quia eſt ventus occidentalis. 11) quaſi albus Auſter, quod paucas faciat nubes; contra Auſter ipſe. Eurus (cf. Strab. c. I.) Auſonio idyll. 12, 8. ſic Libs vocatur. Nautis Süd-Süd-Weſt. 12) ut ſupra dictum, ab occaſu ſolſtitiali, Nord-Weſt. Sed quod de Galliis adjicit, ſi Gallicum illum ventum innuit, aliis dicitur Circius, ut ſupra notatum eſt. 13) Gr. Ἐτησίαι ab ἔτος, anniverſarii. De iis Gellius 2, 22. qui certo tempore anni, quum canis oritur, ex alia atque alia parte caeli ſpirant. Ita, quod Plinius 2, 48. (47) teſtatur, in Hiſpania et Aſia ab oriente eorum eſt flatus; in Ponto ab aquilone; reliquis in partibus a meridie.

...terrarum, qui ſub
quatuor [1]) regionibus inco
pars ejus eſt, in qua [2]) n
mus. Altera huic contrai
qui incolunt, vocantur [3]) A

1) varium ſitum et habitum i
terram homines incolunt.
ſenſu cap. 1. dixit caeli regi
ad hunc discrepantem ſitum
poſſunt. Res et nexus defi
Mela 1, 1, 4. Antichth
teram, nos alteram
mus, ſc. zonam, ex hab
3) cum Antipodibus multi
miſcent, a quibus differunt,
ſter aperte diſtinguit. Mela
tichthones ponit ultra zonam

nes. Quarum inferiores duae ex contrario harum ſitae, quas qui incolunt, vocantur Antipodes. Orbis terrarum, quem nos 4) colimus, in tres partes dividitur, totidemque nomina. Aſia, quae eſt inter 5) Tanain et 6) Nilum. Libya, quae eſt inter Nilum et Gaditanum ſinum. Europa, quae eſt inter 7) fretum et Tanain. In Aſia clariſſimae gentes: Indi, Seres, Perſae, Medi, Parthi, Arabes, Bithyni, Phryges, Cappadoces, Cilices, Syri, 8) Libyi. In Europa clariſſimae gentes: 9) Scythae, Sarmatae, Ger-

colere feruntur. Antipodes autem omnino alii deſcribunt, qui contrarii ſunt veſtigiis, vel qui adverſis veſtigiis noſtris contra noſtra ſtant veſtigia. 4) i. e. incolimus, ut alibi. 5) h. Don. 6) Aegyptum enim adſcribit Libyae ſenſu latiori, i. e. Africae, quod et faciunt alii. 7) repete Gaditanum, quod et ſic ſimpliciter dicitur. 8) locum hic habere non poſſunt, etſi quis terminationem ferendam putet hoc ſenſu, et vel Lydii vel Lycii reponendi ſunt, ut jam conjecerat Dukerus. Ambiguitas tamen fecit, *ut relinquerem.* 9) quos et Aſia novit.

Urbis terrarum, qui ſul
quatuor [1]) regionibus inco
pars ejus eſt, in qua [2]) n
mus. Altera huic contra
qui incolunt, vocantur [3]) A

1) varium ſitum et habitum i
terram homines incolunt.
ſenſu cap. 1. dixit caeli regi
ad hunc discrepantem ſitum
poſſunt. Res et nexus def
Mela 1, 1, 4. Antichth
teram, nos alteram
mus, ſc. zonam, ex hal
3) cum Antipodibus multi
miſcent, a quibus differunt,
ſter aperte diſtinguit. Mela

Syria. Olympus, in Macedonia. Hymettus, in Attica. 15) Taygetus, in Lacedaemonia, et 16) Cithaeron et Helicon, in Boeotia. 17) Parnassus, Acroceraunia, in Epiro. Maenalus, in Arcadia. Apenninus, in Italia. Eryx, in Sicilia. Alpes, inter Galliam et Italiam. Pyrenaeus, inter Galliam et Spaniam. Atlas, in Africa. Calpe, in freto Oceani. 18) Clarissima flumina in orbe terrarum: 19) In-

lem. 6, 15. 16. ut in singulari Ἡμωδὸν ὄρος reperitur. In Mela 3, 7, 66. Hemode Indiae monte, alia forma, adhuc editur. 15) vulgo Taygetes, facili vitio et consueto. 16) antea sic legebatur: et Citheron Eleon. Ita jam emendaverant Heinsius et Dukerus. Res ipsa loquitur. Nempe et a sede sua morum est, et Eleon vox nihili in Helicon mutari debet. Uterque enim mons in Boeotia celebratur, ille Bacchi orgiis, hic Musarum sacris. Elicon forte fuit in Codice aliquo, ut apud Servium ad Virgil. Georg. 3, 11. unde librarius fecit Eleon. 17) excidisse post nomen regionis, nempe in Phocide, nexus *facile docet.* 18) nempe ex aestimatione

matione ſeculi ſui v
19) Sind. 20) Chelu
Alii aliter, quia non u
men fuiſſe videtur. 2
meh. Ptolemaeus 5, (
padocia ponit. In Po
cum Cappadocia conjun
ut Plinius. Colchida r
xiori ſumſit, (niſi erraſ
pe quae olim vaſtos l
quamquam id non vi
Vibius Sequeſter p. 19.
Thermodon (non Th
quidem et alibi ſaepe,)
Amazonas dividi
igitur. Amazonum au
claruit. 23) h. Faſz. (
h. Mingrelia. 24) De

7) Sperchios, in Theſſalia. 28) Hernus et Pactolus, auriferi, 29) Maeander

27) *et*, qui in Pagaſaeum ſinum effluit (Mela 3, 3, 81.) h. ubi Zeitoun in Theſſalia, ſ. Janjah. Varie adpellari vidi, veluti Agriomela, Selambria (Selampria, qui aliis eſt Apidanus). Pococke retinuit Sperchium. 28) Pactolo confunditur, ſec. Vibium Sequeſtr. p. m. 11. imo Pactolus in Hermum influit. De Pactolo vulgata eſt fama; Hermum tamen etiam, poetae in primis, auriferum faciunt. cf. Virgil. Georg. 2, 137. Martial. 8, 78, 5 — Alii in Ionia referunt, quia in ſinum Smyrnaeum exoneratur. Alii in Lydia, quam permeat Hermus, h. Sarabat ſ. Kedous, ab antiquo oppido Cadis. Pactolum tamen alii Sarabat dicunt. Ceterum, cum propter diſtinctionem majorem poſt auriferi antea poſitam defideretur regionis nomen, et haec flumina ad Lydiam latiori ſenſu referri poſſint, ea ſublata inciſum minus ſubjeci, uti jam ſuaſerat Dukerus 29) miris flexibus notabilis h. Meinder, aliis Madrus, Madre, Mindre, Mendres ex diverſa ſcriptura et pronun-

nuntiandi ratione. 30) cygnorum et cantu nobilitatus h. Kutſe Minder, quia flexibus Maean imitatur, a Turcis, quaſi parvus ander, dictus. 31) h. Caraſu, in cum ſe ſudore plenus projeciſſet xander M. amoenitate ejus captus, vem morbum contraxit Iuſtin. 11, 32) h. ſecundum Pococke Aſe; Tarfaro Orond — 33) ſic (i. e. antiquiſſimo aevo) dictus, ho bus (i. e. poſtea) Scamander 20, 74.) influit in Simoentem, vocatur Gosdah-Sú, poſt M dras-Su, teſte Pocockio. Ut in bello Trojano inclaruit. 3 Vaſili-Potamo. 35) es, h.

Epiro. Savus et Danubius, qui idem
7) Iſter cognominatur, in Moeſia.
8) Eridanus et 39) Tiberinus, in Italia,

eit fluvium, ubi cum Acheloo miſcetur. Utriusque fontes ſunt in Pindo monte, (Ariſtoteles Meteor. 1, 13. Strabo 6. p. m. 187. f. 271.) quae cauſa eſſe videtur, cur Theſſaliae fluvium adpellet Vibius p. m. 13. Caute tamen diſtingui debet Inachus hic Epiroticus f. Amphilochius ab Inacho Argivo, Ἀργεῖον vocant poetae teſte Pauſania 8, 6. f. aliquanto clariorem, etſi a poetis commiſceri exemplo Sophoclis docet Strabo c. l. Ille enim depreſſo alveo Epiroticum ſub mari deducit ad Lyrcium montem, ubi emergat. At inde Argivus oritur. 37) inde ab Axio Myſiae urbe ad Pontum ſecundum Ptolem. 3, 8. Alii, ubi Illyricum adtigit. cf. Mela 2, 3. f. Savus autem Pannoniae fluvius, qui ad Taurunum (Belgrad) in Moeſiae quidem finibus Danubio admiſcetur. 38) quem Padum cum multis male credidit, cum verus Eridanus ſit potius h. Reddaune fluvius, qui prope Gedanum in Viſtulam excurrit. 39) i. e. Tibris, ut paſſim poetae, v. c. Virgil. Aen. 7,

31.

nia. Clariſſimae inſ
ſtro undecim: S
46) Creta, Cypros
48) Lesbos, Rhodos
res, 50) Ebuſus, Co
In Oceano ad orient
bane. Ad occidente

31. 40) h. Tima
Rhône. 42) Ebro.
ut alibi ſolet, minus
quivir. De forma
eſt ſupra. 44) pen
gerda. 45) ſic pr
poſui, h. Gabs. C
eſt et antiqua ſcriptu
lia, ut ſupra Getu
47) h. Nego

Ad ſeptemtrionem, 54) Thyle. Ad meridiem, Inſulae 55) Fortunatae. Praeter has in Aegaeo mari, Cyclades 56) duodecim: Delos, Gyaros, Myconos, Andros, Paros, 57) Pharos,

mam Βρεττανία. Alias Britannia. 54) vel Thule, (u et y ſaepe ſic miſcentur aut variantur) de cujus ſitu et hodierno nomine discrepant eruditorum hominum ſententiae. Mihi videtur eſſe Islandia. Plura ad Melam 3, 6, 88. 55) h. Canariae. 56) Pauciores alii, alii plures. Oroſius 1, 2. adeo adfert 53. Hodie ſic ſequuntur: Sdili, Chiero, Micone, Andro, Paro, (de Pharo deinceps) Tenedo, Turcis Bokhtſcha Adaſſi, Thermia, Milo, Naxia, Donuſa. Attamen undecim tantum nominavit, cum deberet duodecim. Hinc Oudendorp. ad Iul. Obſeq. cap. 100. poſt Myconos ſubplet Cimolos h. Polino. Sed an verum ſit, non adfirmaverim. 57) locum habere in hac enumeratione non poteſt, quippe, quae eſt inſula Brunduſio adjacens, ut Alexandriae (cf. Mela 2, 7, 129.) h Lezina. Hinc viri docti hic et alibi emendant Olearos, i. e. Antiparo, vel Syros, i. e. Syra. Sic olim Pharos in his inſulis ponebatur

apud

apud Vellej. 1, 4. pro
fita eſt. At hic utraq
peritur aut per auct
per gloſſae occaſionen
h. Tine, malit Oudend
nedos etiam ab aliis f
vitio in Cycladibus n
Mela Dionyſiam vocat,
bus conlocat. Nempe
inſulis discrepare. 60
cerro numero, quod e
cenſiones docent, in qui
res, modo pauciores re
ante, notabo hodierna,
aut putantur, nomina
Egine, ſ. Engie, Co
go, Turcis Stauco,
limene, Samandr

phades, [64]) Ithaca, Cephalenia, Zacynthos. In Adriatico, [65]) Ciriteae circiter mille. In Siculo, Aeoliae [66]) VIII. In Gallico, [67]) Stoechades tres. In Syrtibus, [68]) Cercina, et [69]) Meninx, et [70]) Girrha.

CAP.

Plotae (Mela 2, 7. 95.) nunc Strivali. 64) h. Dhaki. Reliquae: Cefalogna, Zante. 65) nihili vox. Dukerus ex Scylace p. m. 17. legendum conjicit: Crateae (Κρατειαι). In Plinio 3, 30. (26.) Grateae aliquot contra Liburnos. At non mile, etſi multae. Recenſet aliquas in Hadria Mela 2, 7, 125. Forte τὸ circiter male lectum peperit praecedens nomen. Tum Plinius c. l. conſentit: Illyrici ora mile amplius inſulis frequentatur. 66) plerique veterum, in iis Mela c. l. tantum 7. 67) les îsles d'Hieres. 68) Gamelera, aliis Kerkeni. 69) Gr. Μῆνιγξ. Ante Menynx, h. Gerbi ſ. Zarbi. 70) probo conjecturam Dukeri: quae et Girba. Ita nempe poſt dicta eſt Meninx, quod diſerte tradit Aurel. Vict. in epit. 31. in.

vocatur 1) Oceanum. F
regionibus irrumpit in te
temtrione vocatur 3) C
oriente, 4) Perſicum. A
bicum, idem Rubrum
thraeum. Ad occaſum

1) vid. ad cap. I. 2) it
zona, quam nos incol
ambitur omnis Oc
tuorque ex eo mar
unum a ſeptemtric
ridie duo, quartu
ſu. 3) quem ſinum
ſive Scythici oceani veter
omnes arbitrati ſunt. M
paſſim et alii vocant. V
ficus, uti poſt Arabicus

mare, idem Atlanticum, quod commerciis totius generis humani 7) peragitur. Hoc intrat in fretum Gaditanum, inter duos montes clariſſimos, 8) Abinnam et 9) Calpen, ob impoſitas Herculis 10) columnas. Dein latiſſime ſimul et longiſſime fuſum medium 11) terrarum orbem inundat, et nomina adquirit. 12) Balearicum, quod Hiſpaniam adluit. 13) Gallicum,

 quod

luit. Ptolem. 2, 5. in. vocat: τὴν ἐκτὸς θάλασσαν et c. 6. in. δυτικὸν ὠκεανόν. Inteſtinum (alias internum) ſic obponit Flor. 4, 2, 76. Saepe tamen etiam latius in auctoribus ſumitur. 7) obſcurius intelligi poteſt. Ex notione verbi ſit: percurritur, luſtratur. Dukerus conjicit: peragratur. 8) hoc nomen frequentant poſterioris aetatis ſcriptores. Antiquiores Abyla dicunt, quod Punicum putatur, et hic tantum in editione 1657 poſitum eſt, liberiori arbitratu. H. Sierra de la Monas. 9) Gibel Tarif, Gibraltar. 10) cf. Mela 1, 5, 18. 11) quo ſenſu dixerit, ſubjecta declarant. 12) Plin. 3, 10 (5.) Hiſpanum, quatenus Hiſpanas inluit; ab aliis Ibericum, aut Balearicum. 13) ante Narbonen-

dextr...
ticum, idem 15) Superum, S
ſtrum Italiae latus circuit.
in quo Sicilia. Creticum, in
ſula eſt 16) Creta. Ionium e
um, quae Achaiam, 17) ear
loponneſon, ſimul ambiunt;
veniente 18) Iſthmo paene in

bonenſem provincia
14) Plin. c. l. ab eo (Li
h. Genua) ad Sicilia
Tuſcum, quod ex G
Notion, alii Tyrr
noſtris plurimi In
cant. Et ſic Iſidorus
qui cum noſtro hic com
poteſt: Itali infer

ant. 19) Myrtoum et 20) Icarium, iae adhaerent Aegaeo mari, illud a) Myrtilo, hoc ab 22) Icaro, cogno- inata. Euxinum, 23) Ponticum, uod ingenti ſinu Scythis infunditur.) Helleſponticum fauce transmiſ-

utraque maria contuens. 19) Μυρτῶον, a Megarico ſinu incipiens totam Atticam adluit. Plin. 4, 9. (5.) Et ſic fere in eo tractu ceteri ponunt. Ptolemaeus tamen 5, 2. juxta Cariam. 20) inter Samum et Myconum Plin. 4, 18. (11.) 21) ita praeter quosdam Scholiaſtas Graecos etiam Hyginus fab. 84 f. Myrtilum enim aurigam Oenomaus cum Hippodamia redux in illud mare praecipitavit. Alii aliter, ut ſoler. 22) nota eſt narratio de ejus volatu et lapſu. 23) excidiſſe ante videtur et vel aur. Uſitate Pontus Euxinus. Illud tamen etiam in Horatio Odd. 3, 24, 4. ex quo quidem nuper ſuſtulit Iani. Sed ipſam hanc adpellationem tuentur omnino alii. Extenditur ad lacum Maeoticum ſ. Maeotida. Noſter poſt adpellat Tanaiticum mare a fluvio Tanai (Don), qui influit. 24) ſic Ovid. epiſt. 18, 108. Uſitatius Helleſpontus, h. Stretto ſ. Golfo di *Gallipoli* et di Dardanelli, quia

duabus Syrtibus, reciprocis aestu retorquetur.

C

quia Sefton et Abydon huc refer et Dardanelli putant, etsi dubium videtur, quia nulla ibi earum urb vestigia cernuntur. 25) imo: Sef Europae, Abydon Asiae. kerus. 26) an et alii sic adpel ignoro. Cimmericum mare Aethicus in Cosmographia de

CAP. VIII.

1) *Miracula mundi.*

Miracula, quae in terris sunt. Ab

Apol-

1) vage miracula mundi (cf. cap. 1.) vocat, quae post rectius ad terram refert. Sed et sic sensu latiori, cum alias 7 orbis antiqui opera miranda hoc nomine insigniantur. Fuerunt 1) hortus pensilis Babyloniae, 2) Pyramides Aegypti, 3) Iupiter Olympius, 4) muri Babylonii, 5) templum Dianae Ephesiae, 6) Colossus Rhodius, 7) muri Babylonii. Quidam tamen, etsi in eorum numero consentiunt, in recensu singulorum discrepant. Nempe Babyloniae muros et hortos pensiles conjungunt et tum Pyramides Aegypti addunt. Prolixius de iis expositit Philo Byzantinus a Leone Allatio editus insertusque Gronoviano thesauro Vol. 8. p. 2645. seq. Ultimi miraculi descriptio intercidit. Brevius illa enarrant auctor anonymus de incredibilibus in Galei opusc. mythol. p. 85. Vibius Sequester p. 37. (ed. Oberlin. 1778.) Hygin. fab. 223. et ex poetis Antipater epigram. 52. (vid. Brunckii analecta T. 2. p. 20.) et Martialis de spectaculis

fint in Ampelio p. 20. ed. 1702. facile coarguitur. Ne illa nec in alia qualibet editic et numero et verbis narrantu la. Noſter tantum aliqua im omnino memorabilia, quae adfert. Rectius et ſenſu a miraculis expoſuit Valer. M 2) hoc corruptum credo. vicina erat Aetoliae, et re Apollonia, quam ut haec i nia poni poſſit. Fortaſſis Taulantiis ſcripſerat. Nai niam in Taulantiis, vel cer lantiorum finibus fuiſſe conſ lemaeo (3, 14.) Strabone 3. Ariſtotele π. θαυμασ. ἀκουσμ. Quamquam etiam de Ama xiſſe potuit, quos Apolloni

ſus quinque in monte 3) Nymphaeo
C 5 4) ibi

manno ad Ariſtot. c. l. cap. 34. viſum eſt emendare in noſtro: ab Apollonia Atintaniae. Ad dijudicandum et conſtituendum nomen facit Apollonia et Nymphaeum cum Athamantia utrumque compoſitum. Quam vero disputationem, cum nimis excreviſſe vidiſſem, ne legentes moleſte interpellarentur, ad calcem Ampelii rejiciendam putavi. Efficitur autem, cum Athamantius ager et Athamantia vel ad Boeotiam vel ad Phthiotida Theſſaliae pertineat, Athamania Aetoliam ſpectet ejusque confinia, aut Atintaniae legendum eſſe, aut quod majorem habet cum lectione vulgata ſimilitudinem, Amantiae, quam omnino Scylax p. m. 22. 320 ſtadia, i. e. 40 M. P. ab Apollonia removet. At, quia forte Ampelius ipſe erravit, nec alii auctores in conſtituendis terminis ſibi ſatis conſtant, intactum reliqui. Ceterum luxa ſunt in hoc capite multa, multa vitiata, alia obſcuriora, quam ut mea luce inluſtrari queant. 3) montem ignivomum auctores vocant, ex cujus cratere bitumen extruditur. Luculentam et loci et rei deſcriptionem dabit Aelian. V. H. 13, 16.

in

in quem conturenuus
Legi enim ibi debet, q
nuit Dukerus, praeeun
mirab. auſc. cap. 139.
Aelianus: ἄσφαλτός ἐ
πίσσα. Nymphaeus au
dubio vocatur, quod
tus eſſet vel antrum hal
rum, qualia paſſim ce
Mela 2, 1, 30. ad que
ram. Saxum ſubjectis
vomum ita adpellatum
tur ex Dione Caſſ. 4,
noſtro exponit. 4) mc
ita etiam in proximis
5) mugitus illos et fra
neos ſolebant ad Pana et
re. Sic Hannone auctor
Panum Satyrorumque
camnos. cymbala et tym

6) oppidum auditur. Item ſub eo monte in campo lacus aquae pleni, unde pix exit et 7) bitumen. Cum

 mani-

tem ibi captum et ad Sullam ductum eſſe: Ceterum male abrupit Ampelius divellitque unam narrationem his interpoſitis. 6) cum accuſativo in hoc nexu pro ablativo, cujus formae exempla praebet etiam antiquior aetas. Poteſt tamen explicari: ad oppidum usque Apolloniam. Offendit autem vicinia particulae in. 7) omnino cratera Nymphaei per imbres bitumen egerere narrat Plinius 2, 110. (106.) Strabo 7. p. m. 219. (316) ſic deſcribit: πέτρα πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑπ' αὐτῇ δὲ κρῆναι βέουσι χλιαρῷ ἀσφάλτου. Ejus etiam eſt mentio in Aeliano V. H. 13, 16. ut jam ante notavi. Sed hic foſſile (ὀρυκτὴν ἄσφαλτον) nominat; Strabo fontes bituminis commemorat; Plinius 35, 51. (15.) liquidis Apolloniaticum adnumerat, ſed idem etiam picem foſſilem in Apolloniatarum agro adfert 16, 23. (12.) Componere olim illas auctorum, quae videntur, diſſenſiones tentavit Marſilius Cognatus in varr. obſerv. 4, 3. nuper docte accurateque excuſſit Beckmannus ad Ariſtotel. c. l. p. 283. Nempe bitumen, pix

pix fossilis, asphal
cognatae res sunt,
lore et spissitudine
tari hic potest eo n
cus Asphaltites, q
primis descripsit D
Utrumque autem et
posse habere locum
batur. Quae subji
vana sunt, vel mire
tamen desunt exen
Mela 1, 8, 5. rupes
sacra cum hominum
immodicus exsurgit
maria agens sic sae
quod et alii tradunt.

poteſt, quis pinxerit. 11) Argis in Epiro, quod Hippoboton appellatur; ibi pons magnus columnatus duplex, quem Medea aedificari imperaſſe fertur. Ibi picta ſunt gubernacula Argonautarum, 12) quae coepta navis;

Reliqua frigent. 11) vulgo Arcis et poſt Ippaton peſſime et ſine ſenſu. Si quam medicinam res obſcura et ſic quidem aliunde incognita patitur, legendum videtur, ut dedi. Argis enim hac forma Latini ſolent uti. Hippoboton paſſim vocatur, ut in Homero Il. 3, 75. uſitatius Hippium, de quo plura ad Melam 2, 3, 60. Iam vero Argos illud Hippoboton fuit in Argia ſ. Argolide, alterum in Epiro, quod noſter indicat, Argos Amphilochicum dictum eſt. Igitur aut utrumque confundit, ut eſt incertae in his fidei, aut verba, quod Ippaton appellatur, a gloſſatore adjecta ſunt. Sine dubio autem prius, Argos Hippium, intelligi debet, quia praeterfluit Inachus, unde et Inachium Argos dictum eſt, et ſic pons intelligi poteſt; tum Medea in vicinia ejus (Corinthi) egit adeoque regnavit, ut refert Pauſan. 2, 3, fin. 12) luxus locus. *Sed videtur* credidiſſe, Argis Argo navem

vem factam esse, ut qui
Ita certe ex Hegesiandro Sal
rat Tzetzes ad Lycophron.
v. 883. 13) vulgo Hypho
fuit Tryphonis, uti ap
45, 27, 8. ubi monentibus
ribus repositum est Troph
que ita et hic emendat Qui
ad Iul. Obsequ. cap. 110. c
tus sum, etsi non negem, ex
esse eam rationem in Livio,
Ampelio. At nec hoc oracu
spectant sortes, in Epiro fuit
templo, sed prope Lebadiam
in Boeotia, et a multis desci
primis a Pausania 9, 39. 1.
c. l. quum vidisset os s
per quod oraculo uten
scitatum Deos desce
sacrificio Iovis

uo [16]), qui deſcenderunt, Iovem ipſum videre. [17]) Leucade mons; unde

adponunt. Ita Thyeſtes Delphos venerat ad ſortes tollendas de ultione fratris, apud Hygin. fab. 88. et Cicero tollere de ſortibus Praeneſtinis dicit de divin. 2, 41. ubi ſimul cauſa verbi explicatur, nempe quia in arca conditae erant ſortes. Hinc et duci ibidem ponitur, et in Suetonio Tiber. 14. et 63. extrahi. Adtulit ſubminiſtrante Perizonio hunc locum Ampelii ad ipſam rem inluſtrandam Munckerus ad Hygin. c. l. ubi is ipſe et Staverenus plura congeſſerunt, ſimulque alios, qui de hoc expoſuerunt, produxerunt. 16) forte ſi, quia ſubjicitur videre, non vidiſſe, niſi videre eo ſenſu malis accipere, quod a vero videtur propius abeſſe. 17) Leucas Acarnaniae oppidum et promontorium, aliis mons Leucata, ut Virgilio Aen. 3, 274. ubi Servii nota noſtrum locum commode explicat: Leucata eſt mons altiſſimus in promontorio Epiri juxta Ambracium ſinum et civitatem, quam Auguſtus Nicopolin adpellavit (ita nempe putat Servius) victis illic Antonio et Cleopatra. Poſt addit, inde

inde ..
proxime post. Leucad...
urbe intelligi debet, quia sic et re
loca adfert, et tum est prope Leu
H. S. Maura, Graecis Leuc
18) narrant praeter Servium c. l.
quiores, Strabo 10. p. m. 311. (45
Menandro, Hesychius, Suidas
Respicit factum Ovidius epist. 15,
seq. Plures autem narrant, in
amantes dejecisse ad expellendum
rem, et multa eorum exempla p
cit Ptolemaeus Hephaestionis l
p. 336. seq (in Galei scriptoribu
poet.) ubi tamen, quod mireris
phus nulla fit mentio. Inde ver
τῶν ἐρώντων dictum est. Quod
viros tantummodo id fecisse pu
liger in lectt. Ausonian. 2, 1
plura de eo) fallitur. Nam
Sappho id fecerunt et aliae, ve
...isia apud Ptolemaeum c. l.

9) virum. In ſummo monte fanum eſt 20) Apollinis, ubi ſacra fiunt, et cum

Sappho maſcula dicitur ab Horatio epiſt. 1, 19, 28. et Auſonio idyll. 7, 25. ſaltusque ejus viriles celebrantur a Statio ſilvar. 5, 3, 154. At quae fuerit Sappho, disputatur. Plures enim hoc nomine ferti, intelligitur ex Aeliano V. H. 12, 19. ubi conſulendus Perizonius. A poetria illa clariſſima diverſam hanc faciunt quidam, ut Suidas h. v. alii eandem, ut Ovidius epiſt. 15. in. idque ex narrationibus verum exiſtimat Bayle in Dictionaire hiſtorique — T. 3. p. 2535. cf. et Fiſcher. ad Palaephat. cap. 49. fin. 19) Phaonem, cujus amore flagrabat. vid. Palaephat. c. l. 20) adjuvat Aelian. hiſt. animal. 11, 8. ubi haec: ἐν τῇ Λευκάδι ἄκρα ἐστὶν ὑψηλή, νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται καὶ Ἀκτιόνγε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ἐνομάζουσι. Hoc nomine Ἄκτιος etiam occurrit apud Pauſan. 8, 8. fin. Strabon. 10. p. m. 311. (451.) cf. Holſtein. ad Stephan p. 21. Actius Apollo Virgil. Aen. 8, 704. Propert. 4, 6, 67. Templi ejus jam meminit Thucydides 1, 29. quod ipſum Ἄκτιον dicebatur teſte Polybio 4, 63. et Stephano h. v. Sacra Ἄκτια vocabant, uti tradunt

dunt Stephanus, Suid
h. v. de quibus olim
poſuiſſe adfirmat Suid
crificio Aelianus hiſt. a
pe bovem muſcis ſuiſſe
ſatiatae inde diſceſſeri
men a templo Leucas a
dum Strabonem c. l.
rum Leucadium, alteri
Actiacum Apollinem di
dibus ipſis iisque diverſi
alibi; etſi non ignoro,
haberi ab Ovidio epiſt. 1
ſummo monte, ne mi
Ipſam rem inluſtrat S
deſcribit paulo aliter.
nis inde praecipitatum
ſontem, quem ſi nautae
vecti

unt posita [24]) Agamemnonis clypeus et [25]) machaera, Ulyssis [26]) chlamys

tur, nominis Carnei causis disserit, et in primis eum a Doriensibus cultum fuisse refert. 24) is Sicyonem olim sub ditionem suam redegerat, de quo vid. Pausan. 2, 6. fin. Adparet etiam ex Homero Il. 2, 572. Unde vero ipsam hanc narrationem duxerit Ampelius, ignorari adfirmat etiam Gronovius in thes. Gr. antiqu. Vol. 3. ad effigiem Agamemnonis. 25) vox Graeca, quae tamen et in antiquis auctoribus occurrit, maxime in Plauto. Machaeram autem ad gladii vaginam semper adpensam habuisse et gestasse Agamemnonem tradit diserte Homer. Il. 3, 272. 26) in vestibus militaribus numeratur, quare etiam στρατηγικὴν addit Plutarchus de audiendis poetis cap. 11. At frustra χλαμὺς in Homero quaeratur. Hinc aliunde sumsit, vel pro χλαῖνα posuit, quippe quam sic explicat Schol. Homeri ad Odyss. 14, 513. et Hesychius s. v. χλαῖνα, promiscue etiam ponit Antonin. Liberalis in Metamorph. cap. 23. Sed et sic Pausanias Memnoni Homerico in statua tribuit χλαμύδα 10, 31. m. Tum vero huc egregie facit locus Homeri Odyss. 19, 225. ubi haec:

χλαῖ-

σευς. Forte sic L
pretatus est χλαμ
prie sit χλαῖνα test
in Numa cap. 7.
Graeca pro thor
iam. 28) egregiu
indicat Homer. Il.
Apolline arcum sa
dicit Il. 15, 441.
artis peritia ex mor
rat. odar. 4, 9, 17
tum virorum et he
Trojana tempestate
templis reponi et
Praeter ea, quae no
succurrunt alia quaed
dis sociorumque secur
in Minervae aede circ
conlocata erant. (Arist

[30]) quam depoſuit, in qua, quid ſit, ignoratur; ſed et [31]) olla aerea, in qua

ſine dubio fuit rex Argivorum, quem Argis exactum Sicyonem ad Polybum confugiſſe eoque mortuo regnum tenuiſſe ſcribit Pauſan. 3, 6. extr. Sed hic Megaris mortuus eſt, cum exercitum a Thebarum expugnatione domum reduceret, ibique ſepultus. (Pauſan. 1, 43. in.) Κενοτάφιον tamen ejus Sicyone fuiſſe refert ex Dieutiche Schol. Pindari ad Nem. 9. 21. An ejusmodi aliquid ſuo more adtingit? Vide tamen proxime poſt. 30) Heinſius legebat: quam Medea depoſuit. Scilicet admonitus iis, quae ſubſequuntur de Pelia. Tum vero pro Adraſti legendum etiam eſt Acaſti, quippe qui Peliae fuit filius. Et ſic narratio aptius et artius cohaeret. 31) res haec eſt Hygini maxime verbis fab. 24: Iaſon, cum Peliae patrui ſui juſſu tot pericula adiiſſet, cogitare coepit, quomodo eum ſine ſuſpicione interficeret. Medea ſe id facturam eſſe pollicetur. — Venit igitur ad Peliae filias pro ſacerdote Dianae, et promittit, ſe patrem earum Peliam ex ſene juvenem facturam. — : Illae deceptae, exemplo in ariete *vetulo facto*, patrem occiſum in aeno

ejus ſolertia, et inventi
tur apud veteres, max
tum in heroicis cap. 10. §
pe annum in 4 partes dis
niam ſignavit, pondera, 1
meros, literas aliquot. in
los etiam, (τετρᾶς) pro
κύβους habet Pauſan. 10
teſſeras Plin. 7, 57. (
iam de inventis ejus ex
vero citharam perite et n
tractaverit, ignoro. Atte
Μουσᾶν adpellaverat eum
Palamede Euripides, ut t
tzes in Lycophron. v. 384.
Marti autem — Primc
tur Marti Sicyone corium
alia ſuſpenſa fuiſſe videantu
ſimul mirari, cur Marti, nc

arum, et gubernaculi 35) brachia, 36) caliam Scheffer de militia navali 2, 5. p. 138. ſeq. Forte a prima manu fuit κώπιον, poſtea ſic depravatum. Sed ut illud de corio nimis tenue ſit et minutum in dedicatione, ita hoc ſuperfluum faciat vocem proximam remi. Quid multa. Praeſtat audire Munckerum, qui ad Hygin. fab. 165. fin. pro Marti emendat Marſyae, quem et ego ſecutus ſum. Sic enim corium facile intelligitur, etſi interjecta frigent, et in ipſa narratione noſter ſic cum aliis pugnat, qui non Sicyone ſed Celaenis in foro id victoriae monumentum ab Apolline ſuſpenſum fuiſſe memorant, ut Herodot. 7, 26 Aelian. V. H. 13, 21. — quorum fides non ſolum per ſe eſt gravior, ſed et eo confirmatur, quod Marſyae fluminis fons juxta Celaenas (in Phrygia) ponitur a Plinio 31, 16. (2.) et aliis Marſyae tamen tibias in Suadelae (Πειθοῦς) templo apud Sicyonios dedicatas Apollini fuiſſe, devectas ex Marſya fluvio in Maeandrum et hinc in Aſopum refert Pauſan. 2, 7. f. An igitur aliquid de tibiis etiam hic ſcripſit Ampelius? Sed incertis conjecturis nolo indulgere. 34) ipſa navis Argo erat 50 remorum, quare eam πεντηκόντορον ναῦν vocat Apollodor. 1, 19, 16. 35) ita per analogiam ad mul-

tas

us, quibus prehenſum
modius, quales propri
a Servio ad Virgil. Ae
gubernaculorum expli
etiam paſſim dicuntur.
Schefferus de militia na
ubi ex gemma expreſſa
naculi ſpeciem. Duo
Argo, dextrum et ſiniſ
ex Hygino fab. 14. extr.
nom. 3, 36. aliisque,
majores naves non duo
adeo quatuorve habueri
Schefferus c. l. 2, 5. p.
autem Argo Neptuno Iaſ
(ad quem referri etiam
conſecravit, ut refert Di
53. imo, quod vulgatun
Minerva inter aſtra conloca

De 17) Oreſtae cervice 18) una proci para-

conſpecta fuiſſe legi in Arriani periplo Ponti p. 9. (Hudſon.) qui lapideam veriorem putat. Fragmentum autem ipſius navis ſua aetate Romae ſervatum fuiſſe, tradit Martialis 7, 19. in. 36) vulgo cauculus, quod verbum ſine auctoritate adfert Geſnerus, et plane ignorat Schellerus. Caucus, cujus eſt deminutivum, in poſterioris aevi auctoribus obvium, notat poculi genus. At hoc ſenſu nexus reſpuit. Perizonius locum ſic conſtituerat: Calculus, quem Minerva ſortita eſt de Oreſta. Munckerus ad Hygin. fab. 165. Oſſa de Oreſtae cervice. Perizonii emendatio tam auctorum narrationibus probatur ipſoque contextu commendatur, ut eam recipiendam non dubitaverim. Nempe Minerva Oreſtem, occiſa Clytaemneſtra matre cum Argis Athenas fugiſſet et ibidem a Furiis accuſatus eſſet, paribus judicum calculis, addito ſuo ſervavit. Et ſic poſtea aequatis ſuffragiis alios ſervavit, uti narrat Ariſtides T. 1. p. 24. (ſ. p. 13. ed. Iebbii.) Hinc βωμὸς Ἀθηνᾶς Ἀρείας (Pauſanias 1, 28.) et Ἀθηνᾶς ψήφου (Philoſtratus de vitis Sophiſtar. 2, 3.) Rem adtigerunt plu-

Milone cap. 3. In ceteris dis
rizonio, quod alias non ad
cujus cervice pendeat palla
ſic quidem locus expeditus eſt
nitivus, qui meliori aevo ſic
lebat, ut, monente Priſciano,
Salluſtius ſemel Oreſtis em
Hinc et paſſim praeferunt libr
nis auctoribus, et unice prol
eruditi, velut Heinſius ad Ovi
8, 9. ubi dat exempla ſimili
quocunque verſes, vix ſenſus
dus oſtenditur. Si referas ad
poſſit eſſe ſimplex, cui obponitu
(Homer. Il. 10, 133. —)' d
(Virgil. Aen. 5, 421.) quae tot
facta eſt. At repugnat uſus.
ex multis una, uſitate quidem
ſed languide. Poteſt etiam ad

halitu afflaverit, tota patefit. Penelopae 40) tela. 41) Ibi de terra 42) oleum 43) ſcaturit. Argis 44) Inachiae

veſtis muliebris et matrimonii inſigne. H. l. videtur eſſe χλαῖνα, etſi haec uſitate Latinis laena dicitur. Facit huc Homerus Odyſſ. 21, 179. ubi proci etiam χλαίνας geſtant. Tamen et laena paſſim apud Latinos mulieribus tribuitur. Ceterum videtur adtingere amores Clytaemneſtrae matris, in quibus narrandis Aegiſthum producunt auctores. 40) nota tela illa texta et retexta ex Homero Odyſſ. 2, 94. ſeq. In proverbium abiit. 41) Heinſius volebat: ibidem. 42) ſimilia narrant Ariſtoteles de mirab. auſcult. c. 123. Vitruv. 8, 3. aliique. Minerale eſt oleum ſubtiliſſimum ſeu Naphtha, aquae frigidae ſupernatans, unde exeunt vapores, qui facile accendunt. Res eſt non admodum rara. 43) penult. longa. 44) quaeritur cur Inachia? Cauſa peti poſſit ex eo, quod Phoroneus Inachi filius Iunoni primus ſacra feciſſe dicitur, ut eſt in Hygino fab. 143. fin. et aliis, quos ibi nominant viri docti. Porro refert Hyginus fab. 225. templum Argis Iunoni *primum* eum exſtruxiſſe. Propius etiam

fluentem a suo nomi
ni consecrasse. Hin
Delum v. 74. λάχεν
que tamen ista, qui
aliunde cum Iunone
ciunt. Quid si igit
legas pro Inachiae
vocatur apud Pausan.
Argiva dici potuit et
propter currum, quo
ad fanum in sacrificio
tur. vid. Palaephat.
fab. 254. Hinc currus
a Virgilio Aen. 1, 17. u
in iis Servius, in Ti
unde explicat, Iunone
curulem. Potest eti
ferri, quod Heynius no
5, 15. dici ἱππίαν. Sec

ornatum, quod 46) Asylum voeant. 47) Olympiae templum Iovis nobile, ubi athletae initiantur. 48) Corintho balaenae costa est magna 49) secundum mare, quam homo complecti non potest. Eodem in loco fanum est 50) Veneris, in quo vas marmo-

 reum

gos alii constituant; forte tamen sensu latiori, pro Argolide, eodem modo, quo Thucydides 4, 133. ὁ νεὼς τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, ubi narrat, imprudentia sacerdotis crematum esse. 46) de templorum asylis non est obscura quaestio. Diserte autem, veluti in Pausania, Iunonis templis asyla dantur. 47) hinc Iupiter Olympius, qui tamen pluribus locis cultus est. Ejus simulacrum ex auro et ebore a Phidia fabricatum celebratur in 7 mundi illis miraculis. vid. infra. Celebrantur item ludi Olympici, quos in sequentibus respicit. 48) pro in Corintho, ut in Livio praepositio passim adjecta reperitur, quamvis in nexu magis cum aliis; et hoc pro Corinthi. Sic post Ilio. 49) ad, juxta. 50) Ἀφροδίτης ναὸς Μελανίδος Corinthi commemoratur a Pausania 2, 2. p. m. 115. cujus adpellationis causam idem 8, 6. p. m. 610. *inde petit*, quod homines noctu amori

Habuit Venus hoc co
ſua fana. 51) Corinth
illa femina egit, ibiq
ſepulcrum (τάφος Λαί
erat inſculpta, anteri
arietem tenens, ut narr
p. m. 115. qui addit
mentum etiam in The
quippe et hanc regione
52) nempe, quod fabul
terprete quidem Statio
813. omne fretum
movit cuſpis et ext
vius mare torſit in
poſt: illum ingens h
cus et transire par
git equos. Hinc fort
moriam Ἀμφιάρεια ſ. Ἀ
τρὰ dicta ſunt, quae

*) in eo lacu eſt. Urceus fictilis fractus

ad Harma urbem id accidiſſe contendebant, et inde nomen ortum eſſe, quod ibi cum curru fuiſſet abſorptus. Nec tamen Harma vel ſic litem dirimit. Duplex enim Harma commemoratur, unum prope Tanagram in Boeotia, alterum in Attica, quae diſtinguenda eſſe monet diſerte Strabo 9. p. m. 278. (404.) Si fabularum et antiquitatis alia monumenta ſpectamus, prope Oropum (*) Boeotiae urbem maritimam in Atticae confinio id accidiſſe videtur. Hunc enim Oropi ſitum comprobat ipſe Strabo 9. p. m. 275. (399.) et Oropios Athenienſibus paruiſſe Thucydides 2, 23. poſt Boeotios ſibi ſubjeciſſe 8, 60. Sed omiſſis his apud Thebas Amphiaraum periiſſe ſcribit ſimpliciter Plin. 16, 87. (44.) adſperſis fabulis, prope Pſophida Oropiorum Strabo c. l. Amphiarai fanum idem 9. p. m. 278. (ſ. 404.) Graeae prope Oropum. Oropii primi Amphiaraum inter Deos retulerunt, (Pauſan. 1, 34. in.) in ipſorum agro habuerunt multa, quae rei memoriam ſervarent veluti Ἀμφιάρεια λοετρά, fontem, unde emerſerat. Rhamnunte ſolus, quod equidem ſciam, fanum ponit Mela 2, 3, 93. ubi *diſſerendi patebit* apertior campus. Denique

giro tangit. In quo clype
Daedali eſt imago, ita c
quam ſi quis imaginem e cl
lit tollere, perit totum opus;
enim 57) ſignum. Ipſa autem
bet 58) haſtam de gramine.

nique in facto diſsentiunt. S
qui alibi e curru prolapſum
hauſtum narrent, alio curru
locumque eum Harma dictum
ipſe ſibi conſtat Strabo. 54
haec adjiciuntur, forte a gl
manu adpenſa ſunt, quamquam
auctores iis pleonasmis non ſu
immunes, et ſubjectum ſuperio
tentiae adeo repetunt. Hinc
optimos hic imitatum eſſe A—

quadratus, ubi 59) Caſſandra fuit alligata, quem ſi 60) ante tangas, aut

 61) fri-

armatam repraeſentare ſolent; in praelium deducit Homer. Il. 5, 745. perque eam etiam juraſſe diſcitur ex Iuvenale 13, 82. Sed de gramine? Mirum certe narrat. Forte de ſtramine, quae verba et alibi commutantur. 59) quod rem inluſtret, ſubminiſtrat aliquatenus Tzetzes in praefatione ad Lycophronis Caſſandram. Illi vaticinandi artem dederat Apollo, hac lege, ut ſe ipſi daret. Quod cum renuiſſet, fidem vaticiniis ademit, et furere illam pronuntiavit. Inde ſic pergit: ὅθεν ὁ πατὴρ (Priamus) εἰς πετρώφορον οἴκημα καθείρξας αὐτὴν — Locum poſt vocat ὑψηλὸν πετρώφορον θάλαμον. Sed de miraculo nihil. Ipſe Lycophron v. 29. ἄκρας λόφους Ἄτης Ilii commemorat, unde vaticinata eſt. Scholiaſtes notat, in illis partibus fuiſſe πύργον Caſſandrae. Ἄτης λόφος autem de ipſo Ilio dictum eſt, teſtibus Heſychio et Stephano, ubi tamen vulgo male Ἄκτην; quod quidem jam monuerunt viri docti. 60) ex obpoſito intelligitur, i. e. antica parte. Ita paſſim et boni auctores, qui obponunt *retro, a tergo*. Accuratius tamen

quia ante ſitum vel mo
in rebus ſeparatis, hic pa
randa erat. Plinius 36, 3
de anthracite: naſcitu
thiopia niger, adtrit
riis cotibus reddit a
te, quae fuerit ab ra
grum colorem, ab al
ci. 61) de Galactite lapid
Stein) narrant quidam, t
ſuccum album ad lactis ſap
re, ut Solinus c. 13. (7.) et
lac de candido colore valet
fricando ſumit. Sic contra
lapide candido cingebant lu
nae in Euboea, qui, ſi manu
colorem et odorem croceum
ſecundum Plutarchum in Th
cap. 8. Meli

fi [63]) ſanguinem remittit. Iuxta autem mare, qui locus [64]) Rhoeteon vocatur, [65]) ibi eſt Achillis et Patrocli [66]) vultus, et flumen [67]) Scamandros.

cti ſanguinem, i. e. poſt lac, vel pro lacte. 63) ejusmodi lapides dicebantur proprie haematitae, (Blut-Steine) de quibus Dioſcorides 5, 144. et Plinius 36, 38. (20.) Hic uni eidemque lapidi, quod in miraculo ponitur, diverſa tribuuntur. 64) dedi Rhoeteon, vulgo Rhoete, quam Troadis urbem dicit Mela 1, 18, 49. unde et ibidem Rhoetea litora. Probat hanc lectionem praeter aliorum auctoritatem Codex ipſe Ampelii, ex quo Salmaſius in Solinum p. m. 610. adfert: Rhoetaeon. Mirum igitur, quod poſt vulgavit Rhoete. Alterutrum recte habere debet. 65) otioſe adeſt, ut hoc et ſimilia in noſtro. 66) Salmaſius c. l. explicat: imaginem ore tantum vel pectore tenus expreſſam in clypeo, cui ſtatua integra obponitur. Sed Heinſius et Perizonius pro vultus conjecerunt tumulus, quem quidem ibi fuiſſe negant viri eruditi ex priſcis auctoribus, quippe qui in Sigeo conlocant. Attamen contra tradunt recentiores, in quibus Solinus 43. (40.) *Schol. Lucani* ad 9, 963. 67) ſic dedi

di pro vulgato Scamandra
praeeunte etiam Perizonio fac
betur. Forma eſt Graeca; La
mander. Sed quid ad miracula
pe imaginem Scamandri inm
Eutychides ſtatuarius Eurotam
in quo artem ipſo amne liqui
plurimos dixiſſe ſcribit Plinius
(8.) Sed de hoc more plura ac
capitis. Tum vero vultus n
bet moveri. 68) ſic et Livius
in. vocat. Alii, ut noſter paul
templum, quippe quae voce
miſcue ſaepe ponuntur. Celebrit
ſatis eſt decantata. Noſtra aet
veſtigia quidem ſuperſunt. 69)

Samo in templo [71]) Iunonis ſcyphus
D 7 factus

enim ſic omnia ad poſtes referantur, quomodo poſtes ſuo ſenſu poſſunt templum excedere adſcenſuque aequare CXL millia ſc. cubitos, etſi nec ſtructura caſuum conſtat, cubitis XX et CXL millia. Aliud enim ſubpleri nequit per ſeriem et nexum. Quas vidit monolithas columnas altas quidem et magnas Sponius, fornicem templi ſuſtinebant. Et ſic Plinius 36, 21. (14.) commemorat columnas, quibus epiſtylia erant impoſita, longas 60 pedes. Sed hi non ſunt poſtes. Forte leg. eſt: adſcenſus, et ſic, ut ſaepe alibi, ultima litera a prima ſequentis vocis abſorpta eſt. Tum vero etiam adſcenſus poteſt vel in numero ſingulari intelligi, ut ſubpleatur eſt, vel in plurali, ut ſint gradus, quo ſenſu etiam bonos auctores adhibere docuit Erneſti ad Cicer. pro Plancio c. 25. Sic Plinius 14, 1. huc poſſit referri, ubi dicit: etiam nunc ſcalis tectum Epheſiae Dianae ſcanditur una e vite Cypria, ut ferunt, ut Pauſanias 5, 10. fin. ἄνοδον σκολιὴν ἐπὶ τὸν ὄροφον templi Iovis Olympii commemorat. Sed incredibilem facit altitudinem. Omnino taedet irriti laboris *in verſando* tractandoque hoc loco.

71) Iu-

Iuno Pronuba et Samia adparet.
plum autem ipſum erat veruſtum,
quidam adeo ab Argonautis dedic
ferebant, Deae ſigno Argis advect
narrat Pauſan. 7, 4. 72) quae
caelata pocula ornatus cauſa ambi
cf. Virgil. eclog. 3, 39. — P
autem antiquitus ex ligno facta
notat diſerte Athenaeus 11, 6. p
470. et poſt p. 477. de hederacei
culis (κίσσινα ποτήρια vocantu
una voce κισσύβια) multa adfert,
bus facile alia addi poſſint a Va
nario ad Theocritum 1, 28. pr
Hodie etiam fieri adfirmat Krünitz
nomiſche Encyclopädie Vol. 11. p.
Fieri tamen poſſe nuper negavit H
nerus in interpretatione Euripidei

pita foras IV. arietina magna, cornibus mirae magnitudinis contortis. 74) Pergamo ara marmorea magna, alta pedes XL. cum maximis ſculpturis. Continet autem 75) gigantomachiam. Rhodo ſignum 76) Dianae marmoreum pulcerrimum, quod ſtat ſub

Ampelius, quod quatuor habuit, cum *κισσύβιον* uſitate eſſet vel *μόνωπον* vel etiam *ἀμφῶες*. Sed et quatuor anſas habuit Neſtoris illud poculum in Homero Il. 11, 632. ubi ſunt *ὦατα τέσσαρα*, de quibus diſputat Athenaeus 11, 12. p. m. 488. ut taceam recentiores. Accedit ad miraculum, quod ipſe indicat, cornuum contortorum magnitudo. Sed quid velit corrupta ſine dubio vox foras, non intelligo. Si enim eſt extrinſecus, id per ſe intelligitur, et inſolenter etiam dictum eſt. 74) forma, quam jam notavi. Sic poſt Rhodo. 75) deſcripſerant etiam poetarum carmina antiqua. Ex poſterioribus fertur Claudiani gigantomachia, etſi hodie non integra. 76) Rhodi plures Deos, Iovem, Iunonem, Neptunum, maxime Apollinem vel Solem cultum fuiſſe, docent numi. De *Diana ratior occurrat* mentio, ſi modo occur-

occurrat. 77) Ita
adfirmat quidem Cap
thographia p. 2246.
Putſchii.) Deſidera
ſtris auctoribus, qu
exempla. Dicere e
dio, vel, quod alii
divo ſimpliciter. Q
lo gloſſema cenſuit M
ſtantii Placidi fab. 14,
refert Polybius 16, 12
nionem Bargyletarum
Cindyada vocat, ſimu
ὑπαίθριον οὔτε νίφετα
οὔτε βρέχεται. Ex qu
et ſubpleri poteſt Str

entus [80]) adſpergit, nec pluvia exinguit. Sed et Herculis aedes antiqua; ibi [81]) columna pendet cavea fer-

quod et exiſtimat ibi Berkelius, ſita fuit in Sicilia, quia Philiſtus de rebus Siculis ſcripſit. 80) Munckerus c. l. ubi haec verba excutit, emendat: diſpergit, et oaelo delet ea de cauſa, quam modo adtuli. Ceterum quod de lucerna Veneris narrat, habet etiam Iſidorus orig. 16, 4. Denique in templo quodam fuiſſe Veneris fanum dicunt, ibique candelabrum, et in eo lucernam ſub divo ſic ardentem, ut eam nulla tempeſtas, nullus imber exſtingueret. Quam quidem vim tribuit Asbeſto, Arcadiae lapidi. 81) Munckerus c. l. vult: in columna, vel ſic, ut ſubintelligatur. Dukerus autem: ibi e vel a columna pendet. Si retineas vulgatam lectionem, poſſis comparare cum columna pendente in templo Nazarethi, cui etſi pars inferior ſubtracta eſt, firmiter tamen haeret, quare miraculum illud jactant monachi, ut refert Maundrel p. 113. (ed. 1740.) Explicat autem vir doctus in Pauli Sammlung der Reiſebeſchreibungen in den Orient

T. I. p. 341. ut cauſam r
lactire (Tropfſtein) qui
templi ſeu antri ſuperior
partem ſubtiliter firmiterq
Superiorem tamen explic
junctis eſſe accommodatio
go. 82) commode huc
videtur, quod narrat Trim
Petronium cap. 48. f. Siby
mis ego ipſe oculis
di in ampulla penc
cum illi pueri dicer
λα, τί θέλεις; reſpondebat
θενεῖν θέλω. Pauſanias de
lae miraculo 10, 12. narrat,
aede Apollinis lapideam
fuiſſe, in qua recondita fue
lae oſſa. 82) Go

quatuor; inter has columnas eſt 84) victoria ferrea, 85) pendens ſine aliquo vinculo, in aere ludens. Sed 86) quotiens ventus aut pluvia fuerit, non 87) movet. 88) Aedes Dianae Epheſo, quam

Magneſia, una ad Maeandrum fluv. altera ad Sipylum montem, *Μαγνησία πρὸς Σιπύλῳ* Ptolem. 5, 2. in Lydia. H. Magniſſa ſ. Manachie. 84) intellige ejus imaginem expreſſam forma alatae virginis, quae coronam ſ. palmam manu geſtat, qualis in multis numis exhibetur. 85) hoc ſpectare videtur Iſidor. origin. 16, 4. ubi ſic: Unde factum eſt, ut in templo quodam ſimulacrum ex ferro pendere in aere videretur. Cauſam explicat ex Magnete lapide, a quo ferrum adrrahi et teneri conſtat. Simile aliquid vulgo de Muhamedis loculo fertur. 86) ſic non ſolum in Codicibus antiquorum auctorum ſaepe legitur, ſed et probatur a viris doctis, veluti a Brunckio in Virgilio, Ruhnkenio in Velleio aliisque alibi. Ita c. 19. totiens. 87) ſc. ſe, uti ſolet hoc verbum poni. Ita vertere, mutare, volutare — omninoque ſaepe ſe et *ἑαυτὸν* omittuntur. 88) *vulgo* aedis. Supra

ſa-

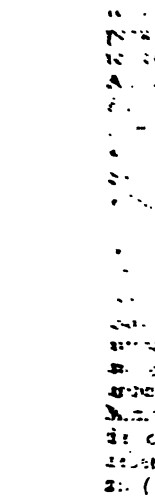

:pulcrum 90) Icari ſtertentis, quaſi ormiat, mirae magnitudinis ex orihalco et ferro. Rhodo Coloſſi 91) ſignum

Vibius Sequeſter p. m. 37. ubi hoc templum in 7 orbis terrarum miraculis ponit. 90) alium ſepulcri locum Icaro dat Pauſan. 9, 11. inſulam juxta Pergamum, tum quidem ſine nomine, quo, cum in mari periiſſet, aeſtu delatus erat. Sepelierat autem eum Hercules, qui forte in ea loca venerat, et Pauſaniae aetate cernebatur tumulus in promontorio, quod Aegaeo mari imminebat. Inſulam addit ab Icaro, ut ipſum mare, nomen accepiſſe. Palaephatus c. 13. tantum in illo mari periiſſe et a patre ſepultum eſſe narrat. Apollodor. 2, 6, 3. conſentit cum Pauſania, ſed nomen inſulae adfert Dolichen, quam inde Hercules Icariam adpellaverit. Doliche autem illi ante nomen fuiſſe, confirmant Geographi. 91) Hyginus fab. 223. Rhodi ſignum ſolis aeneum, id eſt, coloſſus altus pedibus 90. Plinius 34, 18. (6.) altitudinem illi dat 70 cubitorum vaſtamque ejus molem vivide deſcribit. Fuit et hic, ut templum Dianae, in 7 illis mira-

miraculis. At hoc Ch
opus terrae motu annis an
teſte Polybio 5, 88. corr
nisque aetate proſtratum j
fert 14. p. m. 449. (652.
34, 7. Iacuit, dum ad a
653. emtum aes mercator
gentorum camelorum do
vid. Zonaras Annal. 14,
lumna vero et quadriga
ſciam, alii narrant, imo 7
illi moli dat Philo et Plii
105 pedes, quot habet
noſter. Igitur columna
lam molem, quae quaſi c
bat, pertinere videtur.
la ſoli erat ſacrata, ut ad

ignum Iovis Olympii aereum, faies ex auro, quem fecit Phidias 1) in cubitis CL. et lata cubitis LX. Domus

ex ebore et auro, uti ex ejus descriptione discitur apud Pausan. 5, 11. Et sic alia ex ebore fecerat, ut Minervam. Feruntur tamen etiam aliqua ejus opera ex aere, in quibus maxime laudatur Minerva. vid. Plin. 34, 19. (8.) Celebratur etiam passim apud Plinium et alios aes Cyprium et Cypri aeraria e fornaces. Fuerunt porro Iovis simulacra apud Athenienses, Spartanos — et ἄγαλμα χαλκῦν Iovis stabat in Piraeo teste Pausania 1, 1. p. m. 3. De Iove autem Olympio hoc in Cypro nihil adhuc succurrit, et licet esse possit, justam tamen dubitationem movet adjectum nomen Phidiae, vel auctor memoriae suae male confisus omnia turbavit. 94) pleonastice adjicitur. Sed pro eo videtur legendum altum, uti post latum, ut referatur ad quem sc. Iovem. Altitudinem tamen illi tribuit aliquanto minorem, nempe 60 pedum, Hyginus fab. 223. et tantum 36. auctor de incredibilibus cap. 2. De Eleo quidem illi

illi love. 95) imo Ecbatan
nus fab. 223. Domus Cy
in Ecbatanis, quam f
mnon lapidibus varii
didis, vinctis auro.
Consentit iisdem fere ver
Sequester p. m. 38. Tantu
gellis dicit variis. Re
et alii ibi commemorant. H
98. a Dejoce Medorum rege
tam esse refert. Si vetere
consulas, ad Susa potius per
enim βασιλήϊα τὰ Μεμνόνεια
ibi commemorat Herodot. 5
urbs Memnonia dicitur ab
nat. anim. 13, 18. et in Pau
Μεμνόνεια ἐν Σούσοις τείχη
Ceterum omnino celebratur
Ἐκβατάνοις μεγαλυφγία ab
1 et vividius declarat Po

coloribus, et innumerabiles lanceae ferreae, feneſtrae ex argento, et tegulae ex lapide 97) praſino. Murus intus 98) medio Babyloniae, quem 99) Memnon aedificavit 100) lapide coćto,

lybio 10, 24. (10, 27.) ubi luculenter illius regiae ſplendorem deſcripſit, interpretari malis: auro tectis, ornatis. Sed quid lanceae hic velint, non intelligo. In Polybio commemorantur χρυσαῖ λεπίδες. Hic praeterea ferreae. 97) qui color ex praſina agitatorum factione ſub imperatoribus innotuit. vid. Sueton. in Calig. 56. et Nerone 22. 98) ſtructura nec antiquis plane inſolita. 99) contra alii tribuunt Semiramidi. 100) Munckerus ad Hygin. fab. 223. mavult: latere. Atque id priſcis hominibus in ea etiam regione in uſu omnino fuiſſe docet non ſolum, quod Herodotus 1, 186. narrat, Nitocrin, Babyloniae etiam reginam, dioryga Euphratis πλίνθοισι ὀπτῇσι muniiſſe, ſed, quod potius eſt, multorum auctorum de his muris teſtimonia. Sic Graeci hic commemorant ὀπτὰς πλίνθους, ut Diodor. Sic. 2, 7. Philo c. l. et in primis Herodotus 1, 179. ubi factum adparatum

deſcri-

deſcribit. Nempe terram ſtam ἐπλίνθευον — ἑλκύ θυς ἱκανὰς, ἔπτησαν αὐ νοισι. Ex Latinis etiam Hygin. c. l. Vibius c. l Var. lect. 7, 25. — la Curtius 5, 1. laterc 101) male de rerum di continua. Alias gloſſae dunt illa verba, hic ſ ſunt. 102) ſulfur etiam Caſſiodorus c. l. cujus vinciendo ferro ſaxoque ta eſt. Alii iique ple (ἄσφαλτον) adhibitum in iis Herodotus, Dio Philo, Curtius, Iuſtinus docti viri. Ejus autem naturam ait Plinius 35, Muncherus c. l. legit ſi

XX, altus cubitis CXXX, cingitur nillia passuum XXX. Hunc coepit 05) Semiramis, filius ejus perfecit.

digitis mensura ampliore, quam nostra. Plinium referunt Solinus 60. (56.) Martianus Capella lib. 6. p. 225. (Grot.) Ita vero parum discrepant a nostro. Cubitus enim pede et semipede constabat. Pes vulgo in Asia usitatus habebat 16 digitos, Babylonius sive regius tribus digitis amplior, 19 digitos. Si lubet et copia datur, consule Salmasium in Solinum c. l. p. m. 871. 105) qui igitur Memnon aedificavit? Si aedificavit est perfecit, etsi plures habuisse dicitur filios, nemo tamen Memnonem in iis memorat. Si nominis similitudinem sequaris, ad Ninyam referre possis, qui illi in regno etiam successit. At segnis hic et libidinosus homo de muris vix cogitavit, nec manum admovisse legitur. Miscet igitur, aut recondita ex aliquo et obscura decerpsit. Ceterum Herodotus 1, 184. multos Babyloniae reges fuisse refert, qui muros et templa ornarint, et in iis duas feminas, Semiramidem et Nitocrin (ω). Ipsa autem urbs, cujus originem multi Semiramidi adscribunt, Belum auctorem habuisse vide-

videtur ex aliorum narrationibu
tamen, ut hic arcem primum,
de Carthagine, Athenis, Thebis,
notatur, exſtrueret, unde urbs ſi
nita amplius eſt. Quod qui fec
ipſas urbes condidiſſe diceb
Coepit autem pro cepit,
Dukero debetur, ex ed. 1. rev
106) quis? Apud veteres auctore
memorantur Cheops, Moeris,
mnis. Excidiſſe tale nomen vi
107) quod verum nomen ſit ig
Apud Pſophidios juxta Erymar
fluvium in hujus aede Nili ſimul
fuiſſe refert Pauſanias 8, 24. fin.
nigro lapide illud. Imaginem
exhibent numi, Alexandriae in

gno, cujus adſpectu et beſtiae terrentur. Athenis ſignum [110]) Iovis Olympii,

ex praeponi rectius debebat. 110) videtur adtingere ſignum coloſſea forma, quod Hadrianus imperator poſuit in templo Athenis in honorem Iovis Olympii exſtructo et dedicato, uti narrant Pauſanias 1, 18. in. cf. 2, 27. in. Spartianus in Hadriano cap. 13. Vetuſtiſſimum quidem erat illud templum, cujus meminit Thucydides 2, 15. Poſtea vero deſtructum inſtaurare multi vario ſucceſſu tentaverunt. Sulla inde Capitolinis aedibus advexerat columnas teſte Plinio 36, 5. (6) Reges amici atque ſocii P. R. perficere communi ſumtu deſtinaverant genioque Auguſti dedicare, ſecundum Sueton. in Aug. cap. 60. Inchoatum maxime laudat Livius 41, 21. Tandem Hadrianus perfecit (ἐξεποίησε, uti ait Dio Caſſius 69, 16.) Hiſtoriam templi contexuit Meurſius in Athenis Atticis 1, 10. 111) hinc in Alexandriae numis varie repraeſentatur, veluti capite barbato, humi ſedens, aut in rupe, decumbens, uti pluribus exemplis docuit Raſche in Lex. rei numariae veteris T. 3. P. 1. p. 1531. ſeq. Imaginem ejus deſcriptam *habes in* Philoſtrati Icon. 1, 5.

cum

eum qua conferendus eſt Pl
11. (7.) Cultos autem fuiſſ
et ſimulacra adeo habuiſſe no
Nili tamen ſimulacra ſola e
pide fuiſſe refert Pauſanias 8,
adjecta ſimul cauſa, quod per
pas ad mare devolvatur. Cor
rat ibidem Pauſanias plura ap
phidios nobilium fluviorum ſi
et ſingulorum nomina dat Aeli
H. 2, 33. Templa etiam mem
fluviorum

Cap. IX.

1) *Quot fuere Ioves, vel alii in loco Dii Deaeque.*

Ioves fuere 2) tres. Primus in Arcadia, Aetheris filius, cui etiam

 3) Ae-

1) conferri hic debet Cicero de natura Deorum 3, 21. ſeq. cum commentario Daviſii, qui multa hujus capitis loca emendavit; ex recentioribus, ut alios taceam, Banier Götterlehre Vol. 3. 2) ita et Cicero de N. D. 3, 21. in. Principio Ioves tres numerant ii, qui Theologi nominantur. Duos item in Arcadia, tertium in Creta natum eſſe tradit. Discrepat tamen in eo, quod Arcadas fecit, vel Aetheris vel Caeli filios; Cretenſem Saturni. Et ſic Arnobius 4, p. m. 80. Lactantius divin. inſtit. 1, 11. Cum Ampelio tamen, quod monet ad Ciceronem Daviſius, conſentit Clemens Alexandrinus Protrept. p. 8. Sed et qui unum Iovem producunt, modo Cretenſem, modo Arcadem feciſſe, patet ex Callimacho in Iov. v. 6. Alii autem, quod ex priſcis Graecorum literis notat ipſe Cicero c. l. 3, 16. plures et quidam adeo trecentos Ioves obtru-

obtrudunt. Nempe quc
vius ad Virgil. Aen. 7
reges nomina ſibi plerc
bant Deorum. 3) A
apud Stat. Silvar. 3, 1.
hoc phyſicam explica
uti aetherius vinc
in Ibin v. 476. et o
de Iove. cf. Cic. de
Heraclides Ponticus I
Mythol.) 4) Cicero
quam multi a th
feruntur? Unus e
nepos Aetheris — I
p. m. 80. (adhibui
Hamburg. 1710. f.) H
ter et Lucetius
Cretenſes τὴν ἡμέρ

nius cognominatur, qui ex 6) Proſerpina Liberum patrem procreavit primum 7) victorum. Tertius 8) Cretae, Saturni et 9) Opis filius, optimus maximusque eſt appellatus. Martes fuere duo. Primus ex 10) Eno-

E 5 poſte,

hic indicat. Feruntur autem praeterea Caelus, Rhea, ſed nimis ſunt diſſona. 6) Hygin. fab. 167. Liber Iovis et Proſerpinae filius a Titanis eſt distractus, cujus cor contritum Iovis Semelae dedit in potionem. Cetera, quae ſubjungit, vel ex Ovidio nota ſunt. vid. infra. Cicero tamen c. l. dicit, ex Iove Aetheris filio Proſerpinam et Liberum natos eſſe. Et ſic plerique Proſerpinam Iovis filiam faciunt. cf. Heyne ad Apollodor. p. 32. Infra tamen noſter idem repetit. 7) notae ſunt Bacchi in Indiam in primis et expeditiones et victoriae. 8) quod plerique de Iove omnino ferunt, unde et Cretenſis, Creticus, in nummis Κρηταγενὴς, Κρητικὸς nuncupatur. Ejus etiam in Creta ſepulcrum oſtendebatur, quod quidem gravius caſtigat Callimach. in Iov. v. 9 9) alii Rheam etiam proferunt, etſi illud omnem antiquitatem teſtari adfirmet Boccatius in Geneal. *II, I. in.* 10) hoc nomen in Homero

mero ...
Enyo quidam tradiderunt apud ... nut. de Nat. Deor. c. 21. et Schol. parv. Homeri in Il. 5, 333. De Marte Leucarpi et Marsenio quoque nihil apud alios inveni. Leucaspis convenire Marti posset, qui Chalcaspis est Pindaro, et Marmessus Lycophroni. vid. Giraldus Histor. Deor. Syntagm. 10. Dukerus. De Enyo discrepantes opiniones respectu Martis fuisse docet Phurnutus c. l. Scholiastes autem Homeri a recentioribus poetis matrem eam Martis jactari et hinc Martem Enyalium dici diserte scribit. Ipse autem Homeri locus originem hanc non spectat, quippe qui Martem Iovis et Iunonis filium facit, ut Il. 5, 892. 896. Sed si vera est emendatio Dukeri, in altera verbi Enoposte parte, latere videtur Enyus epitheton ex Homero, veluti πτολίπορθος, πτονία, etf

nius. Secundus ex Iove et [11]) Iunone. Soles fuere [12]) quinque. Primus [13]) Iovis filius. Secundus [14]) Hyperionis. Tertius [15]) Nili filius, cui

 [16]) Ae-

valde corruptus ſic concipi poſſit: et noſter eſt Mavors ſeu Marspiter, et aliter Mars Enyalius. Quae quidem inluſtrat Macrobius Saturnal. 1, 19. Et ſic Enyalium paſſim Martem vocat Homerus, ut Il. 17, 211. 22, 132. cf. Macrobius Saturn. 1, 19. in. 11) haec communis fertur opinio. 12) totidem a theologis proferri adfirmat etiam Cicero c. l. 3, 21. cum quo in ſumma narratione noſter conſentit. Ceterum uterque Solem ab Apolline diſtinguit, uti antiquiores, veluti Heſiodus in Theogonia v. 371. et 918. etſi Graecos Solem et Apollinem eosdem habuiſſe refert Cicero de N. D. 3, 20. Ita nempe poſteriores voluerunt. 13) vide antea. 14) in hoc patre conſentiunt fere narrationes fabulares, non item in matre, quam Thiam vocat Heſiodus in Theog. v. 371. Pindar. in Iſthm. 5. in. et Apollodor. 1, 2, 2. Euryphaeſſam Homerus in hymno in Solem v. 4. 15) ſic dedi pro Nini, uti jam voluerat hic Dukerus et ante eum *Davisius ad* Cicer. de N. D. 3, 21.

ex

ex illo auctore et Arnobio lib. 4. p. 80. Neque tamen vel sic recte ren noſter et ad illorum fidem. Cic enim natum dicit Vulcano, Nili fi ut Arnobius, qui hunc Vulcanun Lemnio diſtinguendum eſſe mon 16) Cicero c. l. cujus urbem A gyptii volunt eſſe eam, qu Heliopolis adpellatur. 17) V go hodie et praeponitur, quod in xit Dukeri editio prima, antiquic cum prima ignorant. 18) Muncl ad Hygin. fab. 106. emendat: Z m theus, quod eſt Homericum Il. 39. (Σμινθεύς) Z enim paſſim pr poni reperitur, ut Zmyrna, Zmar dus — Erat autem illud Apollinis theton, cujus quidem variae cauſae feruntur. Daviſius tamen ad Cic

Medea et Phaethon nati sunt. Vulcani fuere quatuor. Primus [10]) Crio et Ioppe natus. Secundus [21]) Nili filius. Tertius [22]) Saturni et Iunonis. Quartus in Sicilia [23]) Meletis

 filius.

lum, sed et plures liberos Soli dat Hyginus init. Alium praeterea Solem, Oceani filium, commemorat Plinius 7, 57. (56.) cui Gellius medicinae inventionem ex melle adsignaverat. 20) Cicero d. l. cap. 22. Caelo. Sed de Ioppe nihil. Praeterea recenset etiam 4 Vulcanos. 21) Cic. ibid. Nilo natus. Ita et Arnobius c. l. Hoc vero Aegyptios jactasse scribit Diogen. Laertius prooem. §. 1. Addit Cicero Pthas, (de qua lectione vid. Davisius) ut Aegyptii adpellant, quem custodem esse Aegypti volunt. 22) Cic. c. l. tertius ex tertio Iove et Iunone, qui Lemni fabricae traditur praefuisse. In hoc patre plerique consentiunt. Quidam tamen sine patre genitum volunt ex Iunone, unde et ἀπάτωρ dicitur. 23) revocavi ex editione prima, quam sequuntur etiam aliae, ut 1657. 1702. Dukerus ex editione 1655. unde suam expressit, cum posterioribus Miletis, etsi utrumque per-

perinde eſt obſcurum. Cicero
tus Menalio natus, c
nuit inſulas propter Si
quae Vulcaniae nomin
vid. ibi Daviſius de hoc nom
ignoto et in libris varie prola
Cicero habet quinque, etſi 3 ta
eo commemorari falſo ſcribit
ad Virgil. Aen. 4, 577. Qua
men cum noſtro et alii nume
parentibus autem discrepant.
Cicero et Servius ad Virgil.
301. 4, 577. 26) Cicero: alt
lentis et Phoronidis f
vel, ut legendum ibi eſſe docui
ſius Coronidis filius. I
inveni ex Cicerone notaſſe Bo

lenii filius, qui 29) Aegyptiis litteras et

gentii Mythol. 1, 24. e Servio ad Virgil. Aen. 4, 577. (cf. ad 1, 301.) et Schol. Statii ad Thebaid. 3, 483. quamquam ibi et ad Albricum cap. 22. vulgatum quòque retineri posse putat. Dukerus. Vulgo nempe Quilleni legitur, quod et Davisius ad Cicer. c. l. in Cylleni mutandum censet, etsi Cyllenium, de Mercurio, a Cyllene Arcadiae monte derivare solent Grammatici. Commixtio autem literarum qu et c non est infrequens et ex antiqua pronuntiatione facile intelligitur. 29) ex iis, quae subjicit noster, adparet, hunc esse quintum Ciceronis, de quo idem sic: Argum dicitur interemisse, ob eamque causam Aegyptum profugisse, atque Aegyptiis leges et literas tradidisse. Hunc Aegyptii Thot adpellant, eodemque nomine anni primus mensis apud eos vocatur. Literarum inventionem et huic Mercurio tribuit Diodor. Sic. 1, 16. et plura alia, quae de Mercurio Graeco frequentius narrantur. Aegyptii etiam τὸν πατέρα τῶν λόγων praedicasse, docet Aelian. hist. anim. 10, 29. Alii aliquas tantum *literas* eum inveniisse concedunt.

Cum

Quintus, [illegible] filius Quintus, [illegible]) Ammonis

Cum noſtro conſentit
gil. Aen. 4, 577. „in
niſſe primum diſciplin
numerum dicitur, de
eriam menſis dictus eſt.
μὴν vocat Diodor. Sic.
cere Cicero habet tr
ſim etiam illud verbum
bere, praecipere occurri
legem, ſi ita intelligi
Cicero c. l. tantum 4. qui
tum in hoc ordine. Cui
ſentit plane Ariſtoteles,
Clemente Alexandr. in Pr
(ed. 16..)

bya natus. Dianae 33) tres. Prima, Iovis vel Croni filia ex Proserpina, quae est Liberi soror. Secunda, Iovis et Latonae, Apollinis soror. Tertia, quae vocatur 34) Opis, de 35) Glauca. Aesculapii 36) tres. Primus 37) Apol-

ca. 33) totidem et Cicero recenset, et omnino indicat Arnobius c. l. 34) vulgo Ops, in quo facile excidit i. Idem etiam vel Upis, quod perinde est, legi voluit Davisius ad Cicer. c. l. Nempe Οὔπις Ionibus, Ὦπις Doribus dicebatur. Sic Virgil. Aen. 11, 532. et 836. Opis, Cicero c. l. Upis, ubi sic: Tertiae pater Upis traditur, Glauce mater; eam Graeci saepe Upim paterno nomine adpellant. Ita vero Dianae comitem vocant, atque inde Dianam ipsam, unde nomen illi adhaesit, etsi alii alias nominis causas proferunt. Ita Lacedaemonios vocasse tradit praeter alios Palaephatus cap. 32, 6. Docta est de ea disputatio Spanhemii ad Callimachum in Dian. v. 204. quam consulant, quibus licet et lubet. 35) sic emendavi ex Cicerone, monente ibi etiam Davisio. Vulgo Glauco. 36) totidem *et Cicero c. l. cap. 22. fin.* Sed

non

non nisi in numero consi
omnino memorat Arnobii
Ἀσκληπιός. 37) Cicero
aliis Apollinis facit filium
cit, quem Arcades colant,
lum invenerit, primusque
ligaverit. In matre, qua
indicat, dissentiunt auctores
Arsinoe, aliis Coronis, quo
Schol. Pindari ad Pyth. 3
plura adfert testimonia. 3
nihil apud alios. An Apis
medicinam ab hoc inventam
luit: Clemens Alex. Stromat
(ed. 1641.) 39) Cic. c. l.
Arsippi et Arsinoae.
cippei (ita enim vulgo) I
conjecerat Alcippes, Sed
dum est, an quisquam

40) quatuor. Prima, 41) Caeli et Diei filia. Secunda, quae ex 42) ſpuma nata eſſe dicitur, et Aeris et Oceani filia. Tertia, quae Vulcano nupſit; quae cum Marte ſe miſcuit; unde Cupi-

ſaltem conſtat, in altero vocabulo deſiderari nomen muliebre. Hinc poſui Alcippes, quae occurrit in fabulis, etſi nihil illa ad Aeſculapium. Transiit tamen etiam in virile nomen apud Apollodor. 3, 14, 2. in quibusdam libris. Ciceronis Arſippi huc facere videatur, ſed obſtat Arſinoae et ſexus ordo hic poſitus. 40) conſentientes habet in numero Ciceronem de Nat. Deor. 3, 23. et Arnobium c. 1. Duas tantum ſtatuit Plato in convivio p. 182. (Vol. 10. ed. Bipont.) quarum una eaque πρεσβυτέρα καὶ ἀμήτωρ, ἣν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν· altera νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὴ πάνδημον καλοῦσιν. 41) ſic emendant hic Perizonius et ad Cicer. c. l. Daviſius, praeeunte ipſo Cicerone, eosque ſecutus ſum. Vulgo Hacdeli. 42) res decantata. Inde etiam quibusdam Ἀφροδίτη dicta videtur. Sed hanc ipſam ex ſpuma ortam Cupidinis ſecurdi matrem facit Cicero, patrem Mercurium, quod ex parte de arcia adſir-

adfirmat noſter.
quarta Syria T
pta, quae Aſt
quam Adonidi
ditum eſt. Hinc
Tyri et poſt Ado
que reliqui, quia du
enim in Cicerone nul
tio notatur, Boccatius
log. 2, 53. ex Cicero
rem fuiſſe Syrio Cypr
quod explicat; ex Syri
pria muliere. Et ſic i
nerem Syri et Cypri
Adon autem Graeca
unde et Adonem in
tur Burmannus ad Prop
Sic Adon et Adon
Fulgentii Myrhol. lib.

um eſt civitas. Secunda, Nili filia, uam 46) Aegyptii colunt. Tertia, ovis filia, quae in 47) bellicis rebus e exercuit. Quarta, Solis filia, 48) quadrigas junxit. Quinta, Pallantis

c. l. Cicero autem et Arnobius hanc ex Vulcano Apollinis matrem faciunt, quae Athenas ſub tutela habuerit. 46) Saitae addit Cicero. Recte; Sais enim inferioris Aegypti metropolis, ubi Minerva colebatur, ut tradit Strabo 17. p. m. 551. (802.) Hinc Plato in Timaeo p. 290. (Opp. Vol. 9. Bipont.) urbis ejus ἀρχηγὸν vocat, et ab Aegyptiis Νηΐδ dictam eſſe addit. Sais habet Arnobius c. l. Illud tuetur Jablonski in Pantheo Aegypt. 1, 3. et paulo poſt ex Platone adfert etiam Arnobius. Templum, quod ibi habuit, pulcerrimum deſcribit Herodot. 2, 175. 47) vulgo fecillis, quae vox eſt nihili. Ita vero jam emendarunt Munckerus ad Albric. cap. 8. et Daviſ. ad Cicer. c. l. probavitque Dukerus. Res eſt nota. Hinc enim bellatrix, bellica, belligera — vocatur. Quidam tamen, ut Clemens Alexandr. Arnobius cc. ll. Saturni hanc filiam faciunt. 48) Munckerus legit: quae quadrigas i. et Daviſius: Iovis filia

filia pro Solis
Cicero sic: Quar
Cotyphe, Oce
Arcades Cori
et quadrigaru
ferunt. Clemer
bius cc. ll. referunt,
tre Messenios vocass
dam in Cicerone ten
ibi a Davisio. Alie
fert et emendat G
Deor. Syntagm. II.
Equidem vulgatam
sum in dubia auctor
49) patrem eundem h
trem omisit, quam v
Clemens Alex. c. I.
quae parram

[52]) quinque. Primus, ex Iove et Proſerpina. Hic agricola et inventor vini: cujus ſoror Ceres. Secundus Liber ex [53]) Melone, et Flora, cujus nomine fluvius eſt Granicus. Tertius

rebro Minervam natam eſſe fabulari ſolent poetae. 52) totidem et Cicero c. l. cap. 23. Alios unum tantum, alios tres proferre ſcribit Diodor. Sic. 3, 62. 53) Melone legit Munckerus ad Hyginum fab. 155. et ad Fulgent. Mythol. 2, 15. i. e. Nilo, cujus filium eum facit Cicero l. c. cap. 23. Dukerus. Melo enim etiam dictus eſt Nilus, ut tradit Feſtus p. 235. (ed. Dacheri) cf. et Servius ad Virgil. Georg. 4, 291. Aliis eſt Melas. Secundum autem ordine Dionyſium e Nilo natum eſſe adfirmat Cicero. Oſirim eum eſſe alii tradunt, in iis Herodot. 2, 144. Diodor. Sic. 1, 11. Poſſit etiam levi immutatione facta legi Marone, quem clarum vinitorem faciunt, et Oſiridis ſ. Bacchi in expeditionibus comitem, ſed, licet in genere ejus discrepent, juniorem tamen Baccho, quidam etiam ejus filium, vid. Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 9, 197. et adde quos producit Weſſeling ad Diodor. Sic. 1, 18. Praetuli *igitur* prius, ne error obtrude-

truderetur Ampelio, ubi
Sed quid huc faciat G
ille Myſiae fluvius, obſcu
tamen etiam loca adiiſſe
Hellespontum ex Aſia
transiiſſe, refert Diodor.
cero: Caprio patre.
non dubitat, quin et ibi
dum ſit Cabiro. Sed
Dukerus. Nempe Dav
eam ſuſpicionem nullis rat
lis argumentis ſuffultam
hac igitur opinionum
ipſiusque rei obſcuritate
ctionem intactam reliqui, e
adſenſus eſt Erneſti ad Cic
55) Cicero: eum re

59) ſex. Primus Iovis et 60) Aetheris filius. Secundus 61) Nili filius, quem prin-

Niſo natus et Thyone, a quo Trieterides conſtitutae putantur. Inde Munckerus hic emendat: Thyonae, probante Daviſio ad Ciceronem. De Thyone etiam Diodor. Sic. 3. p. 117. (cap. 62.) Dukerus. Ita vero dictam ferunt Semelen, poſtquam conſecrata in numerum Deorum transierat. Quippe tum nomina mutare ſolebant. cf. Diodor. Sic. 3, 62. et 4, 25. fin. 59) totidem et Cicero c. l. cap. 16. a quo tamen in nonnullis discrepat, et Arnobius c. l. Tres tantum recenſet Diodor. Sic. 3, 73. Aegyptium, Cretenſem et Alcmenae filium. 60) Cicero: ex Iove antiquiſſimo et Liſyto, pro quo in antiquo libro Urſinus invenit Liſyca, unde conjicit Lyſidea. Poterant interpretes notare: Liſica, quod ex Tullio adfert Boccatius in Geneal. 2, 9. Nomen muliebre deſideratur, niſi quis et hac forma velit. Nihil tamen Ciceronis mater huc facit, imo Aetheris graviorem eam reddit dubitationem. Afteriae legi poſſet, niſi id quarto Herculi magis videretur ex Cicerone etiam accommodatum. 61) Ita et Cicero. Aegyptium

62) Cicero c. l. tert
Idaeis Digitis. I
ctylos vocant Graeci,
Hercules nomine primus
dos inſtituiſſe dicitur. Pa
7. (5, 7. in.) Diodor
(4, 14. in.) Dukerus. F
Idaei Dactyli Cretae pri
Idam, Cretae montem
Idam Phrygiae ponunt.
ro variant auctores, ſed
ad nominis originem acce
mares totidemque femi
dunt; praeſtigiatores po
miniſtros Cybeles. Plut
bo 10. p. m. 326. (473.
5, 64. ubi Weſſeling. I
mero cum fuerit Hercule
Idaeus vocatur, utrum

65) Cartheres, quem 66) Carthaginienſes colunt, unde Carthago dicta eſt. Quintus 67) Ioab filius, qui cum rege Medorum pugnavit. Sextus Iovis filius

threres, quod non intelligo. Ex Cicerone legi poſſit: Aſteriae, etſi id omnino omnibus aliis mythographis adverſari ibi monet Bouhierius, quippe qui Aſteriam Iovi reſtitiſſe narrent. (Hygin. fab. 53.) Attamen eosdem parentes memorat Athenaeus 9, 11. p. m. 392. An vero hic latet antiquum Carthaginis nomen? Certe Carthadam olim dictam eſſe refert Solinus 30. (27.) unde Punica dialecto Carthago factam eſſe exiſtimant, Salmaſius in Solin. p. m. 228. Bochartus in Chanaan 1, 24. Cicero tamen Carthaginem hujus Herculis filiam, non matrem facit. 66) Tyrius hic dictus eſt, ut ex Cicerone intelligitur. 67) Cicero: Quintus in India, qui Belus dicitur. Inde vero et Hercules Indus dictus eſt, Indorum lingua Sandes, ut indicat Nonnus Dionyſiac. 34, 196. de quo docta eſt explicatio Weſſelingii ad Hieroclis Synecdemum p. 710. Ioab nomen obſcurum et peregrinum verbum forte ex reconditae antiquitatis ſcriptore ducum.

Ἀλκμήνη dicatur. Ita ſemel què Hygin. fab. 29. 69) imo Atlas aſtrologiam docuit, ut Diodor. Sic. 4, 27. f. cf. et ad Virgil. Aen. 1, 741.

Cap. X.

De imperiis.

Imperia ab ineunte [1]) aevi ria fuerunt ſeptem. Primi reri titi ſunt Aſſyrii, deinde Medi, Perſae, tum Lacedaemones, Athenienſes: Poſt hos inde dones; ſic deinde Romani.

Cap. XI.

Reges Assyriorum.

Ninus Rex; qui [1]) primus exercitu prope totam Asiam sub se redegit, et clarissimam urbem nominis sui condidit [2]) Ninon. [3]) Belus Rex,

 Iovis

1) Diodor. Sic. 2, 1. *πρῶτος τῶν εἰς ἰσχυρίαν καὶ μνήμην παραδεδομένων Νῖνος.* Quod exercitu addit noster, primum illum bella finitimis intulisse indicat. vid. Iustin. 1, 1. Isidor. 18, 1, 2) *ἢ καὶ Νινευί.* Ptolem. lib. 8. in Asiae tabula 5. Nota illa est ex scripturis sacris. Moses Genes. 10, 11. si vera est sententia Bocharti in Phaleg 4, 20. eam esse dixit נין נוה i. e. Nini habitationem. Ejus magnitudinem descripsit Diodor. Sic. 2, 3. 3) a quo alii Assyriorum imperium auspicantur. Noster Iovis filium facit, alii ipsum Iovem adpellant, Saturnum alii, alii etiam Martem. Incredibilis omnino hic est fabularum varietas. De Belo autem Iovis filio Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 1005. vid. etiam Herodot. 1, 181. 3, 158. De pluribus autem Belis egerunt Perizonius in origin. Babylon. cap. 5. Wesseling. ad Simsoni Chron. a. M. 1885. Salmas. *in Solin. p. 867. 872.* — Nempe Oriens

[illegible]
Nini regis. Cujus po[illegible]
gnum Nini ampliavit [illegible]
diam quoque 9) par[illegible]

Oriens popul: cond[illegible]
latum Belum vocab[illegible]
Iovis filio tradit Eu[illegible]
recep[illegible]
dationem, quam [illegible]
(scilicet tantum non [illegible]
filium faciunt) et [illegible]
Vulgo primum. [illegible]
Perizonius. Nempe [illegible]
alii adpellant, in his [illegible]
etsi in re ipsa disc[illegible]
ram notante Munck[illegible]
225. (non 225.) Gra[illegible]
e Δηρκέτω. 7) pro[illegible]
[illegible] notum est. [illegible]
Diodor. Sic. 2, 4.

peditione tentavit. Haec urbem pulcherrimam omnium, quae unquam fuerunt, Babylona conſtituit, ſupra flumen Euphraten. Sardanapalus, qui ob nimias delicias et luxuriam perdito regno, ne in poteſtatem hoſtium veniret, cum exoletis ſuis venenum bibit, et igni ſubjecto cum regia ſua [10]) conflagravit.

mum in editione Dukeri ſecunda, quam inde aliae prono obſequio reddiderunt. Repoſui igitur ipſa etiam hiſtoria jubente. Strabo enim 15. in. ipſam aegre cum 20 hominibus evaſiſſe ſcribit, cum magno adparatu bellum intuliſſet, quem deſcribit Suidas ſ. v. Σεμίραμις. 10) cf. Iuſtin. 1, 3. fin.

Cap. XII.

Reges Medorum.

1) Arſaces, primus Rex, qui everſas Aſſyriorum opes luxuria Sardanapali

F 4

1) Perizonius emendat Arbaces. Hunc enim *Medum* Aſſyriorum regnum obpreſſo

dicane pluribus narrat Diodor. Si
24 — 28. Ignorat Herodotus, et I
no 1, 3. f. est Arbactus. Is,
quit, imperium ab Assyriis
Medos transfert. Fuerunt
tem inter eum et Astyagem, qui
sequitur, plures reges, uti indicat I
nus, qui tamen etiam, ut noster,
tim ab illo ad Astyagem proc
Ita vero commemorantur ab aliis
joces, Phraortes, Cyaxa
2) Perizon. subplet: in Medos
est in Iustino c. l. 3) vid. pr
alios Iustin. 1, 6.

Cap. XIII.

Reges Persarum.

[2]) Scytharum regina, victus oppressusque esset. Cambyses, filius [3]) aeque Cyri; qui, cum LXX. millia hominum subegisset in Aegypto, et regem ejus Amasin, [4]) Aethiopiam profectus, magna parte militum per famem amissa, irritus rediit. Urbem tamen ibi [5]) condidit Meroen. Is

Scythae) et Iustin. 1, 8. ubi adpellatur Tamyris, quod nomen et alibi variari monuit ibi Bongarsius. Praestat tamen Τώμυρις vel Τόμυρις, ut erudite docuit Hemsterhus. ad Luciani contemplantes cap. 13. Tomyrin etiam in 2 Codd. Iustini legit Oudendorpius. 2) Asiaticorum; Massagetas multi vocant. De morte ipsa variatur. vid. ad Nepot. 21, 1, 2. 3) at nihil ejusmodi praecessit, cui responderet, nec si ad Cyrum in superioribus referas, quasi hic Astyagis fuisset filius, satis aptum est; fuit praeterea illius nepos. 4) forte excidit in propter Amasin. Ferri tamen, quod et monet Dukerus, vulgata lectio potest non sine aliorum exemplis. 5) urbem et insulam ex sororis suae vel uxoris (postea) nomine adpellasse tradit Strabo 17. p. m. 543. (790.) urbem in *insula illa condidisse* Diodor. Sic. 1, 33. Sabam

adiecutus, cum 9) CCLXX.
Europam 10) transivit.
Athenienſibus 11) ducenta m
12) Pſeudomarathona 13) dece

Sabam mutato tantum nom
caſſe Ioſeph. antiqu. Iud.
Ipſa autem inſulae cognoi
Aethiopum regia fuit. Hero
6) ejus deſcriptionem pere
9, 93. ubi brevi plura adſ
imo ſecundum Herodot. 2,
θρώσκων ἐπὶ τὸν ἵππον. Iu
gladio ſua ſponte ev
in femore graviter v
tus obiit. Et ſic Herod
cf. Iuſtin. 1, 10. 9) variat
mero, ut fit. 10) forma ha

tes, Darii filius, cum 14) receſſiſſet pater ejus, 15) aliquantis navibus armatis militibus in Europam transivit, 16) contabulato Hellesponto, et forato

F 6

ceps, ſed aliquot annis poſt. 14) forte: deceſſiſſet. Ita quidem vere, ſed languide. 15) pro aliquot, cadentis Latinitatis more, vid. ad Eutrop. 4, 27. (11.) Minus tamen vere, ſi vel antiquo uſu intellexit: ſatis multis. Fuerunt enim tanto numero, ut naves totum illud mare, terreſtres copiae litora obplerent. cf. ex multis Nepos 2, 2, 4. Armatis autem vitiatum videtur. Ut enim condonem auctori huic ingratum ſtructurae ſonum, quia ipſa aliquo modo intelligi poteſt, deſideratur tamen terreſter exercitus propter accuratiorem rei expoſitionem et connexum cum ſequentibus. Forte: ac multis. Sed friget. Friget etiam aliquantis. 16) ſuſtuli, obſecutus Dukero, diſtinctionem maximam poſt transivit, et poſui minimam. Ceterum de hac re idem verbum adhibuit Sueton. in Calig. cap. 19. cf. etiam Curt. 5, 7, 8. Alii aliter eloquuntur. Mela 2, 2, 84. *diviſas ſpatio pelagoque terras pontibus jungere.* Seneca

de

rediit, ibique [illegible]
terfectus eſt.

de brevit. vitae cap. 18. pontes jungere. Cicero bus 2, 34. ſimpliciter jung Cicero c. l. Athone (ut forma occurrit) perfoſſ fere loquuntur. Noſter re Sidon. Apollin. carm. 9, ptas cavernas vocat. nequidquam — inci ri. Victus — Quod rat Perizonius, neque aptus efficitur, niſi prol emendationem ſequaris; [illegible] templo, ar

Cap. XIV.

Duces et Reges Lacedaemoniorum.

[1]) Eurysthenes et Procles gemini, qui genus ab Heraclidis deducentes [2]) primi Spartae regnaverunt. Lycurgus [3]) legumlator, cui Lacedaemonii principes Graeciae per annos [4]) septingentos inniſi fuerunt.

 [5]) Theo-

1) ſic ſcripſi. Vulgo ſine adſpiratione. De re ipſa cf. Nepos 17, 1, 2. 2) ſuſtuli corruptionis turpem maculam adjuvante Meurſio de regno Lacedaem. cap. 9. et hic Perizonio. Nempe antea ſic legebatur: primis, parte regna regnaverunt. Cauſa corruptionis adparet. 3) ſic et Liv. 34, 31, 18. 4) vulgo: ſeptem inviſi. Sine ſenſu. Poſterius emendavit Perizonius in: inniſi. Prius ego commutandum putavi, ut ratio congrueret, ex Livio 38, 34. f. ubi: diſciplina Lycurgi, cui per 700 annos adſueverant, ſublata. Quam enim facile numeri corrumpantur, notum eſt etiam ex libris. Plutarchus in Lycurgo cap. 29. f. annos tantum 500 habet. Recte autem princi-

pes

pes Graeciae, quia ex reſponſi
oraculi Delphici tam diu illoru
tas floruit, quam diu ejus leges
runt. Plutarch. in vita c. 29. (
dor. Sic. in excerptis lib. 6.
(ed. Weſſeling.) Hinc illis ti
imperium Graeciae, ἡγεμονία,
quod quidem profertur ad I
usque Leuctricam, ubi duce Epa
da victi ſunt obpreſſique. Qu
dem valet ad computationem
chi. Livius profert ad tempus, (
noxii fuerunt Achaeis. 5) di
illo bello primo tuiſſe refert etia
ſanias 4, 7. 6) nempe ortum
9, 2. compoſitum 14, 1. U. C. 1
7) Waſſe ad Salluſt. Iug. cap. 1
locum ſine ferro et igne ſanai
deſperat. Itaque ſic legendum

qui Meſſenio bello, quo centeni, id eſt, quinquageni, concertaverunt, et 8) tropaeum ſuo 9) ſanguine ſcripſit. 10) Tyrtaeus, qui Meſſenio bello, ex ora-

quod quidem incidit in bellum Meſſenium. Deſcripſerat Chryſermus in libro 3 rerum Peloponneſiacarum, unde ſummam narrationem complexus eſt Plutarchus in Parallelis Gr. et Rom. Vol. 7. p. 219. (ed. Lipſ.) Nempe decreverant Amphictyones rem pugna utrimque lectorum hominum decernendam. Herod. 1, 82. 8) vulgo: trophaeum, uti ſolent recentiores librarii maxime. De re Valer. Max. 3, 2, ext. 4. ſic: Sanguine ſuo ſcriptis literis, direptam hoſtibus victoriam, tantum non poſt fata ſua in ſinum patriae cruento tropaei titulo retulit. 9) idem Plutarchus c. l. Inſcripſit autem Iovi. Scilicet cum duo Argivi ſuperſtites nuntium de victoria civibus ferrent, ille vulneratus ſe erexit remque perfecit. 10) vulgo: tertiusque ſine ſenſu. Illud vero reſcribendum putarunt praeter alios Meurſius in Miſcellan. Lacon. 2, 2. et Fabricius *in bibl.* Gr. 2, 11. p. 449. *(ſ. pag. 742.* ed. novae) Waſſe ad Salluſt.

bello, qui cum trecentis
niis apud Thermopylas
Perſici belli morte ſua

Iuſt. c. I. nec temere ali
bit. At quia hinc nov
cipit, ut in ceteris ejusmo
plenior eſt emendatio Pe
tis: Tyrtaeus qui —
bavit etiam Dukerus.
plures expoſuerunt. Ad
ſatis eſt laudaſſe Iuſtin.
etiam Berneccerus hunc
cum tractavit. Quae car
tulerunt, conlegit ediditc
tzius. 11) vulgo ex peſſin
ne prima cum ceteris:
vota. Tantum edit. 165

) obtinuit. Pausanias, qui Persico ello Mardonium, praefectum Xerxis, um pedestribus copiis apud 13) Asoum, Boeotiae flumen, debellavit: iox proditionis a rege suspectus dem 14) Mardonius,) ideoque accutus, in asylum Minervae confugit, t ibi fame confectus est. 15) Lysaner dux, qui dominantem toto mari classem

Aptissima videtur prior emendatio propiusque abesse a vestigiis Codicis. Quare recipere malui hoc, quam illud repetere. 12) imo: retinuit vel continuit. 13) Ἀσωπόν. Ita vero etiam Diodor. Sic 11, 30. — Plerique tamen ad Plataeas pugnatum esse narrant. Nempe prope ibat illud flumen. Ceterum olim vulgo: Ascopum, legebatur. 14) erravit judice Oudendorpio ad Ob'equ. cap. 110. Spurium censet Dukerus. Perizonius alterutrum statuendum censet. Pausaniae id accidisse constat ex Nepote, adeoque post Mardonii mortem, qui in proelio illo ceciderat. cf. 4, 1, 2. Inclusi igitur haec verba uncinis. 15) sic dedi pro vulgato Leander praeeunte Perizonio in adnotatis. Postulat enim historia, imperitusque librarius potius, opinor, tam gravitex lapsus

19) primus Carthaginienſib

pſus eſt, quam Ampeliu
go: Aegeos primus.
potamos, quod facile
probat, et voluerant jam
h. l. et Oudendorpius a
1, 18. ubi cum Tennuli
bus docet, urbem Cherſ
vicino flumine Aegos di
ſic noſter Graecam rati
eſt, qua conſtanter dicitu
μοὶ, non ποταμὸς, uti
apto ſenſu operae deſcrip
tis meis ad Nepot. 6, 1,
videtur ſcripſiſſe Ampeliu
dem imperiti librarii ad
torſerunt. 17) rector

s Regulum cepit. Ageſilaus, cujus ventum eſt, in hoſtili, [20]) quam in a terra, pugnare; ideoque in A[illegible]m iſſus, vaſtata ea, cum jam Regi imineret, revocatus Athenienſes apud) Crotonem vicit. Poſtea apud Conthios [22]) flevit, quod decem millia raecorum occiſa cognoviſſet, nec oluit Corinthum [23]) delere, cum offet.

CAP.

19) melius primo. Perizon. 20) ſupple potius, quod ſicuri magis in hoc nexu ſaepe ab antiquis etiam auctoribus omittitur, ut multi viri docti paſſim monuerunt. Exempla miniſtrant Plautus et Terentius, Cicero etiam et Livius, in quibus adeo augent Codices numerum. Amat Tacitus hanc ellipſin, nec infrequens eſt in Iurisconſultorum ſcriptis. 21) leg. Coroneam (*ει*) urbem Boeotiae. cf. Nepos 17, 4, 4. Ceterum elegans haec eſt et Latina periodus. 22) Nepos 17, 5, 2. ut commiſeratus ſit fortunam Graeciae, ubi vide, quae notantur. At multo decentius Ageſilai dolorem eloquitur Nepos, nec apud Corinthios editum dicit, quippe quorum urbem obpugnare *noluit.* 23) Perizonius, notante Dukero,

Athenas, et ex suo
pidas appellavit cives
se, quia [2]) indigena fi
bus [3]) serpens fuisse

kero, emendaverat:
rat addi Wasse ad Sallu
vult. Probat histori
quod antea legebatur,
stituitur. Dedi ergo

1) oppidum Cecrops a s
cropiam, quae nunc
Plinius 7, 57. (56.)
λις. Attica etiam ab e
cropia. 2) αὐτόχθω
omnino Athenienses. αὐτ
tandam gentis antiquitat
de

hthonius rex, qui myſteria 4) Eleu-
nae conſtituit. 5) Celeus cum
6) Eu-

γηγενῆ exprimere judicat. Et ſic apte pertinet ad αὐτόχθονα et quod alii Cecropem terrae filium faciunt, veluti Antonin. Liberalis in metamorph. cap. 6. in. Hygin. ſab. 48. in. Ita vero etiam judicavit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 547. 4) ſc. Cereris, uti occurrit, vel omnino legendum Eleuſina, uti ſacra Eleuſina Iuſtin. 2, 8. in. At ſi alios audias de re, Panathenaea in Minervae honorem inſtituit. Ita referunt Eratoſthenes in cataſterismis c. 13. Apollodor. 3, 14, 6. — quamquam ad Theſea quidam referendum putant. cf. Plutarch. in Theſeo cap. 24. m. Pauſan. 8, 2. Neuter tamen repugnat, ſi quis ab eo potius aucta et propagata velit. Forte, quod jam olim factum eſſe docet Euſtathius ad Homer. Il. 2, 549. commiſcet Erichthonium cum Erechtheo, quem Eleuſiniorum etiam auctorem faciunt. Alii aliter praererea. 5) in Cereris erroribus aliquoties memoratur apud Homerum in hymno in Cererem v. c. v. 96. ubi Κελεὸς Ἐλευσῖνος vocatur, qualem etiam facit Apollodor. 1, 5. in. et v. 474. ἡγήτορε λαῶν. Conjungit autem noſter cum Triptolemo (ita enim pro Treptolemo legendum

rognen et Philome
9) regibus tradidit, u

gendum eſt) quippe c
ſiunt et proxime antea
gin. fab. 147. ubi etia
rex dicitur. Noſter a
Atticam, cujus urbs fi
Eumolpo legendum,
bat Dukerus. Hinc I
in ſacris Eleuſinis celeb
tes. Lux huic loco v
ex Pauſania 1, 38. ubi
pace inter Athenienſes
juſſos eſſe Eumolpum et
reri et Proſerpinae ſacra
Triptolemo vulgata eſt
rum a Cerere cum drac

gentes affinitate [10]) ſociaret. Theeus, [11]) Aegei filius, qui Minotaum interfecit. [12]) Demophontes, ejus

filiam conlocavit, poſt Philomelam, quarum fatum et mutatio ſatis celebratur. cf. Ovid. Metam. 6, 424. ſeq. etſi et haec fabula variatur. vid. Banier Götterlehre (ut omnino in his) Tom. 5. p. 368. ſeq. et, ſi copia datur, Heyne ad Apollodorum T. 2. p. 842. Quod quidam, veluti Strabo lib. 9. p. m. 291. (423.) Daulidis in Phocide regem faciunt, ubi etiam fabula illa originem ducit, explicat Thucydides 2, 29. Nempe tum Thraces illum locum incolebant. Hinc vero intelligitur, cur Daulias avis dicatur, vel Dauliades de utraque ſorore. 10) bellum enim tunc Pandion gerebat contra Labdacum, Thebarum regem. Apollodor. 3, 15, 8. cf. Ovid. Metam. 6, 424. 11) inde Aegides apud poetas. Vitam deſcripſit Plutarchus, res geſtas etiam tragici poetae tractarunt. 12) adhaeſit aliquid ex ſequente verbo, atque inde et illud male ſubplerum eſt. Lege: Demophoon, (ſic nempe meliores auctores, non Demophon) Theſei filius, ut antea eodem modo. Ita vero tradunt, veluti

Iuſtin.

pes populari cauſſa, tyrannid
vaſit, eamque [16]) juſtiſſime
ſtravit. [17]) Harmodius et

Iuſtin. 2, 6, 15. Hygin. f
59. — Hinc Graeci vocant
13) Iuſtin. c. l. qui a
Graecis adverſus T
tulit; quod repugnare vi
mero Il. 2, 552. qui Athenie
cem facit Mneſthea, ut et a
ſcriptio apud Plutarch. in Ci
At ſuccurrit ibi Euſtathius.
ἀπόπλεν, inquit, ϛασιάζοντε
ναῖοι προϊϛῶσιν ἄρχειν σφῶν Δι
τὸν Θησείδην. Capto Ilio a
iam adparet ex Pauſania 1
14) Iuſtin. 2, 5. f. pro ſal

on, homines plebeji, qui Hippian et Hipparchum, Pisistrati filios, saeve dominantes, facta conjuratione oppresserunt, ideoque ut conservatoribus [18]) divini honores eis sunt constituti. Miltiades dux, qui LXXX. millia militum Persarum Darii regis, praefectis [91]) Date et Tisapherne, in [9]) saltu Marathonio superavit. Aristides

Eorum historiam multi tractarunt; prolixe Thucyd. 6, 54. seq. — Variant tamen. Alii tyrannidem, alii tyrannum sustulisse narrant. Interfectus autem solus est Hipparchus, et ab ejus satellitibus Harmodius. Hippias postea exactus est, cum in Aristogitona omninoque cives crudeliter saeviret. 18) statuas illis positas fuisse multi commemorant. Effigies aeneas vocat Valer. Max. 2, 10. ext. 1. quas Xerxes Athenis devictis in regnum suum transvexit, post Alexander Susis repertas Athenienſibus remisit. Arrian. de exped. Alex. M. 3, 16. 19) Dukerus: Dati et Artapherne, quod constat ex Herodoto 6, 94. Nepote 1, 4. in. aliisque omnibus. Forsitan et legi possit: Datide. In Graecis enim Δάτιδος. 20) intelligitur ex Nepote

1, 5.

uno die vicit. Alcibiades genere, copia, opibus illu propter detruncatos nocte rios, reus factus, ad Laced

4, 5, 3. 21) δίκαιος. Sic C ſcet. Nepos 3, 1, 2. co Iuſtus eſt adpellatus. agnomen, quod alias co additum dicitur, et ſic mc infra de Phocione. 22) C altera Dukeri editione, quc dem poteſt, ut ſimilia, qua currunt, v. c. Iaſo, Aſcr raco — At aliquanto Cimon, quod et habet editi ceterae ad Dukerianam ſecu

ugit, 25) Peloponnenſi bello, et, feciſſet eos ſuperiores, afflicto- civium miſertus, rediit in pa-, et dux creatus, iterum 26) vi- s Athenienſes fecit. Thraſybu- qui triginta magiſtratus Lacedae- ios tyrannidis dominatione ſae- es facta conjuratione adflixit, et atem Athenienſibus reddidit. n dux, qui omnes Lacedaemo- m copias apud Cnidum 27) inſu- epit, et imperium maris Athe- ſtituit. Dion, qui 28) octo one- navibus Dionyſium, 29) regem ae, centum roſtratas habentem, in 30) Italiam abeſt, regno expu-

 lit,

rie de hoc facinore. 25) Peloponneſio vel Peloponnenſi. Dukeus. Scilicet vulgo ferebatur Peloponneſi. At Peloponnenſi eſt n prima editione; alterum fluxit ex dit. 1655. 26) pete uberiorem expoitionem ex Nepotis Alcibiade, et ſic n ſequentibus eundem Nepotem conule. 27) proprie fuit Cariae urbs in ornu pene inſulae. Mela 1, 16, 17. . Gnido. 28) in numero navium disrepant. vid. ad Nepot. 10, 5, 3. 9) *tyrannum* alii. 30) eadem ſtructura

a 29) Philippo potuit sufficere eum discederet: qui, adm amicis, ut liberis suis consu boni, inquit, erunt, hic a sufficiet: si mali, nihil.

ctura in hoc nexu etiam p quiores. De re Nepos 1 31) vulgo cum adspiratio amant librarii, Hiphicrat Nepote Cod. Leidens. 2. gitur ex Nepote II, 1, 3. N antea brevibus hastis uteren modum ille duplicavit. 33) addito opus esse judicat Du tenus recte. De re Nepos 34) mutuatus haec omnia

dux, qui 35) gladiatoria arte pugnare militem docuit: 36) Cypron et Naxon, et omnes Aſiaticas inſulas Athenis adjunxit, et circa 37) Chion navali bello occidi maluit, quam abjectis armis enatare. Demetrius Phalereus, vir bonus exiſtimatus, ideoque ob

notuit Philippus. 35) Nepos 12, 1, 2. obnixo genu ſcuto projecta-que haſta impetum excipere, ubi in fine athletis etiam talem ſtatum tribuit. 36) publice ab Athenienſibus Evagorae adjutor datus Cyprum bello devicit. Nepos 12, 2, 2. Proelio navali tum Gorgopan (*) vicit et occidit. vid. Xenoph. hiſt. Gr. 5, 1, 10. ſeq. De Naxo nihil Nepos. At narrant alii, in primis Diodor. Sic. 15, 34. ſeq. ad Naxum tum egregia pugna navali viciſſe Pollin, eamque poſt bellum Peloponneſiacum primam fuiſſe, qua Athenienſes ſuperiores diſceſſerint. Omnino adtigit Xenoph. hiſt. Gr. 5, 4, 61. Alias etiam inſulas, Peparethum, Sciathum, Lacedaemoniis addictas in fidem accepiſſe, refert Diod. Sic. 15, 30. f. 37) leg. Chion pro vulgato Thion, monente etiam Dukero, ex Nepote 12, 4. f. ubi rem iisdem fere verbis narrat. Poſui igitur. Attamen dolo quo-

rundam occiſum eum fuiſſe tr
dor. Sic. 15, 36. ſecum ipſe
vel corruptus potius, quia ſu
narrationem profert 16, 7. 3
εἰρηνικῶς καὶ πρὸς τὰς πολίτα
θρώπως. Vitam ſcripſit Pl
39) Plinius 34, 12. (6) dic
quot dies tum annus habebat.
9. p. m. 274. (398) ampliu
tis, quas quidem laceraſſe m
Plinius; Strabo mota invidia.

CAP. XVI.

Reges Macedonum.

Philippus, Amyntae filius, primus Macedonum obtinuit [1]) Thraciam, edegitque in ſuam poteſtatem; et, cum transire in [2]) Aſiam vellet, ſub ipſo belli apparatu in [3]) theatro a Pausania eſt interfectus. Alexander, Philippi et Olympiadis filius, ex urbe Pella Macedoniae cum [4]) XL. millibus militum in Aſiam transiſſet, Darium regem Perſarum primum apud Granicum flumen, tum apud Iſſum Ciliciae, tertio apud [6]) Arbela, tribus

1) ubi tum regnabat Cerſobleptes. cf. Diod. Sic. 16, 71. in. et paſſim Demoſthenes. Sed Cherſoneſum rex idem Athenienſibus ceſſerat cum reſiſtere non poſſet. Demoſthenes in Ariſtocr. p. 656. (ed. Reiſkii) 2) contra Perſas. vid. Iuſtin. 9, 5, 5. 3) dum ad ſpectandum contendebat in anguſto transitu. Iuſtin. 9, 6, 3. Diod. Sic. 16, 94. — 4) recenſet copias Diod. Sic. 17, 17. et conficit 34500. quot et numerat Iuſtin. 11, 6. in. 5) adtigit Mela 1, 19, 10. ſequentem pugnam 1, 13. in. Deſcripſerunt alii, in iis Arrianus, Plutarchus, Diodor. Sic. — 6) Gr. Ἀρβηλα, ων. Multi

urbes Asiae cepit, 9) Sarda
sa, 10) Babyloniam, ubi eti
ctus, dubium vinolentia, s
cum tamen prius et African
set usque ad Iovem Amm

Multi ad Gagamela (penu
tum esse narrant, de qua
disputat Arrian. de expedit
quia aliquantum invicem
500 stadiis. Plutarchus
cap. 31. Gaugamela proba
Aturiae prope Tigrin, h. l
7) Porum. 8) dedi ex
ma, et sic loquitur Nep
Vulgo: potestate su
differt transversa linea in
tione. 9) non inveni, q

Oceanum primus omnium navigasset. Philippus, qui post Alexandrum Macedonem septimo gradu Macedoniae regnavit, [11]) invictus in Graeciam cum saeve dominaretur, a [12]) Sulpicio consule in Phocide victus est, mox a [13]) Flaminino in Macedonia, Thessalia apud [14]) Cynoscephalas, ubi, dato [15]) obside filio Demetrio, regni

velut Iustin. 1, 2, 7. pro Babylon. Hoc tamen noster cap. 11. 11) spectant haec bellum sociale, etsi postremum a Laevino victus est. cf. Eutrop. 3, 13. (7.) Ad alterum tamen bellum transfert Flor. 2, 7, 6. 12) pertinet ad bellum Macedonicum, quod dicitur. In eo indicto Macedonia provincia evenit Sulpicio consuli. (Liv. 31, 6. in.) Sed an eum in Phocide vicerit, aliunde non habeo dicere. Secundum Appian. de reb. Maced. cap. 2. Sulpicius in priore bello, ubi cum Philippo et Aetolis agebatur, arbiter interfuit. 13) sic dedi pro Flaminio, ex vulgari commutatione. vid. ad Eutrop. 4, 1. infra cap. 44. in. 47. in. 14) vulgo: Cynocephalas. cf. Liv. 33, 7. Etiam haec depravatio frequens, veluti in Floro 2, 7, 11. ita omnes scripti et olim editi. Idem in Cynossema notatur. 15) quem et Flamininus in

trium-

52, 9. 16) etiam Perſeus prom
Latinis, vel adeo Perſa, de quo Hei
ad Vellej. 1, 9, 4. Graecis ſempe
Περσεύς. Ita tamen talia plura inve
Latini. Sequens Philippus a
dat et, judice Dukero, a proximo
lippi ortum eſt. Sic cap. 44. P
ſen, Philippi filium. 17) o
dit. Cuperus exercit. 2, 5. de eleph
in numm. legit: cum cum maxi
copiis, quod auget offenſionem.
kerus malit tollere cum ante im
tum. Mira tamen eſt locutio: e
magnis copiis, pro: habere
An maximus copiis — ? Tum
ſequens cum ejicitur melius. Inger
autem copias commemorat etiam Eutr
4, 6. (3.) Livius 42, 51. habet 40, o
adjectis tamen ſociis Thracibus ma

9) Marcio consule apud 20) Scyriam palūdem victus, 21) praecipitatis in mare thesauris, profugit; mox ab Aemilio Paullo tota Macedonia fuga-

G 6 tus.

regebant homines inclusi, vehebant cameli. 19) leg. Marcio, quod ex auctoribus constat. Fuit Marcius Philippus Consul, qui tertio belli anno Macedoniam ingressus est. cf. Cuperus c. l. et Freinshem. ad Florum 2, 12, 5. de hac lectione. Vulgo Marco. 20) Liv. 44, 2, 3. vocat Ascuridem paludem, et sic vult apud Flor. 2, 12, 5. Dukerus, etsi in magna lectionis varietate tamen ipse dedit Astrudem. Ubi vero sita sit illa palus, equidem non dixerim. Liv. 44, 2, 11. super eam ponit castellum Lapathunta. Sed quod ad illud commemorat 46, 6, 10. locum, quem Characa adpellent, porro quod apud Ptolemaeum 3, 13. in Pieria notatur urbs Οὐάλλαι, Vallae, et hoc nomen τὸ χάρακα reddit, palus Pieriae, opinor, fuit prope Thessaliam, et tum forte legi possit: Sycuriam paludem, propter urbem Sycurium, ubi castra habuit Perseus. cf. Polyb. excerpt. legat. 69. f. (s. lib. 27. c. 7. f.) Livio 42, 54, 10. est Sycurium. 21) Liv. 44, 10. Argutatur Florus c. l.

c. 1. §. 6. pecuniam o
mare jussit mergi,
ret; classem cremar
cenderetur. 22) leg. S
ciam vel Samothrace
miscue dicitur in auctoribu
vius 45, 42, 4. Patre
runt, ut Q. Cassius F
gem cum Alexandro
bam in custodiam
comites, pecuniam, a
instrumentum quod
Post obponit custodiae
reliquis captivis. Ἐλευθέ
etiam vocat Diodor. Sic.
p. 581. (ed. Wesseling.) I
vita Aemilii Paulli cap.
oratione id effectum fuisse

) Pseudo-Philippus, vir [26]) plebejus
t degener, cum ex similitudine for-
iae Philippi filium [27]) se persuasisset,
t Macedonas in bellum excitasset,
ıter [28]) initia tumultus comprehen-
ıs sub [29]) custodia missus est Romam,
bi cum ex [30]) custodia aufugisset,
oncitata rursus Macedonia, Thra-
iam bello recepit. In arce regni
[31]) paludatus jus dixit: mox a [32]) Cae-

 cilio

Subest alias etiam illi haec notio. 25) sic ex similitudine Philippi vocabatur. Flor. 2, 14, 3. ut noster postea. Proprium nomen fuit Andriscus. Flor. c. l. Liv. epit. 49. 26) Florus c. l. vir ultimae sortis (Stirpis Vellej. c. l.) dubium, liber an servus, mercenarius certe. 27) sc. esse, ne quis ad τὸ persuasisset referat. 28) nempe Demetrius Syriae rex, a quo auxilium speraverat, cognito mendacio eum correptum Romam misit. vid. Livii epit. 49. 29) custodibus. 30) elegantius: unde s. inde cum. — Sed tales repetitiones etiam in aliis occurrunt. Exempla quaerenti dabit Corte ad Sallust. Catil. 51, 40. Sic quidam in Nepote 16, 2, 2. 31) adsumtis regni

gni insignibus vel
Paludamentum proprie
ratorum R. hic regis, fi
dias. 32.) vulgo C
Emendavit Perizonius
historiam adsentientem.
Iuventium praetorem e
rat. Florus c. l. et q
ternecionem, ut
13. (6.) 33) Thracia
lum habet Florus 2, 1

CAP. XV

Reges et Duces R

Romulus, qui u
Numilius, qui

iit. Ancus [2]) Marcius, qui leges urimas tulit, et Oſtiam coloniam onſtituit. Servius Tullius, qui primum cenſum egit. [3]) Priſcus Tarquinius, qui [4]) inſignibus magiſtratus lornavit. Tarquinius Superbus, quī b nimiam ſuperbiam regno pulſus ſt.

CAP.

2) ſic dedī pro vulgato Martius cum faſtis et Graecis, qui vertunt Μάρκιος. Ita eadem de cauſa poſt Oſtia pro Hoſtia. 3) alii rectius poſtponunt, tamquam cognomen ſero datum. Ita tamen etiam Eutrop. 1, 6. (3.) ubi vide. 4) optime explicat Florus 1, 5, 6. Ab Etruſcis (ſubactis) faſces, trabeae, curules, annuli, phalerae, paludamenta, praetexta — omnia denique decora et inſignia, quibus imperii dignitas eminet. Dionyſ. Hal. 3, 61. σὺν τοῖς ἄλλοις κόσμοις (quos ante enumeraverat) βασιλικοῖς καὶ τὰς δώδεκα πελέκεις. — Hinc in faſtis Capitolinis: imperii inſignia et ornamenta triumphalia ab Etruſcis rettulit. Nempe iis inſignibus poſt uſi ſunt maximam partem magiſtratus annui.

Publicola, qui propter eande
bertatem adverſus Tarquinios b
exercuit. Idem jus 3) libertatis
do populum ampliavit. Manlius
quatus, qui ad confirmandam
ſtrorum diſciplinam filium ſuum i
fecit. Quinctius Cincinnatus, i
5) Serranus, cui aranti dictatura

*) Utiliter hic juvenes conferre po
Virgilium Aen. 6, 817. ſeq. ubi re
ſum agit inluſtriſſimorum Romano
1) cf. Liv. 2, 5. 2) Poplicola
pides et faſti. Graeci Ποπλικόλα,
Dionyſ. Hal. 5, 19. ſ. ubi etiam de
bello, in quo Porſena Tarquinios a
vit. cf. Eutrop. 1, 9 ſeq. 3) c

ata eſt. Camillus, qui, Senonum gente

ctius videatur per cauſam cognominis a ſerendo, uti monet Plinius 18, 4. (3.) aliique, ubi etiam ſic dedit Harduinus. Illud tamen praeter libros antiquos etiam multi numi et marmora. At miſcet noſter Quintium Cincinnatum et Atilium Serranum, et duos pro uno eodemque habet, rerum ſimilitudine deceptus, quod et Scholiaſten Perſii ad 1, 73. feciſſe monuit Perizon. in animadverſ. hiſt. 1. p. 23. ubi plura de Atilio Serrano. De dictatura Cincinnati res nota eſt ex Livio 3, 26. Attilium autem, qui primus Serranus dictus eſt, et in bello Punico 1. inclaruit, ab aratro et ſtiva ad conſulatum, non ad dictaturam arceſſitum eſſe tradunt probabiles auctores, etſi hoc vult Servius ad Virgil. Aen. 6, 845. ubi hic Serranus notatur. In eodem eſſam errore verſatus eſſe videtur Ampelius, unde altera confuſionis cauſa nata eſt, niſi quis verba: idem Serranus, ab librario intruſa malit. Cicero aperte conſulatum deſignat pro Roſcio Amerino cap. 18. et faſces conſulares commemorat Symmachus epiſt. 7, 15. Plinius 18, 4. (3.) omnino: dati honores. Prolixius de hac re *expoſuit* Valer. Max. 4, 4, 4. Fuit autem

gavit, ideoque Maxim
tus: alter Fabius Ha

autem Conſul a. u.
niſi quis adjecit, arti
dum cum Senonur
in hac narratione mod
rumque, modo Senone
10, 27. in. Samnii
Etruſcis Umbri a
eidem cum Samnitibu
gnae adfuiſſe ex aliis a
10, 30, 5. Praeter U
ceteris triumphaſſe ad
tiunt faſti triumphales a
bros commemorat in
ſed pro Samnit

9) fregit, ex quo Cunctator est cognominatus. Papirius Cursor: hic Samnites, qui Romanos sub 10) jugum pugnando miserant, victos ignominia pari affecit, et a velocitate 11) Cursor est appellatus. Curius, cum in foco 12) rapas torreret, 13) offerentibus, Malo, inquit, in fictilibus meis et aurum

sentit. 9) eleganter. cf. cap. 46. 10) ad Furculas Caudinas angustiis locorum conclusos. Factum id est T. Veturio et Postumio CoSS. 11) ita Liv. 9, 16, 13. aliique, etsi ante hunc Papirii Cursores commemorantur, ut monent ad Livium viri docti. 12) quibus maxime delectabatur. Athenaeus 10. p. m. 419. ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, ubi eandem historiam habet a plurimis praeterea celebratam. Plerumque tamen tantum: foco adfidens. Valer. Max. 4, 3, 5. uberius: in scamno adsidens foco atque ligneo catillo coenans, quales epulas, adparatus indicio est. Plin. 19, 26. (5.) ut nostrer: rapum torrentem in foco inventum ex annalibus prodit. Et sic fere Plutarch. in apophthegm. Rom. Vol. 6. p. 735. (ed. Lips.) ἐν χύτραις ὄψων γογγυλίδας, 13) descripta haec pura

Fel. Claudius Marcellus
balem [16]) primus in Can

putat Dukerus ex Aurel
cap. 33. et ſic ſubplen
Samnitium aurum
bus, malo, inqui
fictilibus meis e
rum — 14) ſic et cete
33, 50. (11.) ubi dicit:
pondo notatum a
triumphalem ſene
tamen cum reliquis 18,
i. e. argenti facti, uti pa
tum obponitur, i. e. n
alii, velut Valer. Max.
argentea memorant.
ter verſu ſic expreſſit Ov
208. Quum levis

o vicit, idemque [17]) docuit, in bello
ıomodo equites ſine fuga cederent.
cipiones duo, quorum alter prior
fricanus, qui Annibalem, et [18]) in
ɔ Africam debellavit; alter Scipio
Numan-

cum Marcello, haud procul in. qui tamen potiorem fidem habendam eſſe cenſet Livio, Caeſari, Corn. Nepoti et Iubae. Nec hodie id diſerte in Polybio legitur, ſed tantum indicatur, ad Scipionem usque invictum fuiſſe Hannibalem. cf. 15, 16. Vicit autem cum aliquoties, in primis ad Nolam in Campania, quod reſpicit noſter. 17) unde ſumſerit, equidem ignoro, nec diſerte notatum invenire potui. Erat hic mos Numidarum, quorum multos ad illum transiiſſe referunt Plutarch. in Marcello cap. 12. et Liv. 23, 46. fidelique eorum fortique opera in eo bello Romanos ſaepe uſos eſſe. Inde ars illa ad Romanos tum transiiſſe ſimul videtur Marcelloque auctore excepta et exculta. Adtigit omnino hanc pugnandi artem cum aliis Quinctil. 2, 13. nunc acie directa, nunc cuneis, nunc auxiliis, nunc legione pugnabitur; nonnunquam terga etiam dediſſe ſimulata fuga proderit. 18) cum eo. *Illud* efficacius; quippe in eo ſitas

fuiſſe

excepit, copiasque ej
20) Metaurum flume
21) ſi ſe cum Anniba

fuiſſe Africae vires
me poſt. 19) Liv
Integrum nomen C.
modo gentilitium p
modo cognomen.
27, 43. ſeq. quam et
Tiberio c. 2. 20) hi
4, 37. Quid deb
Neronibus, teſt
flumen et Haſd
ctus — H. Metro
tem apte ad eum etia
infeſtis armis advenit.
81. Solemne verbum

bitari non poteſt, paria eis praeſtaturum non fuiſſe. [22]) Paullus, qui cum Macedoniam viciſſet, et Graeciam liberaſſet, et [23]) opulentiſſimum triumphum reportaſſet, inter ipſos triumphi dies, amiſſis duobus liberis pro concione dixit, [24]) gratias ſe agere fortunae, quod in ſuam potius domum, quam in rempublicam ſaeviſſet. Duo Metelli: quorum alter Macedonicus, devictis Macedonibus; qui [25]) Contrebiam, inexpugnabilem Hiſpa-

P. R. (populum Romanum) futurum non fuiſſe. 22) Aemilius, dictus inde Macedonicus. cf. cap. 16. ubi et adcuratius Paullus ſcribitur, quod praeferunt Capitolini lapides et numi. Poſui igitur et hic pro vulgato: Paulus. 23) inter pulcerrimos numerat Florus 2, 12, 12. quippe qui per triduum magno cum adparatu actus eſt. 24) ſic et Aurel. Vict. de V. I. cap. 56, 4. Orationem in tam gravi luctu conſtantem exhibet Livius 45, 41. cum quo poteſt conferri Valer. Max. 5, 10, 2. ubi: Iovem precatus ſum, ut, ſi adverſi quid P. R. immineret, totum in meam domum converteretur. 25) in alia quidem expeditione contra Hiſpanos.

cf.

*/) Apulejus tribunus
que ſenatus in eas jur
exilium ire, quam
filius, Pius cognomi

cf. Florus 2, 17, 10.
men etiam alibi repe
corruptum. Metellu
ter, omiſſo gentilicio
iam fit, Q. Macedonic
2, 5, 2. ubi et ſequent
bello Iugurthino, quoc
ſcitur maxime. Vir
men Numidici in
lej. 2, 11, 2. 27) Satu
te C. Mario tribunus
creatus. Liv. epit. 6
chanas adferere leges

28) patrem in exilium ſecutus eſt. 29) Cajus Marius, qui, in Africa 30) Numidis, in Gallia Cimbris Teutonibusque ſuperatis, a 31) caliga pervenit

zonius monente Dukero, his notam adpoſuerat tamquam ſuſpectis. Et aliter ſcribunt Appian. 2. Civ. 373. (lib. 1. cap. 33.) Aurel. Vict. c. 63. (ubi nihil, quod ad hanc rem proxime inſtruſtrandam faciat) et Val. Max. 5, 2, 7.“ Nempe ex iis adparet, filium Romae morantem pro patris reſtitutione miſera ſpecie ſupplicaſſe, eamque Furio, tribuno plebis, diſcerpto, impetraſſe; unde hoc cognomen accepit. Adde Vellej. 2, 15, 5. At forte noſter potius erravit. 29) Gajus, quod hic et infra legunt, intelligi quidem poſſit, vel ex ratione Gracca (Γάϊος) vel ex pronuntiatione Latina, quam in his notat Quinctilianus 1, 7. p. 91. (edit. Burm.) At quia prima editio habet C, idque Latini praeferunt, reponendum putavi. 30) ex Salluſtio notum; ex aliis ſequentia. 31) manipularis ille habitus, quod adparet ex Caligulae cognomine apud Sueton. c. 9. Omnes humili loco natum conſentiunt praeter Vellej. 2, 11. ubi equeſtri loco natum

33) exilium profugiret, q
mo tempore prope tota
redegit in ſuam poteſtate
adverſante fortuna 34) inſu
Lucullus, qui 35) Aſiaca
ſpoliis maximas opes eſ

natum ſcribit, vel ſui o
tius depravatus, quia 2,
etiam conſentit. Facit
rel. de V. I. 67. m. pr
ribus per ordinem
quos deinde perſequitu
doſii demum tempore i
momenti aliquid adfer
aetatem dijudicandam.
33) hinc Florus 3, 22.
Sertorianum, q

t aedificiorum, 36) tabellarumque pi-
tarum ſtudioſiſſimus fuit. Pompejus,
ui Armenios ſub rege Tigrane, Pon-
cos ſub rege Mithridate, 37) Cilicas
oto mari dominantes, infra 38) qua-
rageſimum diem vicit, et magnam
artem Aſiae inter Oceanum, 39) Caſ-
H 2 pium

ſtibusque et adparatibus luxuriae primus auctor fuit. Vellej. 2, 33, 4. 36) etiam ſimpliciter in primis ubi ſigna obponuntur. De re Aurel. Vict. de V. I. 74. f. Maxime ſignorum et tabularum amore flagravit. 37) in bello piratico, cujus origo fonsque fuit Cilicia. Flor. 2, 2, 12. 38) ſic et Flor. 3, 6. f. Cicero, etſi 49 habet, tantam velocitatem oratorie exornat in Manilia cap. 12. 39) idem Flor. 3, 5. f. e quo addi poſſe putat Dukerus: mare. cf. etiam infra c. 47. Diſtinguit autem ſic ab Oceano, ad quem tamen proprie illa pertinent; Caſpium nempe etiam ex ſententia veterum. cf. cap. 7. in. Oceanum autem intelligit mare internum ſ. mediterraneum ex more poetarum de quocunque mari, uti hic fecit Florus c. 1. Populos Aſiae plurimos recenſet Vellej. 2, 40. in. veluti Colchos Ponticos, Albanos — Alii alios addunt, veluti Europ.

tamnam invenit, et vicit.]
ſar Auguſtus, qui perpacati
provinciis, exercitus toto c
rum diſpoſuit, et Romani
rium ordinavit. Poſt ejus
crationem perpetua Caeſari
ſtatura dominatur.

trop. 6, 14. (11.) in primis
phales. Florus c. 1. ſolos
Indos excipit. Aurel. Vict.
77, 7. Primus in Hy
rubrum et Arabicum
que pervenit. Idem i
quos ante recenſet, ponit
thos contra ac Florus. 40)
tea. 41) quia poſt in ſup

CAP. XIX.

ii, qui in toga fuerunt illuſtres.

Manius Agrippa, qui disſiden-
pulum ſenatui [2]) colligavit, at-
H 3 que

ıturam magna vi offerente
pulo genu nixus — depre-
:us eſt. Et ſic alii. At de nomi-
id intelligi debet, non de re. Eu-
). 1, 12. (11.) Auguſtum ſub di-
urae nomine atque honore regnaſſe,
equentes, dicit. Prius falſum, po-
ius, quod et Dio confirmat, verum,
le poteſtate eadem.

o Menenius, uti ex Livio 2, 32.
ſtat, et ex aliis. Gr. Μενήνιος. Ita
en fere et alias variatur. Promi-
vero utrumque nomen ordine et-
in Livio ponitur et rectius forte
ippa praecedit, quippe quod olim
nomen fuit, quo poſtea pro cogno-
e uti coeperunt. 2) dum ſeceſſe-
populus a patribus. Effecit autem
la nota de conjuratione membro-
contra ventrem, quam referunt
nyſ. Hal. 6, 83. Liv. c. l. Aurel.
. de V. I. cap. 18. — a. u. 260.

3) Ap-

3) Appius Caecus, hi 4) diremit, ne po- parere noluerat, ſub regeretur. Tiberius Scipionem 5) Aſiati- nimicum haberet, non mis in carcerem duci, nefas, ibi eſſe Scipio- vi illius adhuc alligati ic eſt Gracchorum pa- natu. cum agrariis le- s 7) excitarent, inter- imus Brutus 8) Calae- cius,

audius Caecus. 4) ſenex ica in ſenatum latus. Au- V. I. cap. 24. — Eodem

cius, qui 9) Gracchum 10) generum, agrariis legibus Reip. ſtatum turbantem, cum Opimio conſule oppreſſit. M. Brutus, qui Pompeji partes ſecutus, mox a Caeſare 11) reſtitutus, in mortem ejus conjuravit, quod affectare nomen regium videretur. 12) Lucius

Laecius infra cap. 26. vel Callaicus, ut recte cap. 23. Dukerus. Vicerat Callaecos cum Luſitanis, unde Callaeci nomen meruit. Vellej. 2, 5. ubi tamen hodie etiam minus bene Gallaeci, de quo aliqua ad Eutrop. 4, 19. (8.) 9) Heinſius ad Vellej. 2, 2. legit: C. Gracchum. 10) ſic rurſus cap. 26. Sed errat, monente Dukero. Ab Opimio enim ceteri occiſum tradunt Gracchum, vel ad mortem compulſum, etſi et hoc varie. Gracchi autem uxorem fuiſſe Liciniam conſtat ex Plutarcho cap. 21. in. Liciniam autem, uti refert, P. Craſſi filiam dixerunt, praeter Nepotem, qui Bruti Callaici. Tum Brutus ſocer, Gracchus gener fuit. 11) ſecundum Appian. de B. civ. 2, 111. poſt pugnam Pharſalicam id Caeſarem transierat, a quo Galliae Cisalpinae praefectus eſt. Caeſar nim, ad quem ſcripſerat, ei ignovit. lutarch. in vita cap. 6. 12) ex aliis leg.

Lutatius Catulus, qui Lepidu
Syllae [16]) reſcindere volentem

leg. Livius. Sic Dukeru
Iul. Obſequ. cap. 114. Kappi
Dukerus notat: Forte P. R
Ro. pro eo, i. e. Populi
Ejusmodi aliquid paulo ante
14) Aurel. Vict. de V. I.
plebs acceptis agris
bat, expulſi dolebant
aliter, et vel voluntaria mo
vel morbo vel percuſſoris r
rant. Aurel. Vict. c. l. Invi
dis apud Philippum
pionem fuit. Vellej. 2,
atrio domus ſuae pe
[illegible] tamen noſter cap. 27.

)to exercitu, Italia fugavit, et ſo-
omnium ſine [18]) ſanguine bellum
ile confecit. Cato Cenſorius, qui
totiens accuſatus eſt, quoad vixit,
centes accuſare non deſtitit. Hic
omnium rerum peritiſſimus, et, ut
Salluſtio Criſpo videtur, Romani

exercitu? ut hoc ad Lepidum referatur, e Floro 3, 23, 5. Sed ſic rurſus infra cap. 27. 18) incruenta fuga Etruriam, inde Sardiniam receſſit, ibique morbo et poenitentia interiit. Flor. c. l. Socium Catulus habuit in hac re Cn. Pompejum. 19) uti quotiens, quod in antiquis etiam auctoribus quidam probant. vid. ad cap. 8. nor. 86. Ceterum quadragies quater accuſatum eſſe refert Aurel. Vict. de V. I. cap. 47. eundemque vocat accuſatorem aſſiduum malorum, qui et Galbam octogenarius accuſaverit. cf. Nepos in vita cap. 2. — 20) in hiſtoriarum libro 1. Fragmentum, quod ſervarunt etiam Servius et Acron, plenius ſic habet: Cato R. generis diſertiſſumus multa paucis abſolvit. vid. ed. Cortii p. m. 933. ubi noſter addi poteſt. Scripſit orationes, origines *Italiae*. — De nominum ordine inver-

:onspectum ...
5) Cyprico deseruerat. Scipio [26]) Nasica,

inverso vid. ad cap. 30. fin. 21) ex adjunctis intelligitur, M. Porcium Catonem significari, Catonis Censorii pronepotem, quem Uticensem vulgo vocant. Praetorium etiam adpellat Aurel. Vict. de V. I. cap. 80. 22) Uticae. Semet occidit, ne in Caesaris manus incideret. 23) Marcus Aemilius Scaurus. 24) sumtum videtur ex Aurel Vict. de V. I. 72, 10 ubi sic: Idem filium suum, quia praesidium (quod forte hic excidit, ni quis absolute positum malit,) deseruerat, in conspectum suum vetuit accedere. cf. Frontin. Strateg. 4, ... 25) imo Cimbrico fac

ſica, quia non rite inauguratus Conſul videretur, conſulatu ſe abdicavit, et domitis Dalmatis, oblatum a ſenatu triumphum [27]) repudiavit, [28]) ſtatuasque, quas ſibi quisque in publico poſuerat, in cenſura ſua ſuſtulit. Cenſuit in ſenatu tamen, Carthaginem

ſic nudum relinquatur id verbum, vel excidit adjunctum, vel ſubpleri debet, uti Catulum, quod addit Valer. Max. c. l. aut praeſidium, quod ſubjungit Aurel. Vict. de V. I. 72, 10. 26) etiam ex Aurel. Vict. c. l. cap. 44. utrumque duxit. Prius etiam Valer. Max. 1, 1, 3. narrat, aliique. In faſtis ad a. u. 591. haec: P. Cornelius P. F. Cn. N. Scipio Naſica, C. Marcius — Figulus vitio facti abdicarunt. Nempe Ti. Gracchus literis miſſis ſignificavit vitio tabernaculum captum comitiis conſularibus, quae ipſe feciſſet. Valer. Max. c. l. Poſt tamen a. u. 598. iterum conſul factus eſt. 27) at in faſtis triumphalibus an. 598. P. Cornelius — Scipio Naſica Coſ. de Delmateis. Nempe ſic plerumque antiqua monumenta et in iis numi. 28) Aurel. Vict. c. l. Cenſor ſtatuas, quas ſibi quisque per ambi-

ambitionem in foro
ſuſtulit. Cenſor fuit a.
faſtos. 29) at id potius d
tum eſt, quem cum filio m
eadem rerum ſerie, qua r
Aurel. Vict. c. l. Talis co
iam alibi, velut in Valer. M
notatur. vid. cap. 24. T
adoleſcens nondum quaeſt
cum bonorum optimus a
cabatur, dignusque, qui mat
nave ex Phrygia advectam
bus exciperet, et in terra
Quod factum eſt P. Sempro
Cornelio CoSS. (vid. Liv. 2
fuerunt ſec. faſtos a. u. 5
vero noſter de Carthagine

qui in conſulatu ſuo Catilinae conjurationem fortiſſime oppreſſit.

ptatum autem eſſe de conjuratorum ſupplicio auctoribus Caeſare et Catone, cujus tandem ſententia vicit, notum, eſt vel ex Salluſtii Catilin. c. 53. in. et ante.

CAP. XX.

1) *Qui pro ſalute ſe obtulerunt.*

2) Horatius trigeminus, qui adverſus Curiatios Albanorum; qui de summo imperio dimicaverunt. Fabii,

1) Dukerus legendum cenſet: Qui pro ſalute populi vel Pop. Rom. ſe obtulerunt. cf. 19. n. 13. 2) Dukerus, ſententia, inquit, poſtulat legi: Horatii Trigemini, et mox tolli qui poſt Albanorum. De re praeter alios Liv. 1, 24. Recte autem Trigeminus, non tergeminus, quod paſſim etiam nunc hodie reperitur. Trigemini enim ſunt tres uno partu editi; tergeminus eſt triplex, triformis, vel omnino hinc maximus, ampliſſimus, ut tergemini honores, Horat.

ponte reſciſſo Tiberis,
iit 8) navitans. 9) Tr

Horat. 1. od. 1, 8.
et in utramque part
recte habent libri me
ſtum eſt alterum.
ca. Ita Curiatius Tg
dor. Sic. 12, 7. in.
numi, in quibus T
Curiatiis cernitur.
dunt ſex, ut Di
Liv. 2, 49, 4. — U
12. in. ubi adpellat
ercitum. 4) adſu
ſociis et clientibu
5) Gr. Μάκιος. T
monumenta priſ

arnio Flamma contra Poenos: qui
1 [10]) Sicilienſi ſaltu, [11]) mortuo ex-
ercitu, populum Romanum liberave-
int, ut plane CCC. Lacedaemonio-
im apud Thermopylas gloriam ad-
equarent. [12]) Duo Decii; quorum
lter Latino bello, alter Samnitico
)iis manibus ſe [13]) devoverunt.
[14]) Ful-

effictum, quod ignorant Lexica Gesneri, Schelleri. — 9) narrant Flor. 2, 2, 13. Aurel. Vict. de V. I. 39, 3. — Factum eſt in priore bello Punico, ubi milites 300 ad tumulum capiendum, inter medios hoſtes ſitum, duxit, circumventasque legiones morte ſua ſuorumque ex obſidione eripuit, ut eſt apud Liv. 22, 60, 11. Ipſe fuit tribunus militum. Quidam tamen alii adtribuunt, itemque in numero militum discrepant. 10) Camerinenſium ſaltu Florus c. l. quippe qui fuit in Sicilia ad Camerinam ſ. Camarinam urbem, quae palude innotuit, hodie etiam Lago di Camarana. 11) ſine ſenſu. Freinshem. ad Flor. c. l. legit moritur. Sed ne ſic quidem nexus continetur. Melius Dukerus: mortui exercitum P. R. vel morte ſua exercitum P. R. 12) patet et *filius*. 13) devotionis formulam habes

...pati, quam ut inut
eis fieret, aut ipse jurisj
falleret. Curtius; qui s
tum terrae immisit, cum
quod [16]) optimum esset
mana, posceretur. Spu
mius; qui a Pontio [17]) T
mnitum duce, sub [18]) ju

bes apud Liv. 8, 9. 1
Pontifex legendum es
cho in Camillo cap. 21. e
docuit Perizonius in a
histor. cap. 5. 15) vasto
pentino hiatu terra subsed
Max. 5, 6, 2. Inde la
tius in historia Romana
16) quo plurimum

im exercitu, auctor fuit rumpendi ederis, ſeque hoſtibus [19]) cenſuit Se dedendum. [20])Gajus Metellus Pontifex, ardente templo Veſtae, [21]) Palladium extulit, et [22]) oculos amiſit.

CAP.

una deligabatur, victique hoſtes discincti et inermes ignominiae cauſa ſubire cogebantur, uti deſcribunt Feſtus h. v. et Livius 3, 28. et, ubi hanc calamitatem a Sabinis inlatam commemorat 9, 5, 6. Factum eſt poſt cladem apud Furculas Caudinas et a pluribus narratur; a. u. 432. 19) oratione habita, quam fingit Livius 9, 9. 20) uti ſolet Graeca ratione. Ceteri Lucium adpellant, qui et bis conſul, dictator — fuit ſec. Plinium 7, 45. (43.) 21) Palladis ſimulacrum ab Aenea in Italiam devectum, quod in aede Veſtae reconditum ſervabatur. Dionyſ. Hal. 1, 69. f. 2, 66. f. 22) hoc eventu factum etiam narrat Plinius c. l. eo omiſſo Valer. Max. 1, 4, 4. cf. et Oroſ. 4, 11. Factum eſt ſub finem belli Punici primi.

f) proprie quae dux duci
de omnino miles duci,
docet et quaedam auctor
cunt. Etsi enim Livius
pro illo pugnat, sibi tan
non constat. Tum opii
pe absolute ponitur. Hi
prie et antique. 2) in
pinal. preimus spoli
Iovi rettulit duc
Acrone caeso. 3) Bi
Propert. 4, 10, 7. ex Amp
Acreone, et corrigen
In qua editione sic invene
legit, ignoro. At ex n
Acronte voluisse legi,
mam in Propert.

enſium rege. 5) Coſſus Cornelius e 6) Larte Tolumnio, Vejentium ege. Claudius Marcellus de 7) Viodomaro, rege Gallorum.

CAP.

formam probat, faſti triumphales, quos proxime notavi. 4) Dukerus vult: Caeninenſium, ut viri docti ad Liv. 1, 9. Ovidium et alibi. Graeci etiam per *αι*. At in faſtis Cenninenſes. Et ſic in utriusque linguae auctoribus boni etiam Codices paſſim praeferunt e, unde variatam olim ſcripturam eſſe intelligitur. Forte antiquior per e. 5) ante Coſſius: Illud vero eſt apud Liv. 4, 20. — et in faſtis, qui haec notant ad a. u. 325. ſpolia opima retulit duce hoſtium Larte (a Lars, vel, ut alii malunt, Lar) Tolumnio ad Fidenas interfecto. cf. Liv. 4, 20. Porro tenendum hic iterum inverſo ordine nomina poſuiſſe. Alii enim cum Faſtis: Cornelius Coſſus. 6) vulgo hodie: Larthe Tolumne, pro quo Dukerus vult: Larte Tolumnio, cujus emendationis cauſa adparet. Ita tamen inveni in editione 1657. 7) vide praeter alios Eutrop. 3, 6. (2.) Adnotant et faſti triumphales a. u. 531. factamque necem adjiciunt ad Claſtidium (prope Padum).

Manlius Torquatus
2) torquem detraxit, e
circumdedit. Valerius
qui a Gallo provocatus
ret, corvus galeam eju
hostem perturbavit. 5)
lianus, cum esset 6) le

1) verbum hoc sensu sole
2, 10, 8. — Inde proc
duci — Graecis προκα
Manlius dedi pro vitic
2) aureum alii dicunt
nari solebant Galli, ut
cent. Inde non mirum
numerantur. 3) plenius
ubi hoc duellum narrat

ullo imperatore apud 7) Intercatiam, Vaccaeorum urbem, provocatorem) barbarum occidit. Lucius 9) Opinius, ſub Lutatio Catulo Conſule, in altu 10) Tridentino provocatorem Cimbrum interfecit.

CAP.

ra valet. Legatum autem faciunt tantum non omnes. Livii epit. 48. tribunum militum. Alii ſub Lucullo duce militaſſe tantum referunt, ut Valer. Max. 3, 2, 6. 7) in Hiſpania Tarraconenſi, cujus et alii hic mentionem faciunt. Hinc illum Intercatienſem vocat Plinius 37, 4. (E) 8) ſic et adpellat Livii epit. 48. et immanis magnitudinis hoſtem Vellej. 1, 12, 4. Regem facit ſolus Florus 2, 17, 11. etſi de eo viri docti dubitant. Vilem quidem hominem vix fuiſſe declarat, quod auctore Plinio c. l. ejus filius pugnae illius effigie ſignabat. Facere et huc videntur arma ſplendentia apud Appian. in Hiſpan. cap. 53. 9) an praeter Ampelium alius etiam auctor tradat, ignoro, nec invenire potui. 10) Atheſi enim trajecto irrumpebant Cimbri.

Scipio magnus A
cit Annibalem. Scip
mantinus, qui Numa
ginem diruit. Scipio
de 3) Antiocho trium
Nasica, qui a senatu

1) etiam posterior. Flo
lej. 2, 1. in. Supra A
que erat Paulli Ae
filius, quem Africani
lius in decus gentis a
2, 15, 12. Hinc ad
nepos dicitur a Livio
Cornelius Scipio, Afri
2, 8, 14. Vellej. 2, 3
ge Syriae. Hinc bell

eſt judicatus. Scipio, qui, occiſo Pompejo, 5) partes reſtituit, et victus ſe 6) interfecit.

ſatis ample ſonabant in Pompejani nominis locum Cato et Scipio. 6) gladium per viſcera exegit. Flor. c. l. cf. Valer. Max. 3, 2, 13. Fuit Cn. Pompeji gener.

Cap. XXV.

Seceſſiones plebis.

Seceſſiones plebis a 1) patribus fuerunt quatuor. Prima ſeceſſio propter 2) impotentiam foeneratorum, cum

1) vulgo partibus, manifeſto vitio. Notarunt etiam Perizonius et Heinſius, etſi veram lectionem in prima Salmaſii editione expreſſam videre poterant, quam praeter edit. 1657. ceterae deſeruerunt. Totum autem caput deſcriptum eſt ex Floro 1, 23. ſeq. cum quo in nonnullis errat, monente etiam Dukero. 2) immoderatam, importunam libidinem, qua tum locupletes foenus *exigebant*. Liv. epit. 2. Plebs, quum pro-

propter nexos ob
num in ſacrum mo
fiſſet — cujus ſpecta
nem habes cap. 23. 3)
tur excidiſſe ſacrum.
addit Florus c. l. etſi
quia plebs inde discede
cravit. (Dionyſ. Hal. 6,
idem Dionyſ. 6, 45. ὅσοι
βάνοντες πλησίον Ἀνίητος
μενον δ' πρόσω τῆς Ῥώμη
ἐκείνῳ Ἱερὸν ὄρος κεκλεῖται
pian. de B. Civ. 1. in. ὃ
κληζόμενον Ἱερόν. Forte
omiſit propter auctorum
discrepantiam. Nam qu

re 6) circumvenit, effecitque, ut ablicato magiſtratu accuſati, atque damnati, 7) variis ſuppliciis punirentur. 8) Tertia, propter matrimonia

 9) ple-

naret, oblitus et Lucretiae et regum et juris, quod ipſe compoſuerat (Xvir). 6) male, quod fluxit ex ambigua Flori c. l. narratione hac: totam eam dominationem obſeſſam armis in carcerem et catenas ab Aventino monte detraxit. Imo plebs ſeceſſit in montem Aventinum, et ibi conſtituit, quae noſter ſubjicit. 7) Appius et Oppius in vincula ducti. Collegae eorum exſilii cauſa ſolum vefterunt; bona publicata ſunt. Liv. 3, 58. f. 8) ex Floro item 1, 25. ubi ſic: tertiam ſeditionem excitavit matrimoniorum dignitas, ut plebeji cum patriciis jungerentur, qui tumultus in monte Ianiculo, duce Canulejo tribuno plebis, exarſit. At Livius 4. in. tantum narrat de connubio patrum et plebis auctore Canulejo magna contentione patribusque repugnantibus legem perlatam eſſe. Tunc et mentio injecta eſt, ut alterum ex conſuli-

iules fierent, quam 11) S
lo concitavit.

ſulibus plebejum fieri
actio in tribunis militun
, teſtate promiſcue creandi
vit. De ſeceſſione in Ia
nec magis alii. 9) i.
apud Livium ſaepe; pe
10) plebeji. Flor. 1, 26
beji quoque magi
arentur. Poſt copioſe
cauſamque litium. 11) r
duos M. Fabii Ambuſti g
duobus unum facit. Nen
majorem Serv. Sulpicio,
norem C. Licinio Stoloni.

Cap. XXVI.

Seditiones.

Seditiones in urbe quatuor. Prima ſeditio, [1]) Tiberii Gracchi; quem, de judiciariis et agrariis [2]) legibus ſta-

 tum

nius in animadverſ. hiſtor. cap. 1. p. m. 21. ubi de noſtro loco expoſuit.

1) Tiberii Sempronii Gracchi. De hujus et fratris ſeditione plures, in iis Plutarchus in vitis eorum, Flor. 3, 14. et 15. Aurel. Vict. de V. I. cap. 64. et 65. Livii epit. 58. 2) tribunus pl. legem tulit, ne quis plus mile agri jugera haberet. Aurel. Vict. c. l. cap. 64. in. Hac maxime lege turbas dedit, et potentiores offendit, qui plebem ſenſim agris expulerant. Iudiciariis autem intelligit, quod provocationem a judicibus conceſſit ad populum, et ſenatoribus adhuc ſolis judicibus parem equitum numerum admiſcuit. vid. Plutarch. in vita cap. 16. quamquam alii hoc de Cajo fratre ſcribunt. Flor. 3, 17. Gracchis omnino legem judiciariam tribuit. Sed quod ex Plutarcho monetur, Tiberium tantum promiſiſſe, locus adla-

tus

tus repugnat. 3) ſupra
bantem. Sic ſtatu
concutere, convel
factare — paſſim de
ſtores. 4) Flor. c. l. qu
petranda coepta (
dendis) die comitior
gari ſibi vellet
obvia nobilium ma
que, quos agris mo
des a foro coepit.
Capitolium inde profugi
eſt. Hoc vero initium
Roma civilis ſanguinis, g
impunitatis, uti monet V
aliique. 5) Caji Sempr
15. in. et mortis et l

mius conſul, cum Decimo 7) Bruto Callaecio ſocero ejus, convocatis ad 8) pileum ſervis, in Aventino monte oppreſſit. Tertia ſeditio, 9) Apuleji Saturnini Tr. Pl. et Glauciae Conſulis; quos, comitia in campo caedibus perturbantes, 10) Marius in 11) Capitolium perſecutus obſedit, et

ſenſu ſervari poteſt compoſitum. Ita nempe Vellej. 2, 6, 2). 7) cf. ad cap. 19. in. 8) libertatis ſignum. Pertinet autem ad Gracchum, qui armata familia Aventinum (ita paſſim abſolute) occupaverat, ſec. Aurel. Vict. de V. I. 65, 5. Flacco ſocio id adſcribit Vellej. 2, 6, 6. Et ſic in loco mortis variatur de Graccho, in nomine etiam ſervi, a quo eum obpreſſum eſſe multi narrant. Cum noſtro conſentit plane de ſervis Appianus de B. Civ. 1, 26. τὰς θεράποντας συνεκάλων (ipſe et Flaccus) ἐπ' ἐλευθερίᾳ. 9) qui Gracchanas leges adferere nihilominus deſtitit. Flor. 3, 16. in. Adtigit noſter cap. 18. m. 10) cui ſimpliciter alii tribuunt. Florus c. l. ſic, ut primum tantum animorum viro dederit, poſt, cum eum tueri non poſſet, reliquerit et obpreſſerit; cum quo conſentit Livii epit. 60. 11) ex foro, ubi dire-

...ndos fuit caussa, (
14) civitatem omnibus Ita

directae erant acies. Fl
pulejus inde in curiam
et Aurel. Vict. de V. I. 7.
et Florus, qui addit, in
morte a populo fuisse lac
Perizonius: cum ille
hic equestrem ordi
reret, ex Floro 3, 17,
senatus, qui impotentiam
dinis in judiciis exercenc
let, omni vi coepit niti, u
cia transferrentur, sustin
ejus Druso, ut est in Liv
cf. Flor. 3, 17. Hinc a C
Milone cap. 7. senatus prop

batur; ſed tum a [15]) Philippo conſule in domo ſua interfectus.

ciale etiam, et Marſicum alii vocant. 15) Aurel. Vict. de V. I. cap. 66. f. cum domum ſe reciperet, immiſſo inter turbam percuſſore corruit. Invidia caedis apud Philippum et Caepionem fuit. Florus c. l. Druſum, inquit, matura, ut in tali discrimine mors abstulit.

CAP. XXVII.

Qui adverſus patriam nefaria iniere conſilia.

[1]) Coriolanus, ob aſperiorem [2]) annonam in exilium actus, Volſcorum

15

1) Cneius Marcius, captis Coriolis, urbe Volſcorum, Coriolanus dictus. Aurel. Vict. de V. I. cap. 19. in. In praenomine tamen variatur; alii C. Cajus, alii C. Cneius explicant. Illud praeferunt fere docti, quia in Graecis auctoribus eſt Γαΐος. Solus forte Eutropius 1, 15. (13.) Quintus. 2) res haec eſt: Tunc caritas annonae ex inculti

cultis per ſeceſſionem I
inde fames orta erat.
ut provideretur, frume
eſt coemtum et advectu
nus in primis eum id
populo dandum cenſeret,
non ſeditiones coleret, n
diem dixit, et quum nor
ſentem damnavit per trib
mis Decium. Damnatus i
exſulatum abiit. vid. Li
Aur. Vict. de V. I. cap.
bus Plutarch. in vita cap.
et Volumniae uxoris, qu
vos ex Marcio ferebat fili
rum turba comitante. Li
4) i. e. poſt. 5) ita, ut
Dukerus, dedi pro vulg

lius frumentaria largitione cum 7) videretur, 8) jussu Quintii Cincinnati

I 6 Di-

scripta sunt, at vitiose, cum et ipse Florus depravatus sit, vide post. Scribendum autem vel emendandum est nomen Spurius Maelius, ex fragmentis Capitolinis, Graecis item et Latinis aliis bonis auctoribus. 7) Dukerus haec: uteretur. Freinshemius ad Flor. 1, 26, 7. et Perizonius: niteretur. Heinsius et Perizon. paulo post: factionem et dominationem. Emendatio vero Ruperti ad Pomponium de orig. Iuris 1, 5. quam subjungit Dukerus, mire potius Ampelium corrumpit, quam recte constituit. Res sec. Livii epit. 4. sic acta est: Sp. Maelius eques R. frumentum populo sua impensa largitus est, et ob id factum conciliata sibi plebe regnum adfectans a C. Servilio Ahala, magistro equitum, jussu Quinctii Cincinnati dictatoris occisus est. Plura Liv. 4, 13. seq. 8) ita quidem Livii etiam epitome et alii. In ipsa narratione Livii 4, 14. de hoc nihil. Tantum haud invito et probante dictatore factum esse adparet. Addunt praeterea alii, domum ejus solo fuisse aequatam, et locum Aequimaelium dictum, in quibus est Livius 4, 16. in.

9) Sa-

9) factum hoc eſt a. u
ſtris Antiatium navium
ctus adornatusque eſt a.
vius narrat 8, 14. f. Ig
foro, ubi rem actam e
Livio 4, 14. in. Talis
tio, quam vocant, not
ipſo Livio 4, 17, 6. Ce
ad ſeditionis exempla hae
aliqua refert. Ordinem
alibi, negligit. 10) Ca
breviter ſic epitome Livii
Caſſius conſularis regni crim
tus eſt necatusque. Pluribi
11) tum primum lex agra
gata eſt, monente Livio 4,
factionem et domin
malunt Heinſius et Perizon

olinus, cum pecunia conturbatores
) liberaret, ſuſpectus regni affectati
e 15) Tarpejo Saxo praecipitatus eſt.
atilina, cum in caedem Senatus, in
icendium urbis, direptionem aerarii

 con-

beraverat (nexos exſolverat, Livii epit. 6.) ab illa, quam defenderat, arce dejecit. Prolixius narrat Liv. 6, 11. ſeq. a. u. 370. 14) nempe rem, i. e. pecuniam debitam, creditoribus ſolvebat, libraque et aere liberatos emittebat, ut adparet ex Livio 6, 14, 5. 15) unde damnati projici ſolebant. Simpliciter etiam ſaepe in hoc nexu dicitur, de ſaxo projicere, praecipitare, et Graeci, veluti Dionyſ. Hal. 11, 6. in. ῥίπτειν κατὰ τῆς πέτρας. Etiam κατακρημνίζειν. Erat autem collis foro imminens, quem poſtea a templo Iovis Capitolini invento capite, Capitolinum dictum eſſe tradit Dionyſ. Hal. 3, 69. et 4, 61. Nusquam tamen, quod equidem ſciam, dicitur de Capitolino ſaxo dejici, quamquam alias ſaxum de Capitolio reperitur, velut apud Sil. Ital. 1, 540. Sed ibi Tarpejae rupes discernuntur, et in Tarpeji collis parte templum illud exſtructum ait Dionyſ. 3, 69. Igitur utrumque differt, ut

pars et totum, ne quis
lere putet, ut vidi. Fu
arx Romana, quam cum
didiſſet Tarpeja, nomen
ut ex Livio notum eſt.
legendum cenſet Freinshe
4, 1, 11. Sed hic videtur
ris error eſſe, quam deſcrip
Piſtorienſem, qui fuit in
minat de loco praelii Sa
57. in. Cetera ſatis vulg

Cap. XXVIII.

Qui Reges vel Duces cum
geſſerunt.

Populus Romanus ſi

pter virgines raptas. Sub [2]) Tullo cum Albanis. [3]) Pontius Teleſinus, dux Samnitum; qui ad Caudinas furculas Romanos ſub jugum miſit. Pyrrhus, Rex Epirotarum; qui pro [4]) Tarentinis bellum cum Romanis geſſit, vaſtataque Campania ad viceſimum [5]) ad urbem pervenit, mox a [6]) Curio et Fabricio victus in patriam conceſſit, et cum Achajam armis ſub ſe redegiſſet, [7]) Macedoniam quoque Antigono

quibuscum etiam bellum geſtum eſt, concitaverant Sabini, (vid. Liv. 1, 10. in.) iidemque erant hoſtes potiores. (ib. 1, 11. m.) Sed illud praefero. 2) Tullo dedi, quod et emendabat Dukerus, pro vulgari Tullio. Eſt Tullus Hoſtilius. De re Liv. 1, 23. 3) vid. ſupra ad cap. 20. 4) inde Tarentinum etiam bellum dicitur. cf. praeter alios Eutrop. 2, 11. (6.) 5) Heinſius: ab urbe lapidem. Sic Florus tradit 1, 18, 24. et noſter infra cap. 45. 6) inverſo ordine ponit. Primum Fabricius miſſus eſt, deinde Curius Dentatus et Cornelius Lentulus CoSS. circa annum 478. vid. Eutrop. 2, 14. (8.) 7) recte et ordine hoc praecedere debebat. Poſt nempe demum majora adfectabat, et Graeciae regnum

trem in Hiſpaniam ſec

regnum meditabatur.
in Achajam (proprie
ubi cum a Spartanis
Argos petiit — cf. I
Achajae igitur tantum
redegit, nec id armis,
bus Athenienſium, Ach
niorumque exceptus eſt
25, 4, 4. et 5. 8) im
re conatur, ut loqu
5. in. etſi activis haec vi
debet. At in his narrat
gua ſit iſta ratio. Pote
prie etiam intelligi, cui
dolo in urbem clam noct
fuiſſe. vid. Plutarch.

annorum [13]) quindecim imperator factus, [14]) triennio in Hiſpania vicit, et everſione Sagunti, rupto foedere, per Pyrenaeum et Alpes in Italiam venit, Scipionem ad [15]) Ticinum. [16]) Tiberium Claudium apud [17]) Trebiam, Flaminium apud [18]) Traſimenum, [19]) Pau-

12) Hamilcarem. 13) Nepos 23, 3, 2. minor 25 annis natus, ubi aliqua monui. Et ſic apud noſtrum quinque et viginti legendum videtur judice etiam Dukero. Eutropius 3, 7. (3.) annum egiſſe ait viceſimum, cum Saguntum obpugnaret. Opinionum omnino hic eſt diverſitas. Si Livium 21, 1. ſequamur, annos natus novem juravit, a patre in Hiſpaniam deductus eſt, ubi novem annos imperium habuit. (cap. 2. in.) Hamilcar 8 annis, cui ſucceſſit. (ib.) Tum vero Hannibal 26 annos habuit. 14) ita et Nepos c. l. 15) h. Teſino. Ab illo fluvio Ticinum h. Pavia nomen accepit. Penult. longa. 16) imo Tiberius Sempronius Longus, qui eo anno (535. ſec. faſtos) cum P. Cornelio Scipione conſul fuit. 17) h. la Trebia, prope Placentiam (Piacenza) excurrit in Padum (Po.) 18) variatur ſcriptura etiam in Graecis. Strabo 5. p. m. 157. (226.) per v.

Alii

Alii cum Latinis habe
At Latini poetae pe
producunt, qui qui
videntur. Adſpiratio
Polybium 3, 82. obti
men praeeuntibus lib
tulit nuper Schweigl
Silio Italico 4, 740. n
Erneſti. Melior ſcrip
nus, quam et hic p
cus, quod addit Flor
Lago di Perugia.
a. u. 537. L. Aemilius
plici l, quod et numi
C. Terentius Varro.
lis Apuliae vicus ſec.
ad Auſidum flumen, h.
dera ejus tantum hodie
adpellantur: la Cann

CAP. XXIX.

tatus Populi Romani quas commutationes habuerit.

Populus Romanus primum sub) regibus fuit. Deinde, post superiam Tarquinii, et illatum Lucretiae uprum, expulsis regibus, [2]) tutelam sui

23, 5, 3.) in insidias inductum sustulit. vid. Liv. 25, 16. 22) M. Claudium Marcellum, qui a. u. 545. secundum fastos quintum Consul fuit. 23) Dukerus: Marcellus semel ab Hannibale in Apulia, non in Campania, victus, ac deinde in eadem per insidias interfectus est. Liv. 27, 25. seq. Apud Venusiam pari modo (i. e. insidiis) interfecit, ut est in Nepote 23, 5, 3. Venusiam autem ponunt in confinio Lucaniae et Apuliae. Et sic Liv. 27, 25. f. Plutarch. in Marcello cap. 29. — narrant, consules binis castris inter Venusiam (h. Venosa) et Brentiam consedisse.

1) septem. Hanc primam aetatem populi R. et quasi infantiam dicit Florus 1, 8. in. 2) elegantius quam regi-

men.

ravit. norum quoque dc
et 6) libidinem deteſtatu
7) conſules rediit. Don
bellis civilibus inter Caeſa

men. 3) Florus 1, 9, 2
adpellavit pro re
conſulere ſe civib
miniſſent. Quam nc
etiam alii adferunt. 4)
primum facti ſunt in ſec
montem ſacrum, de qua
dictum eſt. Tribuni enim
ſulari poteſtate ſerius co
314. ſec. faſtos) ad conſul
bent. Poterat addere dic
rum primus fuit T. Lartiu
tantibus faſtis a. u. 252.

ejum, et oppreſſa per vim libertа-, ſub unius Caeſaris poteſtatem reıcta ſunt omnia. Ex eo perpetua aeſarum 8) dictatura dominatur.

Sextius a. u. 387. ſec. faſtos. 8) ſic cap. 18. f. Conferri autem ad hoc caput utiliter poteſt Sextus Rufus c. 2. ubi magiſtratuum variorum ordines et origines indicantur.

Cap. XXX.

Initium Regni Mithridatis.

Cyrus, Rex Perſarum primus, imerium Medis ademit. Duos filios liquit, Cambyſen et Smerden. Hoım Cambyſes, 1) defuncto patre, ıod major eſſet, Smerden in 2) ſolio ſeden-

1) Dukerus, hic, inquit, excidiſſe regnavit ſuſpicabatur Perizonius. Et apertum eſt, hujusmodi aliquid deſiderari.“ Poteſt tamen ex nexu intelligi, et ſic cum ſequentibus continua ſerie cohaeret. Tum quidem eum poſt languet, quod natum eſſe poteſt ex occidendum, vel etiam auctoris liberalitati debetur. 2) narrat idem Herodotus

ſet, incolasque ejus 8) I

dotus 3, 30. unde ad v
videntur: ὡς ἐν τῷ Ϛ
λητῷ ἱζόμενος Σμέρδις
οὐρανοῦ ψαύειε; quae etia
mae felicitatis eſt inluſt
rodotus c. l. nuncium p
diſſe ait, qui illa adtul
9, 5. tantum: Per qu
fratrem ſuum Mer
go) regnaturum.
ut monui, poterat abeſ
zonius legebat: cura
inde — vel, Ipſe
de. — 5) Aethiopes
bios bello adgreſſus er
mere. ſic et infeliciter.

advertiſſet; ratus, illos 9) adverſis ſuis inſultare, Apin in 10) femine vulneravit, eodemque ictu occidit. Interim Magus quidam Smerdes, 11) Patibiatae frater, abutens nomine 12) ex formae ſimilitudine, filium ſe Cyri profeſſus, regnum Perſicum invaſerat. Quod ubi Cambyſi nuntiatum eſt, regredi in patriam maturans, oblitus eſt gladium, quo Apin interfecerat, vaginae 13) reddere. Quod cum

Herodotus 3, 27. 9) ſubſtantive etiam ſic boni auctores. Herodot. c. l. ἐωϋτῦ κακῶ; πρήξαντος χαρμόσυνα ταῦτα ποιέειν κατὰδοξας. Nempe adparuerat tum Apis, feſtumque ſolemne adtulerat. 10) Herodot. 3, 29. Ἄπις πεπληγμένος τὸν μηρὸν ἔφθινε ἐν τῷ ἱρῷ κατακείμενος. 11) Dukerus: Patizithae. Herodot. 3, 61. et 63. Πατιζείθης. At et ibi de nominis variatione monetur. Ab Herodoto, quem ſequitur noſter, recedit Iuſtinus 1, 9. et rerum geſtarum ordine et tempore. 12) Perizonius et. Quod, etſi etiam vulgarum ferri poſſit, ipſa res et Herodoti narratio 3, 61. probat: ὅμοιος εἶδος τῷ Σμέρδι, καὶ ὄνομα τοὔνομα τοῦτο εἶχε Σμέρδιν. 13) at Herodotus 3, 64. Iuſtin. 1, 9, 8. in equum inſilienti evaginatum

cujus morte poſtqua
ad [16]) Perſas venit,
dymam filiam ſuam,
des conſuetudinem h
cùm ille ſopitus eſſe
tectas comis haberet
Sciebat enim, a Cyr
ademtas aures. [18]) I

tum eſſe gladium aliq
ſcribunt. 14) ut ani
quod habet Iuſtin. 1,
femen apud antiquos
pro femore, tame
amare poſterioris aetat
de et in libris utrumq
tatur. 15) 20 circi

Smerden confirmavit. Tunc ſeptem nobiliſſimi Perſae inter ſe conjuraverunt. Eorum nomina haec ſunt: [19]) Otanes, Hydanes, Aspatines, Saphernes, Megabojus, Gobies, Darius. Deinde Mago Smerde interfecto, conſtituerunt, uti [20]) excepto poſthac [21]) Otane, ex illis regnaret, cujus equus primus in loco, quem delegiſſent, hinniſſet. Tunc [22]) Hiberes,

Sed et in bonis auctoribus ſaepe nominum eſt incerta ſcriptura. Poſui igitur tantum nomina, qualia habet Herodotus. 19) ut ante vulgo Potanes. Reliqua nomina apud Herodotum 3, 70. ſic efferuntur: Hydarnes, Aſpathines, Intaphernes, Megabyzus, Gobryas, Darius. Creſias in excerptis p. 814. (ed. Weſſeling.) in numero quidem conſentit, ſed ut alibi, ſic et hic, ab Herodoto in proferendis eorum nominibus discrepat. 20) quippe qui, cum contra ceteros juris aequabilitatem in Perſis fruſtra contendiſſet, imperii ſpe hac lege ceſſit, ut ipſe nec regnaret, nec regnaretur cum poſteris ſuis. vid. Herodot. 3, 83. 21) vulgo et hic Potane. 22) Herodoto 3, 85. eſt Oeba-

Darius [illegible]
25) Artabanes originem

Oebares, quod et
Secundum Iuſtinum
rius equum eo duxi
memoria ſervata eſt
Perſarum, quae Dari
rundam narratione,
notat Schol. Thucy
23) penult. produc
pecorum, hominum
10, 7. ibi equa
Florus 3, 5. in. re
ſimum facit Aeeten
ſeptem Perſis oriu
ducit Mithridatem
fuit filius, qui cu
[illegible] disc

onditorem regni Mithridatis fuiſſe, onfirmat [26]) Salluſtius Criſpus.

7. in. in oratione paternos ſuos majores a Cyro et Dario repetit. Et ſic talia paſſim in auctoribus memorantur. Cum vero nemo in ſeptem illis regni Perſici competitoribus hoc nomine vel ſimili producatur, et Cteſiae Artaphernes remotior ſit, ab eorum poſteris, ſi vera feruntur, ortus eſt. 26) inverſo vulgari ordine, uti ſupra cap. 19. occurrit, et Pſeudo-Dares librum ſuum inſcripſit. Neque deſunt alia ejusmodi exempla. Fragmentum autem ipſum deſideratur in editt. Cortii et Havercampi.

Cap. XXXI.

Reges Parthorum.

Seleucus, Alexandri Macedonis [1]) amicus. Hujus poſt mortem,

[2]) Abar-

1) duxque egregius. Occupaverat autem poſt mortem Alexandri Orientis regnum, uti tradit Iuſtin. 15, 4, 7. Babyloniam auctore Diodoro Sic. 19. 91. f. Quas occupavit regiones enumerat Appia-

Appianus de reb. Sy
et Parthia fuit. Quo
39. Parthiam Philip
priora tempora ſpect
nius: ab Arridae
(Alexandri.) Sed qui
dem ignoro. Arridae
ſim reperitur, veluti a
18, 36. ſeq. Plutar
cap. 10. et 77. f. —
plex r. 3) Appianus
in. de hoc cognomin
ἑαυτῷ τὲ ἐς πολέμ
Νικάτωρ ἐπώνυμον γί
quidem vero propius e
a Nicatore caeſo ſic e
In numis quidem hoc

Laodiciam. 5) Arſaces, forma et 6) virtute praecipuus, cujus poſteri

 7) Ar-

(s) Unde effici poſſe videtur, auctorem ſcripſiſſe Apamiam. Nam Abarridam vox eſt nihili. Apamia autem et Apamea perinde eſt, quia τὸ s Graecorum Latinis eſt modo i, modo e. Sic mox Laodicia. 5) penultima brevi. Gr. Ἀρσάκης, quo duce Parthi a Seleucidarum imperio deſciverunt. (Herodian. 6, 2. f.) At variatur, quo tum Syriae rege; Antiocho Deo refert Appian. in Syr. cap. 65. f. Seleuci pronepote Seleuco (II. Callinico) Iuſtin. 41, 4, 3. Sed quod hic addit, factum eſſe primo Punico bello L. Manlio Vulſone (ita enim ex faſtis legendum eſt) et M. Atilio Regulo CoSS. i. e. an. u. 497. prior ratio valet. Nec repugnat ipſe Iuſtinus, quippe qui tradit, ex duorum fratrum, Antiochi et Seleuci, mutua discordia Arſaci datam occaſionem fuiſſe. Sub Seleuco tamen formatum regnum Parthicum Iuſtinus poſt narrat. Reges autem Syriae, qui Alexandro mortuo Parthiam tenuerunt; Seleucidae dicti ſunt ad defectionem, Seleucus I. Nicator, Antiochus I. Soter, et Antiochus *II. Deus.* 6) Iuſtin. 41, 4, 6. vir

ſicut

σαχίδαι. Eadem d
reges Silvii, I
Augusti, reges A
dicti sunt, ut not
Aen. 6, 760. Hi
in numis occurru
simpliciter, vel βασ
tur, vel addito cc
Φανὴς, δίκαιος —
sit, ad quem prop
cum singuli sua e
buerint, quod e
m. 485. (782.)
Crasso cap. 18. e
pressit, modo A
Hyroden, qui
planare eas diff
lant, cui relictu
rirulo: Imperii

pacem cum Sylla imperatore fecit.

9) Oro-

At idem diverſus etiam eſt ab illo Arſace, ad quem de jungenda ſocietate exſtat Mithridatis epiſtola in Salluſtii fragm. hiſt. lib. 4. p. 981. (ed. Cortii.) Nempe prior, ut nexus docet rerum, vixit in bello Mithridatico primo, poſterior in tertio, quia Nicomedis mortui fit mentio. (p. 984. c. l.) Sintricum hunc fuiſſe tradit Appianus c. l. cap. 104. Illum fuiſſe ſuſpicantur Arſacen IX. ſ. Mithridaten II. (Mithradates in numis) quem Artabano ſucceſſiſſe ſcribit Iuſtin. 42, 2, 3. 8) de ea, qui praeterea loquatur, neſcio. Cum Mithridate pacem feciſſe Sullam conſtat, et hinc cum ejus ſocio feciſſe vero eſt ſimile. Adjuvat tamen Plutarchus in Sulla cap. 5. noſtrumque inluſtrat. Narrat enim, cum Sulla ex praetura Ciliciam obtinuiſſet, regemque Ariobarzanem in Cappadociae regnum reſtituiſſet, ab Arſace Parthorum rege miſſum Orobazum legatum, qui tum primum συμμαχίαν et φιλίαν Romanorum petierit, idque Sullam, quod primum factum eſſet, in magna felicitatis parte poſuiſſe. Adtigit etiam Vellej. 2, 24, 3. et Livii epit. 70. ubi haec: Parthorum legati, a rege Arſace miſſi, venerunt ad Sullam,

-jusdem non

lam, ut amicitiam
sic Sext. Ruf. cap
noster innuit, quo
rit, intelligitur. 9
dam Ὑρώδης et Ἡρ
δης praefertur. Pe
receptum morem Pa
7, 5. (3.) 10) sic
propter monumenta
φοιδεράτοι. De re
missi ab Orode
denuntiaverunt,
cum Pompejo fo
laque meminisse
Pompejus cum
rum Phraate ami
vavit

iam, ut Romanas provincias popularetur, atque ipſe a Ventidio, lega-
o Iulii Caeſaris, 13) occiſus eſt.

minis non admittunt conjecturam. Etiam perperam Ventidium facit legatum Iulii Caeſaris, qui fuit Antonii. Dukerus. cf. Plutarch. in Antonio cap. 34. in. et Iuſtin. 42, 4. 13) ἐν τῇ Κυῤῥηστικῇ in Syria.

CAP. XXXII.

Reges Cappadociae et Armeniae.

Tigranes, qui jam 1) ſcriptus eſt; ii tertio 2) Punico bello perdomuit

 ſub

1) nove, puto, pro: de quo ſcriptum eſt. Nam ſcriptus, dictus — aliud volunt. Ita vero etiam poſt cap. 33. De re cap. 18. f. cf. et cap. 46. Ceterum in hoc capite, quod et Dukerus monuit, omnia ſive ipſius auctoris, ſive aliorum vitio falſa vel prodigioſe corrupta ſunt, exceptis iis, quae de Timoleonte traduntur. 2) ſic iterum cap. 46. ex quo adparet, hic aliqua excidiſſe. Freinshemius ad Flor. 3, 5, 27. putat, Ampelium ſecutum eſſe

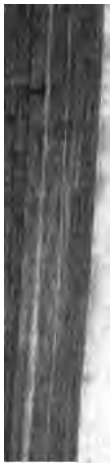

corrupte scriptur
tertio Punic
tum, pro: tert
lo. Sed vix feru
nem adjuncta de (
habet cap. 46. e
quod refert ad su
(cap. 18.) sub Pomp
pore in Armenia re
in cujus honorem
regum sedem, exstr
bo 11. p. m. 364. (
cessisse videtur Tigr
nosque adjuvisse, c
l. p. m. 366. (532.)
taxiam, qui ab Anti
jus antea dux fuera
Romanorum fidei tr
salutatum fuisse. At
nes de Artaxias

niae; qui, cum impetum in Graeciam feciſſet, et Pythii Apollinis templum incendiſſet, tempeſtate et frigore exercitum amiſit. 5) Polycrates, Rex Cappadociae; qui ſomniavit Solem et Lunam uri; qui a 6) praefecto

24, 6.) pertinere, arbitratur Dukerus. At diverſa tamen eſt utraque narratio. Brennus enim fruſtra templum Delphicum obpugnavit, non incendit, etſi inſecuta tempeſtas Gallos grandine et frigore ſaucios ex vulneribus abſumſit. cf. et Pauſan. 10, 23. 5) alibi non reperitur, at Samiorum tyrannus Polycrates, de quo multa leguntur apud Herodot. 3, 39. ſeq. Idem cap. 124. aliqua de ſomnio narrat, ſed ejus filiae tribuit, quippe quae viderit, patrem ſublimem (μετέωρον) a Iove lavari et a ſole ungi, quod ſpectabat crucis ſupplicium, quo ab Oroete adficiebatur. 6) fuit Oroetes auctore Herodoto c. l. Ita et vocat Valer. Max. 6, 9. ext. 5. In Cicerone de fin. 5, 30. f. praetor Darii. In utroque autem libri habent Orontes, quod manſit adhuc in Valerio, in Cicerone emendatum eſt. Ceterum ſub Dario ſatrapam Cappadociae, non regem Ariaramnem adfert Cteſias in hiſt. Perſicae excerptis p. 816.

Cm

regnantem interfecit. I
nyſium, Siciliae regem,

(in Herod. Weſſel.) Perſ
ruiſſe indicat. Longe
tradit Diodor. Sic. in e
plures Cappadociae rege
quibus fruſtra Polycrate
Ejus denique mortem ad
perium melius alii referu
ſius et Perizonius emen
nondas. At Dukerus n
que illum putat Polycra
ſe. Fortaſſis tamen, in
minonda Thebano aliquid
de Epaminonda, Theban
lymnidis faciunt filium,
iuncta non patiuntur. T

ue ipſe ab offerentibus regnum ac-
epit, ſed arcem quoque demolitus
ſt. Hic, cum convicia mala audiret,
it: Tota vita mea id egi, ut omnes
beri eſſemus.

bes cap. 2. et 3. Sed qui haec faciant ad reges Armeniae et Cappadociae, nemo dixerit. Hinc magna etiam capitis hujus et foeda depravatio intelligitur.

Cap. XXXIII.

Reges Aſiae et Pergami.

Eumenes 1) Cardianus, Philippi) et Alexandri armiger bellicoſiſſi-
ius, ſed parum proſpera fortuna
K 7 uſus,

1) dedi Cardianus ab urbe Cardia in cervice Cherſoneſi Tauricae, uti aliis dicitur, et jam hic leg. recte cenſuerat Freinshem. ad Curt. 10, 10. in. Poſt etiam Staverenus ad Nepot. 18, 1. in. Graecis ὁ Καρδιανός. Vulgo ante Carduenus. 2) interpoſui particulam et, quae vulgo abeſt. Addendam eſſe adparet ex Nepote 18, 1. At idem cum aliis apud utrumque ad manum

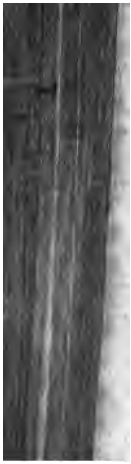

fuo. Attalus, qu
pe pugnavit. 6) N
populum Romanu

manum ſcribae
nemo Eumene vi
ſed praefectus.
Iuſtin. 15, 2, 14.
vero dicendi for
De re praeter alic
Antiochus autem,
rex fuit Syriae.
Perſen, quem Ro
ſuſpectum fecit ora
42, 11. ſeq.) et in
morat Eutropius 4,
fuiſſe tradit Velleju
contra Antioch

CAP. XXXIV.

Reges Ponti et Bithyniae.

Pharnaces, rex [1]) Bithyniae, fi-
us [2]) Mithridatis; qui bello civili,
uod in [3]) Pharſalica geſtum eſt, mi-
lite

juniori, qui Romanos regni heredes ſcripſit, etſi patruum facit Iuſtin. 46, 4. in. ex quo tamen ejus peſſima et ignava vita diſcitur.

1) in ejus regibus non numeratur ab aliis, et quod hiſtoria docet (vide et poſt.) Bithyniam tantum poſt necatum patrem invaſerat, unde a Iul. Caeſare mox expulſus eſt. Forte igitur, quia pater occupaverat, ſed ſine idonea cauſa. 2) magni, uti adpellat Sueton. in Caeſ. 35. et alii. 3) ſc. acie, quod excidiſſe poteſt ob verbi proximi exeuntem ſonum. Aut legendum potius eſt Pharſalia, cum et Florus 4, 2, 64. ſic dixerit, quem ſaepe reddit, etſi hic uſus in optimis etiam auctoribus obſervatur. Mire tamen bellum ibi geſtum fuiſſe ſcribit, quod de praelio valet. Forte, quod depugnatum ibi eſt, et ſic regionem intelligit omnino illam, ubi maxime illud bellum geſtum eſt. Hinc ex Italia ad bellum civi-

ſtamento et ipſe Pop. Rom. haere-
em 8) dimiſit.

proſtratae regi pudicitiae. vid. Sue-
ton. in vita c. 2. 8) mire, quaſi in-
ſtantes, urgentes cum indignatione ſa-
tiavit. Honeſtius quidem alii, ut Li-
vii epit. 93. Eutrop. 6, 6. (5.) te-
ſtamento fecit heredem. Ap-
pianus de B. Civ. I, III. et alibi ἀπο-
λιπεῖν poſuit. Et ſic pro relinque-
re dixiſſe videtur. cf. cap. 33. f.

CAP. XXXV.

Reges Alexandriae.

Poſt mortem Alexandri Macedonis
gnaverunt 1) Alexandriae 2) Aegy-
ptum

1) hinc Aegypti reges, Alexandriae re-
ges dicti etiam ſunt, velut Lathurus
apud Melam 3, 9, 37. quem Plinius
6, 35. (30.) Aegypti regem vocat.
Hinc reductio regis Alexan-
drini de Ptolemaeo Aulete expulſo
apud Cicer. in epiſt. ad div. 1, 7. 2)
inſolenter. Dicitur enim regnare per
vel in. Hinc Heinſius voluit: per
Aegyptum. Forte tamen auctor
eſſin-

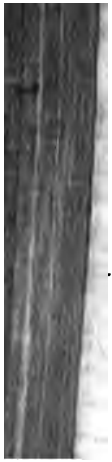

effinxit ad formam
regnata. 3) pl
rant, et quem ulti
duodecimum faciu
aliquos noſter, in
imperii poſt Alex.
prum nactus erat,
a quo reliqui Lagida
ti ſunt. Sed vide p
ſanias etiam 1, 9. in
lometora octavum
dicit, poſt quem ad
rum aliqui regnarü
in hoc capite abho
veritate. Tum pol
uti poſt, pro Ptolo
notiſſimum eſt, neſci
do etiam hodie paſſi
non item boni

Oxydracas objecto clypeo 7) protexit.

maeum Lagi pertineant, qui Soter cognominatus est, Evergetes a nemine praeterea, quod sciam. 6) Curtius 9, 4, 26. cum quo consentit Lucianus in dialogo mortuorum 14, 5. Unde simul adparet Oxydracas scribendum esse pro vitiato Ozydacras. Scripsi igitur. Populus autem fuit Indiae, cujus oppidum cum obpugnabat Alexander M. muros solus evaserat non sine summo vitae discrimine. Quam quidem vulgarem opinionem de loco refutat Arrianus de exped. Alex. 6, 11. et apud Mallos accidisse contendit. Et sic Plutarch. in Alex. c. 63. narrat. Alii utrumque populum conjungunt. Alii praeterea alium nominant, ut Iustin. 12, 9. in. 7) dubitare licet ex aliorum narrationibus, quippe qui primum Peucestam adcurrisse testantur, postea alios succesisse. Peucestae in primis hoc factum tribuit Arrian. c. l. 6, 10. Monet tamen post cap. 11. f. quosdam id de Ptolemaeo Lagi retulisse, qui inde cognomen Σωτῆρ nactus sit. Idem Curtius 9, 5, 21. qui auctores adlegat Clitarchum et Timagenem. Sed uterque ipsum Ptolemaeum negasse monent, se missum in expeditionem *illi praelio* interfuisse. At si vel maxime

xime verum fit, mini
lemaeum Evergeten, ſe
Lagi, Sotera (Σωτῆρα)
ſcet. 8) debebat e
quod et monuit Duk
Ptolemaeus, fi
Philadelphus, vel
nempe literatiſſimum
quem et φιλιστορῦντα
p. m. 543. (789.) et
536. παιδείας εἴ τινα
ἐτιμελήθέντα. Hinc A
rum celebre domiciliun
desque doctorum hon
nem V. T. Graecam
et curam referre etiam
no 3 priores Ptolemaei
ris meriti ſunt. Quod

os vicit. Ptolemaeus 11) Tryion: qui seditiosos in 12) theatro gittis occidit, alios flammis dedit. ujus filius 13) Cypris pro Romanis ulta bella gessit, adversus Garamantas

invisus maxime fuit. 10) Thebanis quidem bellum intulisse, qui defecerant, narrat Pausan. 1, 9. Idem etiam expeditionem in Palaestinam navibus usus suscepit, in qua et Iudaeam depopulatus erat, uti prolixe refert Iosephus antiqu. Iud. 13, 12. 11) leg. Physcon. Sic nempe cognominatus est ob παχύτητα καὶ τῆς γαστρὸς μέγεθος, quae notat Athenaeus 12. p. m. 549. In eum autem cadunt, quae de ejus crudelitate et ab aliis commemorata subjicit. 12) Valer. Max. 9, 2. extr. 5. frequens juventute gymnasium armis et igni circumdedit, omnesque, qui in eo erant, partim ferro, partim flamma necavit. 13) Perizonius conjicit Grypus. Sed, quod addit Dukerus, nullus hoc cognomine inter Ptolemaeos memoratur. Tota periodus eodem judice non nisi una litura emendari potest. Sequentia quoque *partim falsa*, partim corrupta sunt. Hactenus Dukerus. Grypus cognomine dictus

ſuo. Attalus, qu
pe pugnavit. 6) N
populum Romanur

manum ſcribae
nemo Eumene vi
ſed praefectus.
Iuſtin. 15, 2, 14.
vero dicendi for
De re praeter ali
Antiochus autem,
rex fuit Syriae.
Perſen, quem Ro
ſuſpectum fecit or
42, 11. ſeq.) et in
morat Eutropius 4
fuiſſe tradit Velleju
contra Antiochum

CAP. XXXIV.

Regas Ponti et Bithyniae.

Pharnaces, rex [1]) Bithyniae, filius [2]) Mithridatis; qui bello civili, quod in [3]) Pharſalica geſtum eſt, milite

juniori, qui Romanos regni heredes ſcripſit, etſi patruum facit Iuſtin. 46, 4. in. ex quo tamen ejus peſſima et ignava vita diſcitur.

1) in ejus regibus non numeratur ab aliis, et quod hiſtoria docet (vide et poſt.) Bithyniam tantum poſt necatum patrem invaſerat, unde a Iul. Caeſare mox expulſus eſt. Forte igitur, quia pater occupaverat, ſed ſine idonea cauſa. 2) magni, uti adpellat Sueton. in Caeſ. 55. et alii. 3) ſc. acie, quod excidiſſe poteſt ob verbi proximi exeuntem ſonum. Aut legendum potius eſt Pharſalia, cum et Florus 4, 2, 64. ſic dixerit, quem ſaepe reddit, etſi hic uſus in optimis etiam auctoribus obſervatur. Mire tamen bellum ibi geſtum fuiſſe ſcribit, quod de praelio valet. Forte, quod depugnatum ibi eſt, et ſic regionem intelligit omnino illam, ubi maxime illud bellum geſtum eſt. Hinc ex Italia ad bellum civi-

Punico bello, (
ab Hiſpania ven
tri conjungeret
4) exſpoliatus e

ſtoria confirm
go in auctori
tur. An Har
rat, neſcio.
tum. Quod
Bomilcar tam
bio 3, 42. pr
caris filius nc
item 45, 14,
ipſa narratio c
co (a. u. 54
pugna; in pc
no) obſes m
diverſi Hamil
gonis, et Bar

CAP. XXXVII.

Reges Numidiae.

1) Syphax: quem Scipio Africanus victum in triumphum traxit, regnoque ejus impoſuit Maſiniſſam. 2) Maſiniſſa Rex: qui Scipionem adverſus Carthaginem et Syphacem equitatu adjuvit. Ab eo, inter 3) praemia com-

glia) victus et occiſus eſt. cf. Eutrop. 3, 18. (10.) et maxime Liv. 27. fin.

1) rex Numidarum vocatur a Livio 24, 48. in. Sic in faſtis triumphalibus. vide proxime poſt. Polybius 16, 12. (23. f. ed. Schweighaeuſeri.) Maſſaeſyliorum regem vocat, quod idem fit alibi; de quo plura ad Melam Vol. 2. ad 1, 5, 4. Nempe Numidiae populi Maſſaeſyli et Maſſylii, qui ſuos reges, utrosque Numidiae dictos, habuerunt. vid. Liv. 24, 48. f. 2) Galae regis, qui in parte altera Numidiae, quam Maſſylii tenebant, regnabat. vid. Liv. 24, 48. f. et 49. Maſſaeſyli Syphacis regnum erant. vid. Liv. 29, 32, 14. 3) antè varia fortuna regnum paternum recuperavit et amiſit; (Liv. 29, 29. ſeq.) recu-

bidus, [illegible]
veniſſent, adjectis, dono
Liv. 30, 44. fin. In pace
ginienſibus a Scipione co
cit Appianus in Punicis
Maſiniſſa non Maſſyliorı
gnum poſſideret, ſed et
ἀρχῆς, ὅσα δύναιτο. D
P. R. adjecta refert.
m. 570. (829.) poſt mo
ejus regnum accepiſſe
eadem forma cap. 32. i
Bellum Iugurthinum ac
Sed Iugurthae nomen r
de excidiſſe ibi, vel
videtur.

CAP. XXXV

Pompejo, Catonis et Scipionis partes firmare conatus, cum se in regiam recepisset, post magnificam coenam interficiendum se [2]) dedit. [3]) Iuba, rex literatissimus; qui Caesaris Augusti jussu regnavit, et magnificentissimam urbem [4]) Caesaream condidit.

pian. de B. Civ. 2, 45. Pugnatum est ad Bagradam. 2) vid. Flor. 4, 2, 69. Eutrop. 6, 23. (18.) — 3) praecedentis filius. In triumpho admodum puer ductus est a Iulio Caesare, quod quidem post in laudem cessit, quia commoratione Romae sic in excolendis literis usus est, ut in Ἑλλήνων πολυμαθεστάτοις ἐνάριθμος συγγραφεῦσι fieret, uti diserte scribit Plutarch. in Iul. Caes. cap. 55. qui et alibi saepius illum adlegat. — 4) Eutrop. 7, 10. (5.) Ante Iol dicta. Mela 1, 6, 8. H. Sher-Shell, uti quidam viri *docti putant.*

cupata arce Tarpeja, il
cum Romulo decertavit,
tu Sabinarum pacem c
2) fixit. 3) Mettius Suffe
Albanorum: qui contr
Fidenatibus deſtitutus, (
Hoſtilii deligatus ad cu
5) adverſa actis equis,

1) cf. praeter Liv. 1, 12.
2) imo fecit. Fixit en
tionem firmitatis, conf
eventu demum judicant
men reluctor, ſi quis ic
lit. 3) varie ſcribitur
tius, Metius, Mettus, (
Livio praetulerunt Dra
Strothius. Pro Suff

) Porſenna, Rex Etruſcorum: qui Romanos ad Ianiculum obſedit,) propterque Tarquinios. 8) Tiriates: qui 9) a Corbulone Conſulari iro victus et 10) reſtitutus eſt.

5) averſa vel diverſa Perizonius. Livius 1, 28, 10. in diverſum iter equi incitati. Dionyſ. Hal. 3, 30. ἀνθελκόμενος ἐπὶ τἀναντία. Prolixe hi auctores de perfidia et ſupplicio, quae breviter adtingunt Flor. 1, 3, 8. Aurel. Vict. de vir. inl. cap. 4. — 6) ſimplici n praeferunt multi, quia in poetis penultima corripitur, nec niſi ſimplici efferunt Graeci, etſi aliter variant: Πορσῖνος, Πορσῆνας, Πορσίνας. 7) τὸ que temere adhaeſit. Nempe Tarquinios exactos reducere parabat. Res nota. 8) Vologeſis Parthorum regis frater, qui Armeniam invaſerat ſub Nerone. Plura apud Tacit. Annal. 12, 50. et paſſim ſeq. 9) revocavi a ex prima editione, quod neglectum vidi in ceteris. 10) a Nerone. Nempe cum Vologeſes Tiridatem diademate evinxiſſet (Tacit. Ann. 15, 2. f) poſt in conloquio cum Corbulone conſtitutum eſt, ut inſigne tegium apud effigiem Caeſaris deponeret, nec, niſi manu Neronis, reſumeret, (ib. 15, 29.) quod, cum magna pom-

urbe a Romanis. [illegible]
mum [1]) Sulpicius Tribu
quod [2]) ſubſcriptam [3]) p

pa Romam veniſſet, fa
ton. in Nerone c. 13.)
1) rectius Sulpicius
aliquoties in faſtis ſcr
et in Graecis Σουλπίκι
c. 42. in. Paſſim ,ta
bonis editionibus pe
Ruhnkenii. Repoſui
cius pro vulgato S
ut infra etiam legitu
gatio Sulpicia comme
Aurelio Vict. de V.
infra cap. 42. in. V
lex apud Flor. 3, 21,
contra Mithridatem

hridaticam Sylla in Marium transfer-
e noluiſſet. Secundum bellum Le-
idus contra Catulum, ob metum
) Siciliae exſpoliatae. Tertium bel-
L 4 lum

Syllae in M. transferre vo-
luiſſet. Forte, ne ſic Syllae tardius
remoretur: a Sulla in — 3) ſic
et ſupra laudati auctores. Plutarchus
in Mario cap. 8. m. ἡγεμονία τῆ Μι-
θριδατικῆ πολέμυ. Appian. de B. civ.
1, 56. f. τῆ πρὸς Μ. πολέμυ στρατηγεῖν
ἀντὶ Σύλλα, quae ſunt explicationes.
Ita nempe provincia de regione, in
quam quis mittitur cum imperio, etſi
non eſt in poteſtate populi R. vid. Er-
neſti ad Suetonii Iul. Caeſ. c. 11. cf.
ibi cap. 35. Vellejus 2, 18. f. ſic:
legem ad populum tulit, qua
Sullae imperium abrogare-
tur. Infra cap. 42. in. Pontica
provincia. At haec cauſa fuit bel-
li civilis Mariani, de quo plura Flor.
3, 21. Appian. de B. Civ. 1, 57. ſeq.
4) Freinshem. ad Flor. 3, 23. in. emen-
dat: metu Sullae. Recte vero mo-
net Dukerus, quid tum faciendum ſit
verbo exſpoliatae, etſi probabile
putat, de Sulla auctorem egiſſe. Nem-
pe Lepidus (a III viro diverſus) Sul-
lae *mortui* acta reſcindere parabat, cui
reſti-

Gentile, quod cum ext

1) Iſidorus orig. 18, 1. h
diviſione: Quatuor
bellorum, juſtum
civile et plusq
(hoc, ubi et cognati
uti Caeſar et Pompe
Paulo poſt c. l. bella
interna, externa, ſerv
ratica. Laxius quiden
tum enumerat noſter.
et hic voluit, debuit
Servili diſtinguer
rium. vid. Flor. 3,
dem putem potius a
diſſe. Quia enim
eſſe explicat cum ext
poteſt cum exemplis

tus, ſtatuit id bello vindicare. Ac ſic non conſulatum modo ac triumphum, ſed totum Populi Romani imperium redegit in ſuam poteſtatem. Quartum bellum Caeſar Auguſtus adverſus complures duces: contra 7) Pompejum juvenem bona paterna 8) repetentem: mox adverſus Caſſium et Brutum in ultionem interempti 9) patris: deinceps adverſus 10) Antonium et Cleopatram ultro bellum patriae inferentes.

Alias dicitur ſic: habere. 7) Sextum magni illius filium. 8) nempe illi decreverat ſenatus τίμημα τῶν πατρώων ἐκ τῶν κοινῶν ἀποδῦναι χρημάτων, ut ait Appianus de B. Civ. 4, 94. 9) Iulii Caeſaris, a quo fuerat adoptatus. Bellum Mutinenſe vocatur. 10) Actiacum vocat hoc bellum Sueton. in Aug. cap. 9. ubi omnino 5 eum bella civilia geſſiſſe ſcribit.

certant cives, ſicut

Cap. XLII.

Ordo Belli Mar

Inexplebilis [1]) honoris l
ditas, decretam Syllae Por
vinciam voluit eripere p
nem Sulpicii tribuni pleb
indignatus continuo [2]) ad

1) honorum vult Freinsh
3, 21, 6. quem hic deſcrip
Florus: inexplebilis
Marii fames, dum

perrexit, et 3) eum urbi admovit; et in 4) patriam ingreſſus, Capitolium occupavit. Quo terrore victus ſenatus, Mario totique factioni ejus 5) interdixit. Profecto deinde in Aſiam Sylla, Marius 6) exul cum profugiſſet, ac primum 7) Minturnis in palude

1, 57. in. πυθόμενος — συνήγαγε τὸν στρατὸν εἰς ἐκκλησίαν. — Res ita habet; quod ex Vellejo 2, 18, 4. et Plutarcho in Sulla cap. 8. et 9. diſcitur: Nola, Campaniae urbs, ab exercitu Romano tum obſidebatur. Eum Sulla ad ſuas partes convertit. 3) ſex legiones Appian. et Plutarch. cc. ll. 4) στρατὸς πολιτῶν ὅδε πρῶτος ἐς τὴν πατρίδα ὡς πολεμίαν ἐνέβαλεν. Appian. c. l. 1, 60. in. 5) Flor. c. l. adverſarii hoſtes judicati. Plutarch. in Sulla cap. 10. καταψηφίζεται θάνατον. Idem Appianus c. l. 1, 60. bona etiam addit publicata, et, qui occiderent, miſſos eſſe. Interdixit igitur h. l. abſolute, cum uſitatius adjiciatur: aqua et igni. Vellej. 2, 19. in. exſules fecit. 6) Heinſius addiderat: Italia. Imo urbe. Nam tum, cum evaſiſſet ex carcere, miſere in Africa latuit. vid. Vellej. 2, 19. — 7) ad Lirin (Garigliano) cujus vix ho-

die

7) Septies consul creatu
caedibus totam urbem fu
la interim victo Mithri
reversus, prope totam
mis invenit, sub juvene
filio: sed omnes ejus

die exstant rudera. P
barca del Garig
dem Maricam voc
quod nomen alias lu
buit. Appian. c. l. 1,
ceteris et ἐν οἴκῳ ξοφῶ
bit. 8) uterque consu
novis civibus, i. e. f
omnibus, quibus lege
erat a. u. 663. favebat
vocaverat; hic veterib

Etruria ad 10) Sacriportum, parm ad 11) Collinam portam proſtrat; et reliquias adverſariorum eorum, ii ſe dediderant, in 12) villa publica ucidavit. Qui diffugerant, in tabula

ſed, quod evincet, diſerte id notant faſti a. u. 667. cum Cinna iterum, et in magiſtratu obiiſſe. 10) non procul a Praeneſte, Latii urbe, in quam deinde fugit Marius. An oppidum, an vicus fuerit, an quid aliud, ignoratur. Appian. de B. C. 1, 87. ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν καλούμενον ἱερὸν λιμένα ſcribit. Lucan. 2, 134. diviſe: ſacri Portus. Ita vero omnes de re. Plutarchus tamen in Sulla cap. 28. m. ad Signiam (Segni) pugnatum eſſe refert. Nempe fuit in vicinia. 11) ita conjungit etiam Florus 3, 21, 24. Proprie haec pugna pertinet ad Sabinos, qui duce Pontio Teleſino Marium obſidione Praeneſtina liberare tentabant, qua depulſi urbem Romam obprimere parabant. Quod cum intellexiſſet Sulla, accelerato itinere cum copiis advenit, et pugnam hanc conſeruit. vid. Appian. c. l. 1, 90. ſeq. Plutarch. in Sulla cap. 29. Vellej. 2, 27. — Marius, cum fruſtra Praeneſte eſabi tentaſſet, occiſus eſt. 12) Flor. c. l. quatuor milia de-

-dito-

Erat locus in campo
Livio 4, 22. f. disc
occisorum numero, t
etiam in loco caedis
docti ad Florum c. 1
et Aurel. Vict. de V
verbum a Sullana t
Sulla enim primus i
28, 3. Appian. d
Gr. προγραφειν. Ex
est adjici, bona on
publicata. 14) pra
fitis.

Cap. XI

Ordo Belli inter Caesa

Pompejus, horum viribus fretus, in ſenatu dominabatur. Poſt Craſſi mortem apud Parthos [2]) Muſus Barbarus Aſculanus, Quintus Lutatius Catulus.

exercitus; et jam ſic orbis imperium ſocietate trium principum occupatur. Decem annos traxit iſta dominatio. Sic Florus 4, 2, 12. 2) mutila haec eſſe et corrupta adparet, nec, unde ſumta ſint, conſtat.

Cap. XLIV.

De Bello Macedonico.

Populus Romanus cum [1]) Macedonibus bellum ter geſſit. Sub [2]) Flaminino conſule regem eorum Philippum vicit. Sub Paulo Perſen, Philippi filium. Sub Metello Macedonico Pſeudophilippum. Primi belli cauſſa, quod de injuriis Macedonum [3]) Graeci querebantur. Secundi, quod foedus cum patre ſuo percuſſum [4]) re-

1) vide ſupra cap. 16. 2) dedi Flaminino pro vulgato Flaminio, quia ea verior eſt ſcriptura. cf. ad cap. 47. *in.* 3) contra Philippum duo bella geſta

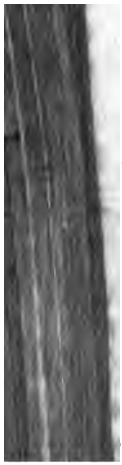

mo IV. et C[illegible]
(a. u. 539. ex fasti
lum Punicum feci
cum obpressserat,
debat. vid. Liv. 2
a. u. 549. vid.
vero renovatum e
dam adversus Aet
Athenienſium, qu
urbem compulera
4) melius rupe
tur invasit, v
tur rupit. L
in ima parte lite
modo additur n
ſionem autem
rat Philippus, q
quod, qui Mac
defecerant, in

ſo nomen regum Macedonum Pſeudophilippus invaſit.

Cap. XLV.

De variis cladibus Populi Romani.

Etruſco bello: eum Porſenna 1) rex Ianiculum 2) obſedit. Gallico bello: cum Galli Senones, exercitu apud 3) Alliam deleto, urbe incenſa, Capitolium obſederunt. Tarentino bello: cum Pyrrhus ad 4) viceſimum lapidem totam Campaniam populatus acceſſerat. Punico bello: cum Annibal, Cannenſi exercitu fuſo, ad 5) ter-

1) Etruſcorum, unde belli nomen intelligitur. 2) imo occupavit, ut eſt apud Florum 1, 10, 2. cf. Liv. 1, 11. in. At urbem ipſam obſedit. cf. cap. 39. 3) Umbriae fluvium in Sabinis. In hodierno nomine diſſentiunt. Inde vero dies Allienſis, quem et faſti notarunt. cf Liv. 6, 1. Lucan. 7, 403. — Clades facta eſt a. u. 364. ex faſtis. 4) numero rotundo, ut Florus 1, 18, 24. Nempe ad Praeneſte *progreſſus eſt*, quae urbs XXVI. M. P. a Ro-

et Cenomani, Gallia
prope Italia, 9) cum

a Roma abeſt. 5)
Livius 26, 10, 3.
ſuum. Eutropius
quartum milia
6) vulgo Cymb
7) vox corrupta.
Tarentum Alpes.
Taurinas; Peri
nas, quod praetu
et Flor. 3, 3, 11. Li
enim Atheſin fluvi
ciſſe narrant, vel
tarch. in Mario c.
etiam juga hic h
ner autem ad Cir

rbem pergerent, in [10]) Lucania a Craſſo, in Etruria a [11]) Pompejo Conſule, opprimuntur.

liberavit. 10) vid. in primis Plutarch. in Craſſo c. 10. ſeq. 11) quippe qui arceſſitus ex Hiſpania belli radicem ſuſtulit, uti ad ſenatum ſcripſit teſte Plutarcho c. l. cap. 11. Conſul tamen paulo poſt demum (a. u. 683. ex faſtis) creatus eſt cum Craſſo, uti adparet ex Plutarcho c. l. cap. 12.

CAP. XLVI.

De tribus Punicis bellis.

Populus Romanus [1]) cum Carthaginienſibus dimicavit. Primum Punium bellum navalibus copiis geſtum ſt. Cauſſa motus praetendebatur uplex. Altera, quod Carthaginienes Tarentinis adfuiſſent. Altera, uod [2]) Mamertini adverſus Poenos auxi-

1) Dukerus: ter cum Carthaginienſibus legendum cenſet; quod probat ipſa res. 2) in Sicilia. De Poenorum impotentia querebantur. cf. Flor.

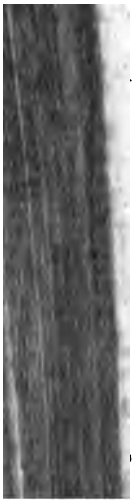

Siculo freto co
Regulus in ipſa
runt; Duillius
ras inſulas; L
7) Aegates, me

Flor. 2, 2,
praecipuam
Pyrrhum ad
tinos, quor
verat, Car
rant. vid.
fide egerun
Tarentinos
dit Livii e
ſpecie q
di, re au
da, uti ju
4) Manliu

8) conſummaverunt. Secundum Punicum bellum longe omnium cruentiſſimum fuit. Cauſſa, quod Annibal contra foedus Saguntum evertiſſet. Prima clades hujus belli apud 9) Liſternum, vulnerato patre Scipione, quem 10) Publius Scipio, nondum pubes, protexit ac liberavit. Secunda clades apud Trebiam, vulnerato 11) Flac-

zo, Maretimo, Tavagnano. De re Polybius 1, 59. ſeq. Aeguſam tamen, earum unam, ponit. 8) Livius 21, 40. f. commiſſum ac profligatum bellum conficere; uti noſter per hos gradus progreditur. Pugnatum eſt a. u. 512. Duravit bellum 24 annos. 9) Freinshemius ad Florum 2, 6, 10. conjicit Ticinum. Ita nempe Florus ſuo praeterea more: primi impetus turbo inter Padum et Ticinum valido fragore detonuit. In re et alii conſentiunt. cf. Liv. 21, 47. in. Ipſe noſter etiam c. 28. Ticinum habet. Fuit pugna equeſtris a. u. 534. commiſſa. Fluvius h. Teſſino adpellatur. 10) tum primum pubeſcens filius apud Livium 21, 46. f. idem, qui poſt Africanus cognominatus eſt. 11) imo Tib. Sempronio Longo, vid. Polyb.

[illegible] vero quan
[illegible] gloriam ub
[illegible] Cunctator:
[illegible] urbis excidio An
[illegible] Marcellus:
[illegible] Nolam
[illegible] aciem [15]

[illegible] Liv. 21. 55.
[illegible] erravit. D
[illegible] R. Hanh. c. 7.
[illegible] τρωθεὶς ἐπιβαρῆ
[illegible] 534. Flumi
[illegible] vide supra ad
[illegible] Liv. 22, 4 seq. Ip
[illegible] 535. 14) cf. c. 2
[illegible] effugit alter, alter c
A [illegible] 16) mira prin
[illegible] mora frange

tus cruciavit. Claudius [19]) Nero: ii venientem ab Hiſpania Asdrubam cum ingentibus copiis, prius iam ſe Annibali jungeret, excepit, ingenti proelio vicit. Tertium unicum bellum majoris gloriae, iam operis fuit. Nam, Manilio Conſule, inchoatum excidium Carthagiis, Scipio Aemilianus [20]) conſummavit:

pro cruciavit Dukerus trucidavit vel proſtravit, ut cap. 42. Illud magis placet, quia propius abeſt a vulgato, et Latini dicunt: caedere, interficere exercitum. Sic quidem rem noſter auget. Aliquot enim tantum milia (variant auctores) occiſa ſunt. Eutrop. 3, 12. (7.) apud Nolam bene pugnavit. Attamen rem maximam geſſiſſe Liv. 23, 16. f. monet, quia non vinci ab Hannibale tunc vincentibus difficilius fuit, quam poſtea vincere. a. u. 536. 19) vid. c. 36. f. 20) qui enim Manilio ſucceſſerant conſules, Calpurnius Piſo et L. Mancinus, urbem non tentarant. vid. Appian. de reb. Pun. c. 110. Romani a ſolo Scipione everti poſſe cre-

nienſes reparatter
finitimis intuliſſen

credebant. Ide
cap. 32. in. 22

CAP.

Usque Imperium T
per qu

Per [2]) Flami
cedonas [3]) vici

1) vulgo CCIV
tineat, ſe nc

bellantes. Per Scipiones Africanos, Carthaginienſes. Per 6) Paulum conſulem, Perſen in Syria vicit, regem Antiochum. Per Scipionem Aemi-

ſubplendum P. R. 4) imo Philippo, ut ſubjuncta docent et ipſe dixerat 16. in. 44. in. Mox etiam ſequitur, Perſen a Paulo victum. 5) Heinſius rebellantes, quod probabat Dukerus, ſi hic recte ſcriptum eſſet Perſe. 6) Freinshemius ad Florum 2, 8, 1. legendum putat: Per Paulum Conſulem Perſen, in Syria vicit regem Antiochum per Scipionem. Per Scipionem Aemilianum — Heinſius quoque diſtinctionem poſuerat poſt Perſen. Dukerus ſuſpicatur poſt Perſen ſcriptum fuiſſe: per Scipionem, idque propter adfinitatem vocis praecedentis excidiſſe. Ita enim toto capite nomina ducum in principio periodi ponere noſtrum. Equidem arbitror poſt Perſen inciſum minus ponendum eſſe, et inde excidiſſe nomen ducis, vel plane omiſſum eſſe, etſi contra fidem in lemmate datam. Forte quia plures Antiochum vicerunt. Ita triumphaſſe de illo referunt Faſti Acilium Glabrionem (563.) Aemilium Regillum (564.) et

et Corinthum et Achaeos. Re
vium Nobiliorem 11) Aetol

et Corn. Scipionem Aſiaticum
7) Faſti a. u. 621. Corn. Scip
canus Aemilianus de Numan
Hiſpania citeriore. 8) erra
enim ſunt Luſitani duce Viriath
Servilio Caepione (quae nomi
commiſcentur) atque eum trii
a. u. 645. declarant faſti.
plura Appianus de reb. Hiſp
ſeq. ubi ſemper ſcribitur O
In aliis tantum 3. Hinc ve
rationem in libris ſaepe negle
tur viri docti, veluti ad Sil.
220. — Poſui et hic. Vict
tingunt Vellej. 2, 1, 3. Eutr
9) Heinſius: Galliciam.
in libris Gallic

12) Ambraciam. Per 13) Marium Numidas et Iugurtham. Per eundem Cimbros et Teutones. Per 14) Syllam Ponticos et Mithridatem. Per Lucullum 15) item eosdem Ponticos et Mithridatem: item Cilicas piratas, et Armenios cum rege Tigrane, et plurimas 16) Asiacas gentes. Sub hoc

 enim

ut post Cymbros, Teuthones — Triumphavit de Aetoleis et Cephalenia a. u. 566. Fasti. 12) H. Larta. Proprie urbs Epiri, sed tum Aetolis se contribuerat (Liv. 38, 3, 10.) et hinc caput gentis adpellat Florus 2, 9, 2. 13) triumphavit 649. de Cimbris et Teutonibus 652. 14) triumphavit 672. Lucullus 690. 15) hic aperte excide-runt quaedam, quae ad Pompejum pertinebant. Freinshemius ad Flor. 3, 5, 21. sic subplet: Per Pompejum item eosdem Ponticos et Mithridatem, item Cilicas piratas. Sed sufficit cum Dukero legere: per Pompejum eosdem, item Cilicas. Heinsius verba per Pompejum posuerat post Tigrane. Sed ille ordo melius respondet reliquis. Rem supra adtigit noster cap. 18. f. Triumphavit a. u. 692. 16) haec forma et supra cap. 18. f.

quae

Oceanum. Per Caeſarem
18) Dalmatas, Pannonios,
Aegyptios, Germanos, (
totumque orbem perpacav
ptis 17) Indis, 20) Parthis,
Scythis, Dacis, quod ec
21) Trajani Principis triumf
vavit.

quae quidem dubiae eſt
etſi Hadriacus reperiti
driaticus. 17) vid. ſup
18) populos ſubactos enun
Eutrop. 7, 9. (5.) 19) Ir
thae, Sarmatae, quos

CAP. XLVIII.

De Comitiis.

1) Comitia dicuntur a 2) comitatu et frequentia, quod Patres et 3) Claſſes ad ſuffragia vocantur, creandorum magiſtratuum vel ſacerdotum cauſſa. Comitiorum autem triplex 4) ratio eſt. 5) Haec 6) Curiata, haec 7) Tributa, haec 8) Centuriata dicun-

 tur;

1) Gr. ἀγοραιγεσίαι, etiam ψηφηφορίαι, ἐκκλησίαι. 2) Grammatici a coeundo, quaſi comeundo, uti veteres loquebantur, derivant. Inde forte noſter fecit comitatus, vel ſic intellexit. 3) mire diſtinguit, et claſſes a patribus ſeparat. Comitia omnino ad univerſum populum pertinent; claſſes ad unum eorum genus, ad comitia centuriata. Nec comitiorum cauſas accurate adfert et integre. Nempe et leges ferebantur, judicia etiam publica extraordinaria exercebantur. 4) imo genus. 5) uſitate: alia — alia — 6) κατὰ φατρίας, unde φατριακὴ ψηφηφορίαι. Dionyſ. Hal. 9, 41. m. 7) κατὰ φυλὰς unde φυλετικὴ ψηφηφορίαι c. l. 8) κατὰ λόχους, unde λοχίτιδες ἐκκλησίαι. Dionys. Hal.

4.

amplius, tributis. Si
crimine eſt, tum [10]) r
gia vocatur, et Com
dicuntur.

4, 20. et al. 9) ſolitum. De cauſis co
di antiquitatum libri
cae et civitatis reſpect
reſpicit morem antiqu

CAP. XLIX.

De Populi Romani distributionibus.

Antiquiſſima Populi Romani diſtributio triplex eſt, quam Romulus fecit: in regem, in ſenatum, in populum. Qui populus in tres tribus dividebatur; Tatienſem, Lucerem, Ramnetem. Sequitur Populi Romani diſtributio ſub Servio Tullio rege; qui eum in tribus, claſſes, centurias diviſit. Ab iteratione cenſus, ut optimus et locupletiſſimus quisque in ſuffragiis, id eſt, in Populo Romano plurimum valeret. Et tertia diviſio eſt in 1) Patronos et Clientelas, qua inferiores ſuperiorum ſe fidei committebant.

1) recurrit ad Romulum, uti ſolet miſcere tempora. Nempe facta eſt haec diviſio a Romulo, de qua prolixius officiisque ſingulorum exponit Dionyſ. Hal. 2, 9. ſeq. Patronos adpellat προστάτας, clientes πελάτας.

Rerumpublicarum t
ſunt: Regium, optimatur
Aut enim ſub regum ſun
ut [1]) Seleucia Parthorur
natus: ut Meſſalia Gall
ſe ipſae regunt, ut Athen
bant. Eſt et quartum g
[2]) Romani commenti ſu
tribus unum efficerent.
giam poteſtatem Con
[3]) et penes Senatum C

1) *ss.* Plures fuerunt.
telligit eam, quae
fluentes Tigridis
etiam Coche.
te eos an

ſumma eſt, et plebs habet ſuffragiorum poteſtatem.

conſultae ſunt, revocavi ex editione Salmaſii prima. Ita vero ſuis numeris conſtat narratio.

Excurſus ad Cap. VIII. not. 2. p. 56. ſeq.

Ἀθαμαντία πεδιὰς (uti eſt in Etymol. M. h. v.) vel Ἀθαμάντιον πεδίον (Pauſanias 9, 24.) quod ab Athamante nomen traxit, fuit in Boeotia ad Cephiſſum, ubi olim conſedebat Athamas, quem Boeotiae regem facit Apollodor. 1, 9. in. Phthiotidis Palaephatus c. 31, 8. (ubi vid. Fiſcherus.) Theſſaliae Hyginus fab. 4. Nempe exactus ex Boeotia exſulque regionem tenuit, quam Athamantiam a ſe nominavit, quae fuit in Phthiotide Theſſaliae, ubi ponitur Halos, quam idem condidit. (vid. Stephanus h. v. et quos ibi producunt.) Tzetzes tamen ad Lycophron. v. 22. Athamaniam eam vocat, quem ideo notat Heyne ad Apollodor. p. 140. Utramque regionem miſcuit etiam hic Dukerus, quae proprie videtur eſſe diverſa, etſi poſt inflexo paulum nomine con-

det Appian. in Syr.
36, 14. Accedit, und
opinioni poſſit, quoc
Athamania eodem
obſervatum eſt, velut
13. — Denique Scyl
Atintanos habet et A
quos Illyrios facit,
niam ponit, hos longi
pediunt tamen ea, q
braciae vicinia notavi
aetatis tempori magis
tur. Quod vero Nicla
c. l. cap. 139. impre
quia ibi Macedoniae o
Stephani auctoritate m
doniae adſcribit Atinta
dem ſupra dictum eſt.
tios, quos huc arceſſi

3 2044 022 654 719